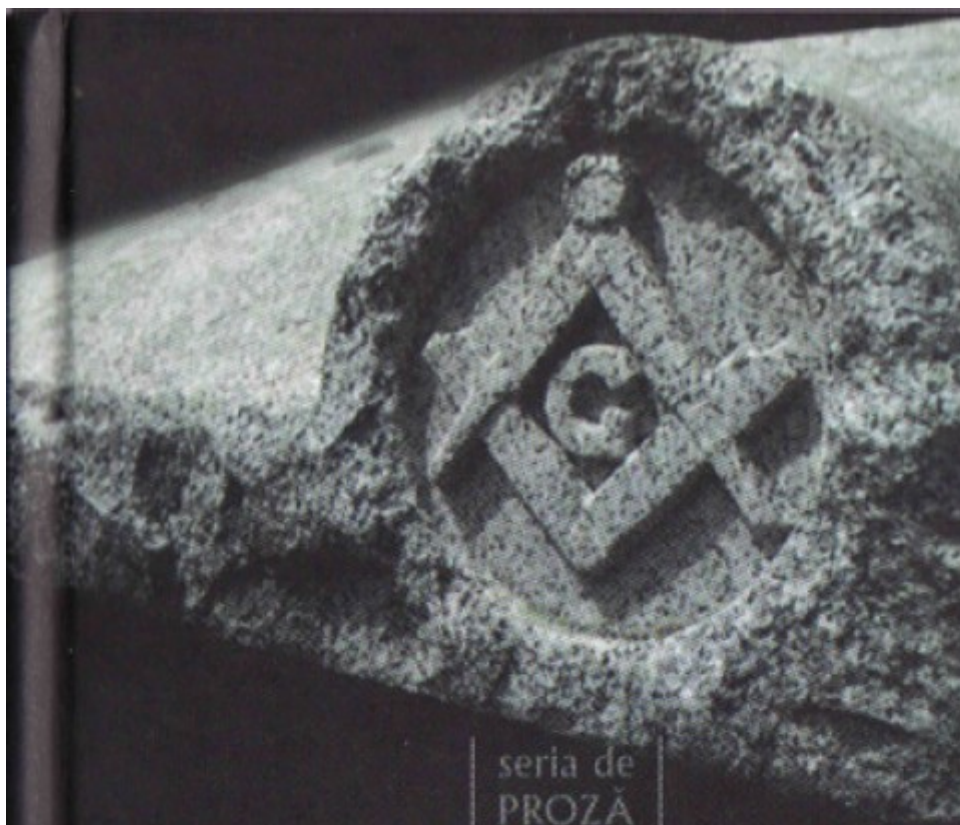

| seria de
PROZĂ |

SAVATIE BASTOV
AUDIENTĂ LA UN
DEMON
MILIT

Ieromonah SAVATIE BAȘTOVOI

Audiență la un demon mut

Ieromonah SAVATIE BAȘTOVOI

Audiență la un demon mut

*Roman istorico-fantastic despre soarta Bisericii în
vremurile de pe urmă*

CATHISMA

Coperta Ierom, Savatie Baștovoi

© Ierom. Sava de Baștovoi e Editura Cathisma.

— Pentru prezenta ediție, București, 2009

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAVATIE BAȘTOVOI, IEROMONAH

Audiență la un demon mut: roman istorico-fantastic
despre soarta Bisericii în vremurile de pe urmă /
ieromonah Savatie Baștovoi.

— București: Cathisma, 2009 ISBN 978 - 973 - 88443
- 1 - 5

Cuprins capitolul 1

Anul 1987. Moscova. Sala de ședințe a Kremlinului i...

7

Capitolul 2

Anul 2001, Chișinău. Deschiderea lojii masonice de
rit italian. Lista invitaților.22

Capitolul 3

Anul 2008. România - „țara popilor „...35

Capitolul 4

Anul 2012. România. Crimele de la's/ Am...47

Capitolul 5

Trist a și apăsătoare viață a

Preasfințiului „K” ...60

Capitolul 6

Anul 2005. Uniunea Scriitorilor din Moldova. Hristos
- împăratul Slavei...” „74

Capitolul 7

Anul 260 î.Hr. Alexandria. Biblia lui Ptokmeu.
Războiul traducerilor...88

Capitolul 8

Anul 2012, România.

Penitenciarul nr. 118...104

IEROMONAH SAVATJE BAȘTOVOL

CAPITOLUL 9

Anul 2004. Chișinău* Slujbă cu președintele.
Izgonirea demonului mut...115

CAPITOLUL 10

Anul 70 de Hr. Ierusalim. Martiriul Sftntutui Ștefan.
Dărâmarea templului – blestemele se împlinesc...130

CAPITOLUL 11

Anul 2003. Toronto. Întrunirea Consiliului Mondial al
Bisericilor. „Schimbați Evanghelia și distrugeți slujbele
Bisericii!”

CAPITOLUL 12

Evreii față în față cu Hristos: acuzații și dezvinovățiri.
Scrisoarea unui preot ortodox român către un tânăr evreu
din Canada...161

CAPITOLUL 13

Anul 1922. Smolnli. Scrisoarea secretă a lui lenin
către Molotov. Uciderea celor 8100 de preoți din orașelul
Șuya și împrejurimi.

Cine se află în spatele persecuțiilor împotriva
creștinilor?

CAPITOLUL 14

Anul 2006. De la Chișinău la Vknă. Moartea
Preasfințitului Mitrofim* Taina arhivelor

CAPITOLUL 15

Anul 2021* România. Minuni la Penitenciarul nr. 118.
Sfârșitul Preasfințitului „K”.

Capitolul 16

Anul 2022. Chișinău* Slugile întunericului. Puterea
dragostei...230

Capitolul 17

Anul 2028. Bruxelles. Audiența la un demon mut...
245

epilog...260

*Dedic acest roman episcopului Dorimedont, mort în
împrejurări incerte la vârsta de 45 de ani*

ORICE ASEMĂNARE CU PERSOANE, LOCURI ȘI ÎNTÂMPLĂRI REALE ESTE PUR ÎNTÂMPLATGARE

CAPITOLUL 1

Anul 1987, Moscova, Sala de ședințe a Kremlinului.

Perestroika anunțată de Gorba-ciov a împins Uniunea Sovietică spre un punct în care toată politica ei de până atunci, camuflată cu atâta grijă în decursul a mai bine de șaptezeci de ani, s-a revărsat cu multă dezordine. Istoria interzisă a imperiului, ca un car încărcat, să sfărâmat de zidul realității, atrăgând de pretutindeni gurile flămânde de adevăr. Oamenii devorau ziarele cu dezvăluiri din dosarele secrete ale KGB-ului. Puțini însă înțelegeau atunci că lozincile gorba-cioviste „Glasnostii” (libertatea cuvântului) și „Perestroika!” (reforma), care nu făceau decât să reia formulele Revoluției Franceze și ale celei leniniste, pregăteau, de fapt, o nouă revoluție. Uniunea Sovietică se apropia de prăbușirea ei. Doar câteva persoane cunoșteau acest lucru și făceau eforturi disperate pentru a pregăti intrarea maselor într-o nouă eră.

Comitetul pentru Siguranța Statului (KGB) trebuia să ia măsurile necesare cu ocazia celor o mie de ani de la Creștinarea Rusiei. Semnalele din teritoriu nu erau prea bune și panica domnea printre șefii tuturor departamentelor. Ateismul comunist s-a văzut provocat în mod neașteptat de libertatea de opinie propagată de Perestroika. Cum să impact ideologia ateistă a Rusiei Sovietice cu cei o mie de ani de la creștinarea Rusiei Kievene?

Constituția Uniunii Sovietice garanta libertatea religioasă, însă realitatea istorică făcea dovadă a zeci de mii de biserici distruse și a mai multe milioane de creștini împușcați, deportați, marginalizați. Biserica Ortodoxă, deși nu era interzisă oficial, nu avea dreptul să înființeze biblioteci, să tipărească și să răspândească literatură cu caracter religios. În epoca în care cărțile despre comunism se publicau în milioane de exemplare, în Uniunea Sovietică ortodocșii își transcriau de mina rugăciunile și învățăturile

Bisericii.

Apropierea evenimentului, care se dorea a fi unul național, a pus în încurcătură până și Comitetul pentru Siguranța Statului. Unii susțineau că această dată nici nu ar trebui sărbătorită, deoarece contravine valorilor socialismului comunist, iar alții propuneau sărbătorirea celor o mie de ani de la creștinarea Rusiei ca pe un compromis necesar pentru reușita noii politici t statului sovietic. O ședință secretă la care au participat câte un reprezentant din fiecare republică din componența Uniunii Sovietice a rezolvat dilema etaborând un program pe care oficialii statului și funcționarii publici aveau să-l urmeze pentru binele poporului...

La cancelaria Comitetului Central de la Chișinău ajunse o telegramă cu mențiunea „URGENT!”. Organele primeau ordin să trimită în ziua următoare la Moscova o persoană de încredere care să ia parte la reuniunea cu ușile închise. Persoana cerută trebuia să fie din presă sau din mediul universitar.

Telegrama i-a pus pe funcționarii comuniști de la Chișinău în mare dificultate. Mai mulți membri ai Comitetului Central erau plecați la vânătoare în codrii Orheiului. Cuprinsă de panică, secretara alerga cu telegrama pe coridoarele pustii ale clădirii Comitetului Central Peste câteva minute, mașina de serviciu gonia pe străzile orașului cu girofarul pornit.

Nu în fiecare zi veneau ordine direct de la Moscova. A trimite o persoană incompetentă într-o misiune atât de importantă era foarte curată, iar a nu trimite pe nimeni însemna boicotarea Moscovei, ceea ce era de neconceput, în mai puțin de o oră, jeepul marca UAZ, cu girofarul pornit, străbătea drumurile forestiere din zona Orheiului în căutarea președintelui Comitetului Central. În cele din urmă, într-o poiană ferită, amețiți de vin și de oboseală, mai marii Republicii Sovietice Socialiste Moldovenesti au hotărât! persoana care îi va reprezenta la Moscova. Timpul însă avea să dovedească inoportunitatea acelei alegeri. Omul trimis să participe la ședința secretă avea să divulge

mai târziu cele întâmplate după uşile închise...

Victor Rotam era un tânăr profesor de fizică şi proaspăt absolvent al Şcolii Superioare de Partid de la Moscova. Vederile sale naţionaliste, care se manifestau prin cumpărarea de cărţi româneşti de la librăria internaţională din Moscova, erau tolerate datorită ateismului său militant. KGB-ul ştia că naţionalismul care nu este dublat de credinţa în Dumnezeu nu prezintă pericol, în plus, promovarea unor persoane cunoscute ca fiind naţionaliste reducea tensiunile din mediile studenteşti, creând o falsă impresie de libertate şi democraţie. Candidatura lui Victor Rotam era potrivită şi pentru că acesta vorbea ruseşte fără accent, fapt care făcea o bună imagine Republicii.

A doua zi dimineaţa Victor Rotam le afla în avionul Chişinău-Moscova. Comitetul Central îi plătise biletul, eliberându-i şi suma de cincizeci de ruble pentru necesităţi personale. Alte indicaţii nu primise. Avea să se legitimeze *cu* telegrama la intrarea în sala de şedinţe. La ora stabilită, Victor Rotam cobori din taxiul marca Volga, strecurându-se fără urmă de suspiciune printre mulţimea din Piaţa Roşie. La intrare a fost percheziţionat corporal, reţinându-i-se geanta şi stiloul din buzunarul de la piept. Orice obiect care ar fi putut servi la înregistrarea informaţiei era interzis.

Spre mirarea lui Victor Rotam, sala de şedinţe era plină. Impresia lui că ar fi un ales în slujba Patriei se risipi. După cum avea să afle după aceea, fiecare oraş cultural din Rusia şi Ucraina era reprezentat de unul şi chiar mai mulţi agenţi. Muzeele mari erau şi ele reprezentate. Toţi aşteptau indicaţiile.

Adjunctul împuternicitului pentru treburile religiei urcă în tribună, trecându-şi mâna prin părul cărunt. Tuşi mai întâi în microfon, apoi rosti:

— Bună ziua, tovarăşi! Bine aţi venit la această şedinţă cu uşile închise care este hotărâtoare pentru soarta de mai departe a ţării noastre! Anul 1988 va fi un an greu! După cum bine ştiţi, în acest an se împlinesc o mie

de ani de la creștinarea Rusiei. Trebuie să răspundem acestei provocări la toate nivelele! Toate acțiunile publice trebuie să fie bine coordonate pentru a preveni orice încercare din partea popimii de a subordona masele.

Oratorul roșu își trecu din nou mâna prin păr. Acest tic îi caracteriza pe toți funcționarii de partid. Trecerea mâinii prin păr și tușea marcau pauzele înainte de a trece la subiecte delicate sau interzise. Fața oratorului tremura de o mânie înăbușită:

— Tovarăși, am fost mințiți! Nu mai putem avea încredere în agenții noștri racolați din rândurile popimii! Date neoficiale ne arată că astăzi în Uniunea Sovietică există un număr mult mai mare de credincioși decât se crede. Acest număr este într-o continuă creștere! Mulți dintre ei sunt tineri! Mulți intelectuali! Popii ne-au servit informații false! Nu mai putem avea încredere în ei! Tactica noastră de lucru trebuie schimbată din rădăcini! Vom infiltra agenți care să parcurgă toate treptele ierarhice, pentru a fi siguri de Ilbânda noastră!

Victor Rotaru stătea nemișcat în fotoliu, așteptând în orice moment să fie arestat. Părea că toți cei din sală trăiau aceeași stare. Astfel de afirmații, făcute de o persoană atât de sus pusă, într-un loc atât de sfânt pentru orice cetățean sovietic, semănau a provocare, a înscenare care avea drept scop verificarea loialității celor prezenți în sală. În această liniște paralizată de frică, glasul oratorului răsună ca un tunet.

— Funcționarii de stat, directorii de muzee și instituții publice vor lua parte activă la evenimentele dedicate celor o mie de ani de la creștinarea Rusiei! Da, tovarăși! Nu mai putem acționa după metodele vechi. Vom sta alături de popi, oricât de neplăcut ar fi acest lucru! Uniunea Sovietică este în vizorul întregii lumi! Prin aceste acțiuni vom evita atacurile presei occidentale. Vom aprinde luminări, vom pupa icoane, dacă va fi nevoie! În niciun caz nu vom pupa mina popii, chiar de ar fi însuși patriarhul! Poporul trebuie să știe în continuare că este condus de Stat, nu de Biserică! De aceea, la întâlnirea cu

reprezentanții Bisericii, salutul de protocol să fie strângerea tovărășească a mâinii, în niciun caz îmbrățișarea urmată de puparea mâinii pe care popimea a impus-o în rândurile credincioșilor. Discursurile publice să se refere doar la importanța culturală pe care a avut-o creștinismul în istoria Rusiei. Vom vorbi despre monumentele de literatură, arhitectură, pictură și așa mai departe. Orice discurs să fie scris, pentru a evita expresiile sau aluziile involuntare care ar putea pune într-o lumină nefavorabilă puterea sovietică. Presa va transmite evenimentele în lumina care ne convine. Bisericile vor fi redeschise și masele se vor întoarce la credință. Dar **1** nu ne pierdem cumpătul, totul se face sub controlul nemijlocit al Comitetului pentru Siguranța Statului și oamenii noștri vor fi peste tot. Constăde-înd că în această sală s-au adunat numai oameni competenți, toate celelalte detalii sunt de prisos. Fiecare va duce această informație în cercurile pe care le reprezintă, pentru a preveni acțiunile neordonate de înăbușire a mișcărilor popimii. Totul trebuie să lase impresia de libertate și renaștere religioasă. Orice presiune asupra Bisericii este interzisă. Acesta este un ordin întreaga cuvântare despre necesitatea eliberării Bisericii, rostită pe fondul panoului cu portretul mare, de peste treizeci de metri, al lui Lenin, părea absurdă și înspăimântătoare. Invitații au început să părăsească sala în tăcere. Victor Rotaru îl observă în mulțime pe fostul său coleg de la Școala Superioară de Partid, lituanianul Valdis. Nici nu putea să treacă neobservat acest pribalt¹ tipic, blond și cu un cap mai înalt decât restul adunării.

— Valdis! Valdis! strigă Victor, bucuros că a găsit măcar un om cunoscut în toată această adunare aflată sub semnul fricii și al trădării.

— Victor! Moldovene! strigă Valdis, îmbrățișându-și prietenul cu mâinile lui mari, mă bucur să te văd!

Apoi, aplecându-se la urechea moldoveanului, șopti:

— Deși locul nu este cel mai potrivit...

1 „Pribaltica” erau numite cele trei republici baltice; Estonia, Letonia și Lituania, iar „pribalți” sau „baltici” -

locuitorii lor.

Amândoi râseră fals.

Peste o jumătate de oră, cei doi prieteni se aflau într-un bistro din vecinătatea Pieței Roșii, mâncând colțunași cu came și stropiți cu oțet.

— Ce mai e nou la Chișinău? Începu Valdis vorba după ce își astâmpăra foamea.

— Toate-snoi...

— Am aflat vești despre renașterea națională...

— Da, lucrurile par să meargă într-o direcție bună. Frontul Popular își mărește influența cu fiecare zi. Originea latină a poporului nostru nu mai poate fi contestată. S-a strâns un număr foarte mare de cereri pentru întoarcerea limbii moldovenești, adică române, la alfabetul latin...

— E o treabă bună! Trebuie să scăpăm de ocupația rusească. Popoarele noastre au o tradiție care trebuie renăscută cu orice preț!

Apoi, sorbind din paharul cu ceai, Valdis se aplecă spre Victor șoptind:

— Există toate premisele ca Țările Baltice să se rupă din componența Uniunii Sovietice!

— Mă îndoiesc. Dacă vă rupeți voi, ne unim și noi cu România. Totul pare un vis... **p., t.**

Cei doi sorbiră din paharele cu ceai, căzând pe gânduri. Apoi Victor întrebă brusc

— Apropo, cum ți s-a părut toată această poveste cu popii, cu Biserica...? O aiureală curată! Nu înțeleg rostul acestei reuniuni „cu ușile închise”!

— Aiureala asta, Victor, nu e chiar aiureală. Ceea ce am auzit azi este un moment crucial pentru istorie. Circulă zvonul cum că, pentru a păstra controlul asupra Țărilor Baltice, mitropolitul de acolo va fi transferat la Moscova în calitate de...

Valdis zâmbi și pocni din palme:

— Patriarh a toată „Rusia”! continuă el din ce în ce mai însuflețit. Rusia simte că își pierde influența asupra popoarelor noastre și, în cazul unei eventuale căderi a

imperiului, Biserica este singura structură care ar mai garanta un control real și credibil asupra populației pierdute politic. În acest scop se impun o dezvoltare cât mai rapidă a Bisericii și o consolidare a aparatului ei în teritorii.

Pribaltul îl lovi pe Victor cu nuna lui mare peste umăr:

— Trezește-te, moldovene! Parcă te știu băiat deștept, ce, te prefaci că nu înțelegeți?

— Abia acum încep să-mi revin... Ceea ce spui e o nebunie, dar e real! Voi, balticii, ați fost întotdeauna cu un pas înaintea tuturor...

— Uite aici, moldovene!

Valdis scoase din sân un aparat mic cu căști.

— Ce-i asta? Întrebă Victor, care nu mai văzuse în viața lui o asemenea drăcovenie.

— Un minicasetofon. Tehnică nemțească!

— Cum să fie un casetofon atât de mic? Dă să mă uit! incredibil!

— Lasă, o să te uiți pe urmă. Acum ascultă.

Pribaltul apăsă pe buton și aparatul începu să reproducă discursul din sala Kremlinului.

— Ești nebun! Ai înregistrat?

— Da! răspunse satisfăcut Valdis, apăsând butonul și vârând aparatul minunat înapoi în sân. Nu îți poți imagina ce scandal va produce această înregistrare când va fi aruncată în presa occidentală! Dar acum să plecăm de aici! Mergi cu mine, am nevoie de ajutorul tău pentru a redacta materialul care va schimba istoria!

Cei doi prieteni au părăsit bistroul, iar peste câteva zile presa occidentală dezbătea secretele Kremlinului legate de soarta Bisericii. Oficialitățile de la Moscova au fost nevoite să confirme public că o astfel de ședință a avut loc, însă nu au făcut nicio referire la conținutul cuvântării rostite în sala de ședințe a Kremlinului. Peste trei ani, în 1990, mitropolitul Leningradului, Aleksei, care avea în supraveghere și Republicile Baltice, este ales Patriarh al Moscovei și a toată Rusia. Peste încă un an, cele trei

Republici Baltice, Estonia, Letonia și Lituania, se proclamă independente de Uniunea Sovietică. Peste încă un an, în urma unei lovituri de stat, imperiul sovietic cade, dând loc unei perioade de jafuri și crime la toate nivelele. În timp ce toată lumea sărăcea, bisericile se înmulțeau, se aureau și mase inimaginabile de oameni se întorceau la credință. Unde se termina lucrarea lui Dumnezeu și unde începea lucrarea oamenilor în toată această învălmășeală, nimeni nu putea spune cu tărie.

CAPITOLUL 2

Anul 2001. Chișinău. Deschiderea lojii masonice de rit italian. Lista invitaților.

Părintele Mitrofan era un tânăr provenit dintr-o familie de muncitori credincioși. Și-a petrecut copilăria visând să ajungă preot, iar la vârsta de douăzeci de ani, după armată, ivindu-se prilejul, a intrat la Seminarul Teologic de la Zagorsk, lângă Moscova. Aici a dat dovadă de hărnicie și ascultare, fiind după aceea admis la Academie fără examen. În primul an de Academie, a fost tuns în monahism și primit ca frate în Lavra Cuviosului Serghie. O mare cinste pentru un basarabean, știindu-se cât de întinsă este Rusia și cât de greu este primit cineva în această sfântă mănăstire. Tot aici a fost hirotonit diacon și mai apoi preot

Tânărul ieromonah avea o viață cuminte, monotonă, previzibilă. Nu ieșea niciodată din cuvântul mai marilor săi. Luându-se în considerare anii petrecuți în Rusia, a fost trimis de ascultare să renască o mănăstire istorică din Basarabia. Peste câțiva ani, aproape o sută de frați s-au strâns în turul părintelui Mitrofan, fiind însuflețiți de râvna și credința lui. În zilele de sărbătoare, mii de oameni umpleau mănăstirea.

Părintele Mitrofan deveni un om influent, aproape o persoană publică, în anii stăreției sale a intrat în relații cu politicieni și mari patroni. Totul, sub pretextul revitalizării mănăstirii istorice, care vreme de treizeci de ani fusese transformată de sovietici în azil de tuberculoși. Viața părintelui Mitrofan devenise de neimaginat în afara

acestor relații. Datoriile lui ajunseseră la milioane de dolari, iar liniștea îi era tulburată de telefoane care îi dădeau ultimatumuri și îi făceau promisiuni. Puțini știau că bunăstarea exterioară a mănăstirii de zidea pe ruinarea lăuntrică a părintelui Mitrofan.

Într-o zi, în timp ce binecuvânta poporul dornic să-i sărute mina după slujbă, părintele Mitrofan fu reținut de un bărbat cu alură de intelectual:

— Părinte, îl strigă acela fără să ia binecuvântare. Vreau să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

— Veniți la stăreție peste zece minute, răspunse părintele Mitrofan, care era obișnuit cu astfel de cereri.

Bărbatul nu era altul decât Victor Rotaru, ajuns șomer, după ce mai înainte fusese parlamentar din partea Frontului Popular. Abandonase cariera universitară pentru a-și sluji neamul prin politică, iar acum, schimbându-se vremurile, nu mai era nici profesor, nici politician. Ajunsesse la limita sărăciei, divorțat și cu doi copii plecați la studii în România, pe care nu-i putea vizita din lipsa banilor. Cu două săptămâni în urmă Victor Rotaru avu un vis care îi dădu peste cap întreaga sa viață. Răvășit de gânduri, profesorul materialist de altă dată hotărî să meargă la o mănăstire, să stea de vorbă cu un călugăr.

— Ce vă aduce la noi? îl întrebă părintele Mitrofan pe noul venit.

— Problemele, părinte... Nu credeam că o să ajung vreodată să mă jeluiesc unui preot.

— Multe nu le credem, dar se întâmplă... Vă invit să stăm la masă, ca să discutăm mai bine.

— Vă mulțumesc, părinte, de ce să ascund... chiar mi-e foame, încercă Victor să glumească, iar fața i se luminea de un zâmbet amar.

— Nu-i nimic, frate... Cum...?

— Victor...

— Nu-i nimic, frate Victor! Trebuie să mergem înainte cu nădejdea în victorie! Parcă asta înseamnă numele pe care îl purtați!

— Eh, înseamnă, părinte, dar viața m-a cam

descurajat...

— Descurajarea e un păcat! Numai oamenii fără Dumnezeu se descurajează!

Tonul calm și cumpătat al părintelui Mitrofan l-a determinat pe Victor Rotaru să-și deschidă sufletul. Fostul agent al KGB-ului își dădea seama că atunci când vine vorba de Dumnezeu subterfugiile retorice nu-și au locul.

— Și eu sunt unul dintre ei, părinte! zise el cu dezinvoltură.

— Nu zi așa. Ce, nu ești botezat?

— Nu, părinte, nu sunt botezat și pentru asta am venit să stau de vorbă cu dumneavoastră...

— E-e-e! Lasă, că nu ești tu nici primul, nici ultimul care vine la credință la plinătatea vârstei! Ce, crezi că pe vremea apostolilor se botezau de mici? Abia o să te apropii de Hristos cu mai multă înțelegere! mai rău e de cei care, deși sunt botezați din copilărie, umblă săracii în afara Bisericii... Dar hai să mâncăm! Pentru orice lucru este și un timp potrivit! Haide, frate Victor, că îngerii se bucură în ceruri de întoarcerea ta! Hai să ciocnim și noi câte un păhărel de vin mănăstiresc, să ne mai înveselim inimile, că de tristețe îmbătrânește omul și nici mintea nu gândește cum trebuie!

Victor Rotaru, fostul colaborator al KGB-ului, simțea cum se transformă în fratele Victor și făcea mari eforturi să nu scape lacrimi. O căldură inexplicabilă îi cuprinse tot corpul și simțea că îi vine să plângă de bucurie. Băga mâncarea în gură, dar nu o putea mesteca din cauza lacrimilor care îi umpleau gâtul. Făcu un efort să-și vină în fire, când părintele Mitrofan ridică paharul cu vin și-l invită să ciocnească.

— Să trăim, frate Victor! Mă bucur de cunoștință!

— Dă, Doamne! răspunse oaspetele, jenându-se în sinea sa de faptul că a ajuns să bea cu un preot.

Apoi adăugă:

— Părinte, eu am făcut multe greșeli!

— Ei lasă, Dumnezeu iartă...

— Am făcut mari greșeli, părinte! Am vorbit de rău

Biserica, am spus că Dumnezeu nu există!

— Hai, gata! Bea-ți paharul! Eu l-am băut, iar tu nu.

— Am spus că Dumnezeu nu există, părinte!

— Ei, dar ce voiai să spui, dacă tu chiar credeai că nu există?

— Credeam, părinte! Ce prost eram!

— Și cum ai înțeles că Dumnezeu există?

— Nu știu, părinte... Am avut un vis... De atunci mă simt de parcă Hristos ar fi tot timpul undeva de față. Vi s-a întâmplat vreodată așa ceva?

— Slavă Domnului, frate Victor, Hristos este tot timpul de față, numai noi nu-L vedem. Acesta e harul lui Dumnezeu care te cheamă. Ai venit într-un loc sfânt cu durerea ta, iar Hristos ți-a ieșit în întâmpinare, O să te botezi și viața ta o să se schimbe, o să vezi. Hai, nu mai fi trist, trebuie să te bucuri!

— Dar mă bucur, părinte, numai că mă simt nevrednic și păcătos...

— Ei, asta nu-i rău, de ne-am simți așa tot timpul nu am mai face rău nimănui.

— Așa e, părinte.

În ziua următoare părintele Mitrofan l-a spovedit și l-a botezat pe Victor Rotaru. Bucuria acestuia nu avea margini. El mai rămase o săptămână la mănăstire, mergând la slujbe și mâncând la trapeza fraților. Totul era nou, curat și plin de bucurie.

Chiar dacă Victor Rotaru credea acum în Dumnezeu, cele întâmplate în

9 fi sala de ședințe a Kremlinului nu-i dădeau pace. El trăia cu convingerea că doar părintele Mitrofan este un adevărat slujitor al lui Hristos, iar restul, în frunte cu mitropolitul, sunt agenți infiltrați. Orirât îl dojenea părintele Mitrofan la spovedanie, fratele Victor nu-și putea învinge antipatia și neîncrederea pe care o avea față de ierarhia bisericească. Însă dacă părintele Mitrofan evita discuțiile pe astfel de teme, frații mănăstirii, printre care și unii ieromonahi, ascultau cu interes poveștile despre kaghebiști și masoni infiltrați în Biserică pe care fratele

Victor le înșirua cu mult talent.

Într-o seară părintele Mitrofan îl sună pe fratele Victor și-i spuse că vrea să-i facă o vizită. În apartamentul modest din Chișinău, părintele Mitrofan și Victor Rotaru au petrecut până târziu după miezul nopții, discutând pe teme favorite ale celui din urmă.

— Frate Victor, nu-i bine să smintim frații cu astfel de vorbe. Oamenii sunt slabi în credință și nu știi ce urmări poate avea un cuvânt spus nelalocul lui.

— Părinte Mitrofan! Eu nu înțeleg ce fel de credință este asta. Oare trebuie să ascundem adevărul și să nu facem nimic de frică să nu „smintim” pe cineva? Dar dacă bandiții ăștia or să sfâșie toată Biserica, atunci n-o să fie sminteală? Când mitropolitul aduce mii de tone de benzină fără taxe vamale, nu e sminteală, părinte? Când se întâlnesc ei la marafeturile lor cu toată mafia care își bate joc de țara asta și de popor, atunci nu e sminteală? Eu nu vă înțeleg, părinte!

— Frate Victor, fiecare o să dea răspuns pentru faptele sale...

— Când au murit băieții în Transnistria, de partea cui era mitropolitul? Patriarhul este antihristul, pentru că l-a decorat pe Sinirnov¹ cu medalie bisericească! Părinte, cum se poate așa ceva? Cum să decorezi un criminal cu distincții bisericești? Pentru ce merite? Pentru că a ucis mii de băieți nevinovați, care au murit pentru ca azi mafioții de la Chișinău să bea în beciurile

1 Igor Smimov, președintele neschimbat al autoproclamatei Republici Năsirene Moldovenești (Transnistria), de la Cricova¹ cu criminalii de la Ți-raspol? Asta este Biserica, părinte?

— Frate Victor, eu nu mă amestec în politică. Eu slujesc lui Dumnezeu...

— Asta spun și eu, părinte, și te rog să mă ierți, trebuie să-l slujim lui Dumnezeu, nu bandiților și criminalilor care ne-au cotorpit țara și ne-au batjocorit poporul!

Părintele Mitrofan a auzit de zeci de ori povestea

despre ședința de la Kremlin, dar inima lui curată nu-i îngăduia să creadă întru totul spusele lui Victor Rotaru. În viața sa, părintele văzuse mulți arhierei și preoți care s-ar fi potrivit pentru rolul de dușmani ai Bisericii, dar, de fiecare dată and acest gând încerca să se cuibărească în inima sa, călugărul îl învingea prin gânduri bune. Și acum el îl înțelegea prea bine pe fratele Victor, dar nu-l putea încuviința pe față, pentru a nu-l îmbolnăvi și mai tare. Mulți și-au pierdut mințile

1 Beciurile de la Cricova alcătuiesc un adevărat oraș subteran, a cărui galerii se întind pe o lungime de 60 km, Este un obiectiv nelipsit din protocolul prezidenția] și al persoanelor sus puse de la Chișinău.

Încercând să înțeleagă de ce Dumnezeu rabdă răul făcut în numele Lui. Educația îl predispunea pe Victor la raționamente interminabile, iar lipsa lui de experiență duhovnicească îl făcea să tragă concluzii simpliste, întemeiate pe logică, nu pe conștiința că Dumnezeu este viu și, la nevoie, poate să se răzbune singur. Zbuciumul lui nu avea min-gâiere, deși la fiecare spovedanie se caia pentru gândurile rele pe care te are asupra ierarhiei.

Victor Rotam se liniști și deveni parcă alt om atunci când părintele Mitrofan a fost hirotonit de patriarhul Moscovei și numit episcop al unei eparhii nou înființate. Deși fratele Victor considera că motivul real al hirotoniei era unul strategic, cu scopul de a slăbi influența Patriarhiei Române în Basarabia, totuși el spunea tuturor că, în cazul părintelui Mitrofan, Dumnezeu i-a întunecat mințile patriarhului și așa a pătruns în rândurile ierarhiei un om al lui Dumnezeu. Uneori Victor Rotaru glumea, zicând că, dacă părintele Mitrofan a ajuns episcop, înseamnă că Dumnezeu există.

Însă bucuria și pacea lui Victor Rotam n-au durat prea mult. Însoțindu-l într-o zi pe vlădica Mitrofan la mitropolie cu o treabă oarecare, fratele Victor a rămas să aștepte în anticameră. Aici, din plictiseală, dar și din curiozitatea care îl caracteriza, și-a aruncat ochii pe o hârtie rămasă pe birou. Hârtia nu era altceva decât o

invitație la solemnitatea de desenidere a Lojei Masonice de rit Italian în Republica Moldova, care se făcea prin înalta participare a președintelui de atunci al statului, Petru Lucinschi¹. Fratele Victor își ascuți ochii de fost agent al KGB și citi lista invitaților, din care nu lipseau înaltele fețe bisericești atât ale Ortodoxiei, cât și ale altor culte prezente în Moldova. Ceea ce îl enervă mai mult pe Victor Rotaru nu era atât faptul în sine, cât formula de adresare folosită de masoni, prin care mitropolitul era numit „Excelența Voastră”. Victor văzuse și altă dată că unii ierarhi ruși apar în fotografiile din ea

1 Reputat activist comunist în perioada sovietică, devenit președinte al Republicii Moldova.

lendarul bisericesc împodobiți cu panglici și ordine masonice, dar punea acest fapt pe seama prostiei și a aroganței lor. Acum însă înțelegea că ierarhia era o pradă râvnită nu doar de organele de securitate, ci și de masoneria internațională. Victor știa că experiența unui simplu agent KGB nu era suficientă pentru a da de capăt acestei țesături încurcate în lumea întreagă. Care erau scopurile masoneriei și în ce relații se afla ea cu vechile structuri ale Comitetului pentru Siguranța Statului sovietic? O legătură trebuia să existe cu siguranță, gândi Victor Rotaru, hotărând să se dedice cercetării mai în profunzime a fenomenului.

CAPITOLUL 3

Anul 2008. România - „țara popilor”.

Efectele libertății religioase au depășit cu mult așteptările Comitetului pentru Siguranța Statului. Bisericile s-au înmulțit atât de mult pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice, încât liderii politici, pentru a-și asigura voturile în alegeri, au început să pozeze lângă episcopi și preoți. Loialitatea Bisericii față de politica centrală nu era pusă la îndoială. În decursul a douăzeci de ani niciun episcop nu a contrazis public politica de la Kremlin. Atacurile din Cecenia și din Transnistria se făceau și cu încuviințarea publică a ierarhiei, iar liderii separatiști s-au învrednicit de medalii patriarhale. Așadar înmulțirea

bisericilor și influența crescândă a clerului nu puteau aduce decât folos statului. Dar ce s-ar întâmpla dacă într-o zi Biserica ar deveni conștientă de forța pe care o reprezintă și s-ar întoarce împotriva politicii centrale? Lucrul acesta trebuia prevenit și împiedicat să se producă...

Victor Rotaru se ridică de la masa de scris și începu să umble prin cameră. Era trecut de miezul nopții, și mintea lui obosită își ordona cu anevoie gândurile. După câteva minute el se așază din nou la masă și își continuă însemnările:

„Ortodoxia europeană dă și ea destulă bătaie de cap autorităților. Adusă în Europa de state neînsemnate ca putere economică, precum România, Serbia și Bulgaria, Ortodoxia este văzută ca un tentacul al Rusiei. Acest fapt este departe de adevăr, deoarece toate aceste state mici au fost creștinate încă din perioada apostolică. Asocierea Ortodoxiei cu Rusia și comunismul s-a făcut prin presa de stânga, care a înfierat Biserica prin aceleași clișee pe care le-au folosit pe rând Revoluția Franceză, Revoluția în Lenin și represalile lui Stalin și Hrușciov. Mai multe mănăstiri istorice și biserici ortodoxe au fost bombardate în Serbia în numele democrației americane. În România Biserica Ortodoxă a fost atrasă într-un ecumenism exagerat, cu scopul de a o pune în conflict cu restul Bisericilor Ortodoxe din lume...”

Aici Victor se opri și începu să răsfoiască vâaful de ziare, reviste antiglo-baliste, cursuri de politologie, Liturghiere și tot felul de cărți de slujbă, mai noi și mai vechi, din care își scotea pagini întregi de notițe. Găsi în sfârșit ceea ce căuta. Apoi continuă:

„Intrarea României în Europa a fost precedată de vizita papei Ioan Paul al II-lea, care a fost prima întâlnire dintre un papă al Romei și un patriarh ortodox de la 1054 încioace. Reacțiile anti-ecumeniste din mediile monahale și teologice nu au întârziat să apară. Sfânrlul Sinod a emis o circulară secretă prin care tuturor clericilor, monahilor și teologilor li se interzicea apariția în presa. Această

interdicție trebuie privită prin prisma faptului că ortodocșii alcătuiesc peste 80% din populația țării, iar mănăstirile și bisericile sunt la fel de numeroase ca și magazinele...”

Penița din mâna lui Victor Rotaru părea că ciupește coala albă de hârtie, elutând să o rupă. Pornit împotriva globalizării și a expansiunii capitalismului sălbatic, fratele Victor refuza din principiu toată tehnica modernă, începând de la computer și până la telefonul mobil, încapătănându-se să scrie cu penița pe hârtie velină. Vădit satisfăcut de munca sa, el își continua meditația:

„Ortodoxia acestor state mici, odată cu intrarea lor în Uniunea Europeană, răscolea istoria corectată politic a totalitarismului masonic. În România milioane de oameni încă mai cântau în Vinerea Mare Patimile lui Hristos după textul bizantin care abunda în referiri considerate «antisemite» de legislația europeană. Chiar dacă Sfântul Sinod cenzurase o parte din ele în secret, fără a înștiința credincioșii printr-un document oficial, totuși problema rămânea nerezolvată în principiu. Biserica unei țări neînsemnate precum România sfida legislația europeană și documentul «Nostra Actate» adoptat în 1965 de Conciliul II Vatican, prin care evreii erau absolviți de vina de a-L fi răstignit pe Hristos. Tot atunci s-a hotărât cenzurarea Evangheliei și a imnelor creștine de «pasaje antisemite». Orice referire publică la evrei ca având legătură cu răstignirea lui Hristos avea să fie catalogată drept «antisemitism» și pedepsită penal...”

Aici Victor Rotam se opri și reciti totul de la început. Chiar dacă râvna lui lăuntrică îl îndemna să fie direct și categoric; i se păru că un cititor neavizat s-ar putea plictisi citindu-i pledoaria. Hotărî să rezolve problema printr-un vechi șiretlic gogolian, făcând următoarea remarcă:

„Cititorul trebuie să-și învingă orice impresie de exagerare pe care i-o pot provoca referirile prea dese la religie. Această reacție este produsul unei manipulări seculare. Probabil ea va trece de îndată ce voi spune că în joc sunt puse sume foarte mari de bani. Mari, mai mari decât prețul întregii Europe scoase la licitație!”

Satisfăcut de medul în care și-a destins cititorul imaginar, Victor continuă cu și mai multă râvnă:

„Tabuul antisemitismului este în directă legătură cu procesul de la Nürnberg și cu sutele de miliarde de dolari pe care Germania le plătește, începând cu anul 1948, statului Israel, ca despăgubiri de război. În 2002, prin Ordonanța de urgență a Guvernului 31/2002, România, care a ieșit nevinovată din procesul de la Numbarg, și-a recunoscut singură vina de a fi exterminat evrei în timpul celui de al Doilea Război Mondial și a fost amendată cu douăzeci de miliarde de euro. Se pare că evreii sunt singurii care au avut ideea să-și vândă morții. Și să-i vândă foarte scump. Plata către starul Israel se face pe cap de mort și orice discuție despre cifra bătută în cuie a holocaustului costă sume enorme de bani. Iată de ce referirile contradictorii la evrei, fie de ordin politic, fie religios, trebuie să dispară”.

Victor se ridică de la masă și începu iar să se plimbe prin cameră. Se duse la bucătărie și puse de ceai. Era târziu și mintea lui, fără să vrea, se lăsa rănită de amintiri. Șt masa, și ceștile, și aragazul acesta sovietic îi aduceau aminte de viața lui de odinioară. Prin fața ochilor trecură imagini din căminul studentesc, apoi și-o aminti pe nevastă-sa, care acum era căsătorită în Italia, și inima lui se umplu de tristețe. I se făcu ciudă pe evrei, pe capitaliști, pe Gorbaciov și în genere pe toată lumea, în astfel de clipe i se părea că singura soluție este să plece într-o mănăstire din fundul Rusiei să se călugărească. Apoi se aprindea iar de mânie și își zicea că nu se va lăsa până nu va face dreptate, până nu va spune lumii întregi adevărul chiar și cu prețul vieții, își turnă ceai într-o cană și se duse iar la birou. Sorbind îngândurat din ceaiul fierbinte, își continuă, liniștit, scrierea:

„Astăzi, în majoritatea statelor europene și americane, polemica cu evreii este considerată antisemitism și se pedepsește cu ani de închisoare. România nu face excepție de la aceste state. Singură Ortodoxia, rămasă prin inmografia sa în epoca bizantină,

sfidează totalitarismul masonic. Creștinii nu înțeleg legătura dintre crimele comise de regimul lui Hitler și Mussolini și comemorarea patimilor lui Hristos pe care ei o fac în Vinerea Mare, dar și în fiecare duminică, miercuri și vineri. Cum Hristos, Cel răstignit, a fost transformat în prilej de instigare la ură? Cum sutele de milioane de creștini victime ale persecuțiilor romane, bizantine și comuniste au fost transformați de istoria corectată politic în infractori? De ce niciun regim politic nu recunoaște numărul imens al victimelor din rândul creștinilor? De ce împotriva creștinilor și a lui Hristos se poate spune orice în documentare mincinoase semnate de posturi de televiziune cu renume mondial? Romanele blasfemitoare la adresa lui Hristos și a creștinilor iau premiul Nobel, iar filmele sunt premiate cu Oscar, în timp ce o simplă ironie la adresa evreilor și a holocaustului te costă ani de închisoare. Răspunsul este simplu: creștinii își caută dreptatea în legile lăsate de Dumnezeu, iar evreii în legile pe care și le fac singuri...”

Victor se ridică de la masa de scris și, clătinându-se de oboseală, se trânti în pat. El a mai avut timp să-și facă semnul crucii înainte de a adormi buștean.

Între timp, istoria continua.

Comisarul european al Justiției ieși pe cerdacul Mănăstirii Vovidenie și scoase o țigară. Episcopul „K” se repezi cu un aer vinovat, oferindu-i bricheta aprinsă.

— Preasfințite! Cât timp o să mai pierd eu pe dealurile României voastre nenorocite? Ți se pare că nu mai am și altceva de făcut?

— Dar, Excelența Voastră...

— M-ați asigurat că scoaterea icoanelor și a crucilor din locurile publice nu este o problemă! Ați promis că nu va trece nicio lună de la intrarea României în Uniunea Europeană și nu va mai rămâne nici urmă de icoană în școli și în cabinetele funcționarilor publici!

— Dar, Excelența Voastră, am făcut tot ce ne-a stat în puteri... Campania de presă a fost bine organizată...

— De ce nu v-ați ținut de cuvânt!? strigă comisarul

european al Justiției și își umplu plămânii cu fum.

— Dar, Excelența Voastră, v-am prezentat înregistrările emisiunilor de la televizor, ați văzut numărul semnăturilor adunate împotriva acestei acțiuni... A fost prea în pripă...

— M-ați asigurat că Biserica are cea mai mare credibilitate în România și că Sfântul Sinod face legea în Biserică! De ce nu ați acționat mai dur?

— Excelența Voastră, asta așa este, dar s-au răsculat intelectualii, artiștii, tot poporul. Dacă am fi acționat mai dur, ne-am fi pierdut credibilitatea în fața lor. Excelența Voastră ați spus-o în nenumărate rânduri că Biserica trebuie să rămână și în continuare instituția cu cea mai mare credibilitate...

— Ascultă, Preasfințite - zise comisarul, slobozind nervos fumul din piept - dacă n-o să vă faceți treaba, tu și colegii tăi o să vă vedeți mutrele astea idioate în ziarele de mâine, cu toată povestea vieții voastre! O să vă bag la pușcărie, canaliilor, și o să punem alții în locul vostru!

— Dar, Excelența Voastră, promit că totul va fi rezolvat, e doar o problemă de timp...

— Timpul costă bani, Preasfințite!

— Promit să rezolv aceasta problemă.

— Fac ceva pe promisiunile tale! zise printre dinți comisarul, trăgându-l pe episcop de barba lui aranjată. Iar acum, dispari din fața mea!

— Da, să trăiți! rosti vinovat Preasfințitul și se retrase cu pași mărunți, dispărând în întuneric.

La întrunirea secretă de la Mănăstirea Vovidenie, care era doar una din multele care au avut loc în ultimii ani în România, s-a reluat discuția despre numărul mare al preoților și al mănăstirilor pe teritoriul României. Comisarul european al Justiției a aruncat furios harta turistică a României pe masă, strigând:

— Când or să dispară toate aceste ciori de pe harta României?!

„Ciori” erau numite crucile care marcau mănăstirile pe hartă. Mănăstirile românești atrag sute de mii de

oameni. La unele hramuri se adună de la zece mii la șaptezeci de *mii* de credincioși. Dacă vreunui episcop i-ar trece prin cap să-i pună pe toți acești oameni să semneze modificarea unei legi în România, toți parlamentarii cumpărați de masoni ar deveni inutili.

Administrația europeană trebuia să prevadă și să combată această posibilitate. România, această „țară de popi”, era vândută doar la nivelul politic, nu și religios. Lupta care trebuia dusă acum era aceea împotriva Ortodoxiei, care reprezenta peste 80% din populația țării. Biserica Ortodoxă Română a rămas singura instituție centralizată care poate influența societatea mai mult decât sistemul de învățământ. Masonii europeni se grăbeau să limiteze influența Ortodoxiei, așa cum au limitat de-a lungul timpului influența Catolicismului. Arma tradițională într-o astfel de luptă rămânea calomnia. Presa românească, aservită masoneriei mondiale, avea să devină vehiculul principal care avea să ducă tonele de murdărie în casele și în inimile oamenilor creduli și dezinformați.

CAPITOLUL 4

Anul 2012, România, Crimele de la Sf. Ana.

În noaptea de 22 spre 23 martie, la azilul Sf. Ana de pe lângă Mănăstirea de maici Crucea Scrisă, a fost consemnat decesul cetățenei Paulescu Maricica, în vârstă de 62 de ani, diagnosticată cu cancer la colon în ultimul stadiu. Decesul s-a produs la ora 4.20, iar pe la ora 7.00 mai multe mașini de poliție și ambulanțe umpluseră curtea. Din mașini au început să sară jandarmi și reporteri, strigând și gesticulând agitați. O parte dintre ei au încercuit mănăstirea, iar alta a dat buzna în azilul de bătrâni.

— Spuneți-ne, cum a avut loc decesul? Întrebă reporterul, fără să salute, băgându-i maicii starețe microfonul în față.

— Doamna a fost adusă aseară, iar noaptea a murit...

— A fost adusă vie?

— Da, normal, că noi nu suntem morgă.

— Nu vi se pare straniu ca un om în vârstă de șaizeci

de ani să moară la rate-va ore după ce a fost adus la mănăstire?

— Doamna a fost diagnosticată cu cancer în ultimul stadiu...

— Da, dar despre aceasta trebuie să se pronunțe un medic, iar dumneavoastră nu sunteți medic.

— Așa arată fișa medicală...

— Și dumneavoastră personal cu ce ați ajutat-o, i-ați făcut vreo rugăciune, ceva?

— Da, văzând-o în ce stare gravă se află, l-am chemat pe părintele duhovnic și i s-a făcut Sfântul Maslu...

— Nu i-ați făcut și niște exorcisme?

— Nu era cazul, exorcismele nu se fac oricui.

— Să înțeleg că practicați și exorcismele, după modelul Tanacu, chiar dacă Sfântul Sinod le-a interzis?

— Sfântul Sinod nu poate interzice ceva ce Biserica are de la începuturile ei.

— Vă mulțumim, maică stareță! Îndată după interviu, maica stareță a fost luată de doi polițiști și dusă în mașina de poliție. Un cameraman filma întregul proces.

— Cum vă numiți?

— Iustina... Iustina Cruceru.

— Este numele din buletin? Că voi, călugării, aveți numele voastre false.

— E numele de călugărie.

— Vă rog să vă prezentați ca în acte.

— Iuliana Cruceru.

— Data și locul nașterii. - 1972, București.

— Studii?

— Facultatea de medicină din București, specialitatea farmaceutică.

— În ce relații erați cu cetățeană Paulescu Maricica?

— Nu am cunoscut-o până aseară.

— Și cum se face că un om pe care nu l-ați cunoscut niciodată a ajuns să moară în mănăstirea voastră?

— Mănăstirea are și un azil de bă* trânti. Doamna a fost adusă de fiul ei, pentru a fi îngrijită de măicuțe.

— Câți bani ați primit pentru asta?

— Nu am primit nimic pentru asta, dar fiul doamnei a lăsat un pomeinic la biserică.

— Nu ne puteți preciza suma exact?

— Nu știu, întrebați-l pe părintele duhovnic.

— Ați eliberat o chitanță pentru suma primită?

— Nu. A fost o donație.

— Chiar și donațiile trebuie să se facă în schimbul unei chitanțe. Aveți chitanțier?

— Avem...

— Ce dovadă puteți aduce în sprijinul afirmației că cetățeană Paulescu Maricica a fost adusă în mănăstire de fiul ei?

— Cum ce dovadă? Mai multe maici erau de față...

— Ați încheiat un proces-verbal?

— Nu... Era târziu, începuse Vecernia și am convenit să-l facem azi.

— Azi, după cum vedeți, este prea târziu. Cetățeană Paulescu Maricica a murit.

— Dumnezeu s-o ierte...

— Dumnezeu o să vă ierte pe dumneavoastră, cetățeană Cruceru Iuliana, iar cazul decesului suspect al cetățenei Paulescu Maricica urmează să fie cercetat. Dumneavoastră sunteți reținută ca suspectă de săvârșire de omor. Vă rugăm să ne urmați.

Peste câteva clipe Iustina Cruceru era scoasă din mașina de poliție cu cătușele la mâini și dusă în vâzul tuturor înapoi în clădirea azilului. La vederea ei, măicuțele care erau adunate în fața bisericii au intrat în panică. Unele au început a plânge, altele au luat-o la fugă spre pădure, iar cele mai în vârstă au început să strige la polițiști că sunt lipsiți de frica lui Dumnezeu și slugi ale satanei. Mai mulți cameramani filmau toate câte se întâmplau. În toată această hărmălaie, pe poarta mănăstirii intră mașina episcopiei. Maicile au alergat în grabă, bucuroase că are cine să le apere și să le scoată din încurcătura care s-a produs. Portiera s-a deschis și preasfințitul „K” a coborât din mașină, scot în ci mai întâi toiagul de argint care, lovindu-se de caldarâm, scotea un

sunet nepotrivit.

— Blagosloviți, Preasfinția Voastră! au început să îngâne printre lacrimi măicuțele, aplecându-se să sărute mina episcopului.

Preasfințitul păși în grabă printre ele, lovind caldarâmul cu toiagul și trăgându-și furios mina pe care călugărițele încercau zadarnic să o sărute.

— Plecați de aici, criminalelor! Poliția știe de vot.

— Preasfințite, s-a produs o neînțelegere... Nimeni n-a omorât pe nimeni...

— Nu vă mai săturați de bani, de case, de mașini! De când voiam să închid mănăstirea asta! striga episcopul, fixat de camerele de luat vederi. M-am săturat să primesc plângerile credincioșilor despre fărădelegile care se petrec în acest loc!

A doua zi, toate ziarele scriau despre „crimele” de la Sf. Ana. Într-un articol întins pe două pagini cu titlul „MAFIA IMOBILIARĂ DE LA SFÂN-TA ANA”, autorul dezvăluia tainele măicuțelor care atrăgeau bătrâni pentru a le moșteni apartamentele. S-a dovedit că și Paulescu Maricica a fost doar una dintre multele victime ale „slujitoarelor iadului”. Pe lângă fotografia mare a maicii Iustina încătușată, ziarul oferea reproducerea testamentului prin care Paulescu Maricica lăsa moștenire mănăstirii apartamentul și mașina. Autorul articolului sugera că sărmana bătrână a fost otrăvită de maica stareță, care, făcând cursuri elementare de farmaceutică, știa să prepare otrăvuri. Familia a dat în judecată mănăstirea, acuzând călugărițele de șantaj și escrocherie, urmate de uciderea Măricicăi Paulescu.

Un alt ziar titra: „NU SE MAI SATURĂ DE BANI DE CASE ȘI MAȘINI!” Preasfințitul „K”, pozat în veșminte și mitră pe cap, destăinuia reporterului suspiciunile pe care Le-a avut dintotdeauna față de această obște „tolerată”. Preasfinția sa mărturisea că mănăstirea nu a primit aprobare pentru întemeierea azilului de bătrâni și că acesta s-a făcut împotriva regulamentelor BOR și a sfintelor canoane, în plus, duhovnicul de acolo, părintele

Irineu, nu era hirotonit canonic și nu avea studii teologice. Pe deasupra, mai multe mărturii confirmau că părintele Irineu de la Mănăstirea Crucea Scrisă ar fi fost în relații cu stiliștii și că ar fi îndeplinit în România misiuni ordonate de structurile de securitate moscovite.

Editorialistul de la ziarul Patriarhiei făcea dezvăluiri senzaționale despre o suspectă agenție imobiliară „Stavropoleos”. Fădind legătură dintre „sta-vropoleos”, ceea ce din grecește înseamnă „orașul crucii”, și denumirea Mănăstirii „Crucea scrisă”, editorialistul susținea că agenția imobiliară aparținea călugărițelor „criminale”.

În următoarele săptămâni toate ziarele și canalele de televiziune veneau cu noi și noi amănunte despre „criminalele în serie de la Sf. Ana”. Mănăstirea Crucea Scrisă a fost supranumită „Casa morții” și „Casa groazei”. Politicieni, psihologi, preoți și criminaliști comentau în talk-show-uri reacțiile călugărițelor suspecte. Toate posturile de televiziune rulau imagini cu biete călugărițe care alergau spre pădure cuprinse de panică la vederea poliției. Replica maicii bătrâne care a strigat polițiștilor: „Nu aveți frică de Dumnezeu, slujitori ai iadului!” a devenit refrenul tuturor buletinelor de știri.

Unele emisiuni, mai de scandal, ofereau filmări din toaleta mănăstirii și de la bucătărie, unde, bineînțeles, au fost găsite vase murdare pline de microbi. S-a constatat și că bătrânețe din azil erau forțate să sărute icoanele împotriva normelor elementare de respectare a igienei. Din acest motiv, în azil domneau infecțiile pulmonare și virozele. Cadavrul Maricicăi Paulescu a fost fotografiat din cele mai jenante unghiuri. Fața înnegrită și uscată de cancer a ajuns să se asocieze cu azilul Sf. Ana și cu viața de mănăstire în general.

Monahismul și mănăstirile inspirau moarte și groază. Sondajele de opinie arătau că majoritatea românilor era pentru închiderea mănăstirilor care nu se află sub directa supraveghere a unui episcop. Ministerul Cultelor a impus Sfântului Sinod să recurgă la închiderea mănăstirilor aflate departe de localități. Erau declarate în afara legii

mănăstirile care nu îndeplineau condițiile de igienă și securitate și nu aveau drumuri de acces asfaltate. Monahii din obștile retrase urmau să fie transferați, cu binecuvântarea Sfântului

Sinod, în mănăstirile din orașe, care se aflau sub supravegherea directă a episcopului. Excepție de la regulă făceau doar mănăstirile istorice aflate departe de localități. Acestea rămăneau deschise pentru vizitatori, însă doar în calitate de obiective turistice și centre culturale.

Maica Iustina Cruceru a fost condamnată la douăzeci de ani de închisoare, într-o conferință de presă organizată de Patriarhia Română, purtătorul de cuvânt al Patriarhiei a declarat că pedeapsa este una cât se poate de umană, având în vedere că cetățeană Iuliana Cruceru, folosindu-se de chipul monahal, a atras și a otrăvit douăsprezece bătrâne cu scopul de a le moșteni averea, împreună cu maica Iustina au mai fost condamnați părintele Irineu, la cincisprezece ani, și maica bătrână care a strigat la polițiști. Cea din urmă a fost acuzată de colaborare cu cetățeană Iuliana Cruceru în vederea racolării bătrânelor singure, fapt pentru care a primit opt ani de închisoare. Maica Iustina a fost acuzată de faptul că a oferit servicii medicale fără să fie autorizată.

Mănăstirea Crucea Scrisă a fost declarată închisă pe durata cercetărilor, iar bătrânele de la azilul Sf. Ana au fost transferate cu multă pompă într-un azil de stat. Bineînțeles, unele bătrâne au apărut la televizor destăinuind tratamentul inuman la care erau supuse de călugărițe, în special de maica Iustina. S-a dovedit că bătrânele bolnave erau puse să muncească din zori și până în noapte, fiind obligate să postească și să stea în picioare la slujbale interminabile. Toate acestea erau făcute cu scopul de a le grăbi sfârșitul, însă adevărul era cu totul altul. Un ordin intern al Patriarhiei îi obliga pe toți ieromonahii să aibă studii teologice superioare. Mănăstirile de maici erau obligate să înființeze și să întrețină fie un azil de bătrâni, fie unul de copii. Acest proiect făcea parte din politica filantropică a Bisericii.

Episcopul „K”, aflând că în obștea de la Crucea Scrisă a intrat o soră cu studii medicale, a călugărit-o în pripă și a numit-o stareță, cu misiunea de a înființa un azil de bătrâni. Educația și cumințenia maicii Iustina i-au convins pe oamenii din împrejurimi să sprijine mănăstirea și azilul. Într-un timp scurt, numai din donații, a fost ridicat și amenajat azilul.

Conviețuirea cu bătrânele bolnave și abandonate dădea multă bătaie de cap călugărițelor, care veniseră la mănăstire pentru a se deda rugăciunii, departe de grijile lumești. Cu toate acestea, ele făceau eforturi supraomenești, înconjurându-le pe bătrâne cu iubire și răbdare. Toate aceste eforturi erau ră & - plătite doar de Dumnezeu, căci fiecare înțelege că bătrânele erau aduse la azil abia după ce rudele le dezmoșteneau. A fost un singur caz când una dintre bătrâne a făcut testament, dorind apartamentul mănăstirii. Vestea a ajuns la urechile episcopului însoțită de înfloriturile specifice. De atunci, între episcop și mănăstire s-a pus un sloi de gheață. Preasfințitul o bănuia pe maica Iustina că ar fi primit și alte apartamente de la bătrânele pe care le trata, dar că ascunde acest lucru de administrația bisericească.

Pe lângă asta, episcopul a primit mai multe sesizări din partea preorului din satul de lângă Crucea Scrisă, prin care i se aducea la cunoștință că părintele Irineu, duhovnicul mănăstirii, spune predici anfiecumeniste. În una din predici, călugărul chiar a insinuat că unii episcopi și-au vândut credința, devenind slugi ale antihristului. Preasfințitul „K” a perceput aceste insinuări ca pe un atac la persoană și căuta prilej să se răzbune pe părintele Irineu. Încercarea de a-l demite pe tânărul călugăr din postul de duhovnic a fost zădărnicită de o listă de două mii de semnături care cereau ca părintele Iri-neu să rămână în continuare preot la Crucea Scrisă. Din acest motiv, Preasfințitul a fost atenționat că este prematur să recurgă la măsuri categorice și că trebuie adoptată o altă cale pentru rezolvarea problemelor de acest gen. Decesul sărmaneii Paulescu Maricica a picat la țanc. Acum

nesuferiții călugări, care au îndrăznit să atace public metehnele arhieriei superioare, au fost scoși din joc. Misiunea a fost îndeplinită.

La ședința următoare a Sinodului episcopul „K” a fost ridicat la rangul de arhiepiscop, iar mica lui episcopie a primit în plus încă un iudel.

CAPITOLUL 5

Trista și apăsătoarea viață a Preasfințitului „K”.

Cine era în realitate Preasfințitul „K” nu știa nimeni. Văzut la diferite etape ale vieții sale, episcopul „K” părea să fie nu un singur om, ci mai mulți. Din copilărie și până la arhierie preasfințitul a suferit atâtea schimbări, încât mărturiile celor care l-au cunoscut, puse față în față, apăreau ca un proces mincinos. Nici mama Preasfințitului nu putea spune ceva coerent despre propriul fiu. Sărmanul trup al episcopului „K” părea să fie bântuit de mai multe suflete. Fiecare dintre aceste suflete îl izgonea pe cel de mai înainte cu ura cu care un animal mai puternic îl izgonește pe altul mai slab.

Viitorul episcop „K” s-a numit Dacian din botez și s-a născut în anul 1950 într-un sat din Bucovina. Mama sa, Catinca, era o țărăncă harnică, rămasă văduvă în 1943, Primul ei soț a fost ucis de nemți în timpul retragerii trupelor românești din Rusia. Greutățile vieții de după război au determinat-o pe mama viitorului episcop să se recăsătorească. Cel de al doilea soț al Catincăi, pe numele său Vasile, a fost un om cuminte și fără personalitate, care lucra cu mult sânge în gospodăriile statului. Catinca avea din prima căsătorie o fată și un băiat. Căsătoria cu Vasile s-a făcut mai mult pentru a-i crește pe cei doi copii. Oricât s-a ferit Catinca de nașterea de fii, după patru ani de căsnicie cu Vasile, fiind de acum trecută de patruzeci de ani s-a născut Dacian, un copil pe care ea nu l-a dorit. Micuțul Dadan nu a strălucit prin nimicniciedată, moștenind caracterul șters al tatălui său.

Ca și toți strămoșii ei, Catinca mergea la biserică. Cocea colaci, broda prosoape și creștea găini. În fiecare duminică era prezentă la biserica din sat, plătind slujbe

pentru bărbatul mort în război. Cel mai important moment din viața duhovnicească a Ca-tincăi era ridicarea mesei cu colaci și șipuri de vin în timp ce preotul cânta „veșnica pomenire”. Părintele din sat era un tolerat al regimului Dej, deoarece scria lunar rapoarte la consiliul sătesc despre lucrurile deosebite pe care le afla de la săteni. În baza acestor rapoarte, s-au făcut de-a lungul timpului mai multe arestări. Catinca știa asta, pentru că o știa tot satul, dar nu o deranja. Ea era una din milioanele de români care trăiau după zicala: fă ce spune popa, nu ce face popa. Ba și mai mult, bunăstarea preotului a sădit în Catinca gândul să-și facă măcar unul din băieți preot. Desigur, ea l-ar fi dorit în fruntea satului pe fiul cel mai mare, de la primul bărbat, dar soarta a rânduit altfel. Băiatul cel mai mare nu doar că nu-și dorea să fie preot, dar nici în Dumnezeu nu credea. Visul lui era să ajungă tractorist, în schimb Dacian, băiatul mai mic și mai șters al Catincăi ieșea cu luminarea în timpul Liturghiei și în fiecare duminică venea cu colaci și prosoape acasă. La vremea potrivită, pentru o sumă frumușică de bani și un porc, părintele din sat a mijlocit pe lângă autorități intrarea la seminar a tânărului Dacian. Așa a început cariera bisericească a viitorului arhiepiscop „K”.

La vremea aceea nu oricine intra în seminar. Regimul comunist supraveghea orice mișcare din interiorul Bisericii și, mai ales, al învățământului teologic. Nu erau acceptați în Seminar băieții proveniți din familii de intelectuali. „Originea sănătoasă” era o condiție impusă atât funcționarilor politici, cât și celor eclesiastici, intelectualitatea interbalică era văzută ca o pătură ostilă sistemului și deci poporului. Toată elita teologică a fost înfundată în pușcării. Mii de preoți au fost uciși. Afară rămâneau mai ales spiritele slaba, capabile de compromis. În fruntea puținelor instituții teologice, dacă mai puteau fi numite astfel, au ajuns în genere trădătorii Bisericii. Rostul acestor instituții și al oamenilor din ele era unul strict formal, de imagine. România, ca și Uniunea Sovietică, trebuia să apară în fața Occidentului ca o țară liberă, în care niciunul din drepturile omului nu era încălcat. Cu

toate acestea, poporul român nu înceta să nască băieți credincioși și inteligenți, care ajungeau în seminariile teologice mișcați de râvnă sinceră. Și cum nimeni nu poate ști ce este în sufletul și în mintea omului, sistemul cerea o supraveghere îndeaproape a tuturor seminariștilor. Pentru aceasta erau folosite iscoadele, care cădeau la învoială să-și spioneze colegii. Conștiinciosul, dar ștersul Dacian, a ajuns unul dintre turnători. Misiunea lui era aceea de a depista seminariștii care erau în legătură sau măcar simpatizau cu preoți precum Calciu Dumitreasa sau Dumitru Stăniloae, ajunși deținuți politici...

Dar să lăsăm această perioadă nevrednică de pomenire din viața preasfințitului „K”, pentru a oferi mai mult loc unei întâmplări care a produs o ruptură de nevindecat în inima acestui om chinuit din toate punctele de vedere.

Pe când se afla la studii în Elveția, trimis acolo cu aprobările și misiunile de rigoare, de acum tânărul bărbat Dacian s-a îndrăgostit. Mai bine zis, îndrăgostirea s-a produs mai înainte, dar abia după ce a ajuns departe de țară, printre străinii a căror limbă nu o pricepea, Dacian a început să se gândească tot mai mult la o fată pe care o vedea în fiecare duminică la catedrala mitropolitană din Sibiu, unde fusese student la Teologie. Totul a început de la o poezie pe care Dacian a scris-o într-o noapte în camera sa din hotelul plătit de Securitate. Această poezie și amintirea fetei din catedrala mitropolitană îl făceau pe Dacian să-și dorească o altă viață. În serile târzii, el ura minciuna și frica în care trăia. Înțelegea că nu este un erou. Se temea de mai marii săi, se temea de închisoare, de canat, de moarte. Era gata să dea pe oricine la moarte, numai să nu i se întâmple lui nimic rău. Cu toate acestea, undeva în adâncul inimii, el se compara cu eroii din cărțile de aventură pe care le citise. Număra cu nerăbdare zilele când se va întoarce în România și o va cere pe fata din catedrală de nevastă.

Întors în România, tânărul Dacian merse direct la mitropolit.

— Săru' mina, înalt Preasfinția Voastră!

— O, fratele Dacian! se arată mitropolitul foarte încântat să-l vadă. Păi, tu nu ai dat pe-acasă? Direct la mitropolie ai venit?

— Da, înalt Preasfinția Voastră, răspuse Dacian în timp ce săruta mina mitropolitului, am ceva important să vă spun!

— Sigur, sigur, frate Dacian! Pentru tine orice!

— Înalt Preasfinția Voastră, începu sfios Dacian, am nevoie de binecuvântarea înalt Preasfinției Voastre...

— Spune, Daciane! Când nu ți-am dat eu binecuvântarea mea pentru ceva?

— Știți, vreau să mă căsătoresc... Iubesc o fată...

Mitropolitul s-a întors cu spatele și, pășind galeș, s-a așezat la birou.

— A, vrei să scrii o carte? Pentru doctorat? Sigur că da!

— Înalt Preasfinția Voastră, simt că o iubesc și că viața mea nu are niciun rost fără ea...

— Așa... încuviință mitropolitul.

— E o fată cuminte, de biserică...

— Așa, zi-i, zi-i mai departe! zise răstit mitropolitul.

— Ce-i rău în asta, înalt Preasfinția Voastră?

Mitropolitul izbi furios în masă și se ridică în picioare.

— Niciodată! Crezi că pentru asta ai ajuns tu, o lepădătură din Bucovina, bastard nenorocit și prost, să studiezi în Elveția? Tu stil ce speranțe mi-am pus eu în tine și cât m-a costat această bursă pe care tu nu o prețuiești? Nici să nu te gândești! Vei fi episcop! Ai înțeles?

Dacian tăcu. îi era frică și se simțea ignit. îi părea rău că a pornit această discuție. Voia să facă ceva pentru a-i împăca pe înaltul.

— Vă rog să mă iertați, înalt Preasfinția Voastră...

— Ieși afară! O să discutăm altă dată!

— Săru' mina, înalt Preasfinția Voastră, zise Dacian, ridicându-și valiza de voiaj și mergând spre ușă cu spatele... Vă rog să mă iertați... Sării mâna...

— Piei din fața mea, bastard de Bucovina! răcnea mitropolitul în urma sărmanului Dacian. Piei, să nu te văd!

Dacian coborî în grabă scările mari ale palatului. Îi venea să țipe și să trântască tot ce-l ieșea în cale de ininție, dar se temea. Scâncea reținut, înghițindu-și lacrimile.

Peste jumătate de an află că fata din catedrală se mărită cu un fost coleg de la Teologie, ajungând preoteasă. De arunci Dacian a început să urască de moarte preoții. Mai târziu, când a ajuns episcop, de fiecare dată când hirotonea un preot, simțea o nevoie nebună de a se răzbuna pe el. Și o făcea întotdeauna. Nu era niciun preot în eparhia sa, în afara celor impuși de Securitate, pe care Preasfințitul să nu-l fi jignit public.

Episcopia îl transformă pe sfiosul și neînsemnatul Dacian într-un tiran, îndată după susținerea doctoratului în Elveția, tânărul pe atunci Dacian a fost tuns în monahism la Mănăstirea Antim din București, schimbându-i-se numele în „K”. La Liturgia de a doua zi a fost hirotonit diacon, iar peste o zi preot. În duminica următoare a fost ridicat la rangul de arhimandrit și numit consilier patriarhal pe probleme de învățământ. <La prima ședință a Sântului Sinod s-a hotărât hirotonia în episcop a arhimandritului „K”, fiind repartizat într-o eparhie de provincie.

De acum încolo târiârul și sfiosul bucovinean își începea viața sa oarecum independent și plin de sine însuși. El căpătă putere să comande și să hotărască destinele a mii de oameni. Această putere îl înnebunea și îl făcea să schimbe tot ce îi ieșea în cale. Preasfințitul schimba chiar și lucrurile care mergeau aparent bine. Din ziua numirii sale a schimbat consilierii, diaconii, femeile de serviciu și secretarele. A aruncat mobila din palatul episcopiei și a comandat alta nouă. A schimbat șoferii, bucătăresele și coriștii. A ordonat chiar și schimbarea picturii din catedrala episcopală, deoarece pe peretele de la ieșire era reprezentat fostul episcop. Într-un cuvânt, oricine venea să ceară o aprobare de la episcopul „K”

trebuia să propună altceva decât și-ar fi dorit și s-o facă în așa fel, încât să intuiască ideile episcopului înnebunit de obsesia schimbării.

Episcopul însuși nu-și dădea seama că această manie a schimbării îl făcea influențabil și ușor de manipulat. Când vreun consilier invidios dorea să se răzbune pe un preot îl lăuda episcopului. Preasfințitul nici nu a realizat când foștii consilieri și-au reluat funcțiile, iar cei noi au fost trimiși pe rând care la țară, care cu canon la mănăstire. Palatul episcopal era un loc care răspândea frică și trădare. Între episcop și preoții din eparhie exista un zid de consilieri, secretari, diaconi și șoferi. Rar se învrednicea cineva să-l vadă pe Preasfințitul.

Odată au venit să-l vadă câțiva colegi de facultate.

— Pe cine căutați? îi întrebă sec un preot înfășurat cu un brâu purpuriu.

— Am venit la Preasfințitul.

— Preasfințitul este ocupat, reveniți mai târziu.

— Transmiteți-i Preasfințitului că este căutat de niște colegi. Am venit de departe...

— Bine, zise preotul cu brâu roșu ridicându-se de la birou. Așteptați puțin

Revent peste câteva minute având o înfățișare victorioasă. Oaspeții s-au înviorat și ei, crezând că vor fi primiți.

— Ce a zis Preasfințitul? au întrebat ei în cor.

— Preasfinția Sa a ordonat să vă transmit că colegii Preasfinției Sale sunt membri ai Sfântului Sinod, Mai doriți ceva? Încheie consilierul vădit satisfăcut de răspunsul Preasfințitului.

— Nu... mulțumim, au răspuns preoții și au plecat.

Episcopul „K” a rupt orice legătură nu doar cu colegii de seminar și facultate, ci chiar și cu frații săi trupești. A refuzat să meargă la înmormântarea propriei mame, de frică să nu fie luat peste picior de sătenii care l-au cunoscut din copilărie. Preasfințitul dincolo de fastul cu care se înconjură, era atât de singur, încât lăsa impresia că nu a apărut pe lume ca toți oamenii, dintr-o mamă și un

tată, ci că a fost găsit în magazinul de obiecte bisericești al episcopiei.

Din cauza acestei singurătăți cumplite, Preasfințitul nu știa pe ce să cheltuiască mulțimea de bani pe care o avea. Nu avea nici prieteni nici familie. Milostenia era exclusă, deoarece Preasfinția Sa era de părere că orice om trebuie să lupte singur pentru a deveni cineva. Ura săracii, bătrânii și copiii. Ura preoții și pe nevestele ace & – tora. Ura mitropoliții, pentru că erau mai mari ca el în ierarhie. Această ură răbufnea uneori în accese de inconștiență în care Preasfințitul îi lovea pe toți care îi ieșeau în cale.

Singurele bucurii ale episcopului „K” erau legate de sărbătorile bisericești, când avea ocazia să iasă în mijlocul mulțimii în odăjdii noi cu toiag și engolpion nou. Toți banii Preasfințitul îi baga în engolpioane, mitre și toiege. De trei luni nu mai plătea salariile preoților, deoarece strângea bani pentru un toiag pe care îl comandase unui giuvaiergiu de la Viena. Toiagul de argint masiv, încrustat manual și împodobit cu pietre scumpe, costa șaptezeci și două de mii de euro, Pe crucea de pe mitra Prea sfințitului străluceau patru pietre prețioase luate din podoa-bale unei icoane făcătoare de minuni aflate într-o mănăstire din eparhia sa.

Acest lucru îl știa doar el și starețul acelei mănăstiri. Nimeni dintre credincioși nu știa că podoabele acestui Prea-sfințit de provincie sunt mai scumpe chiar și decât podoabele Patriarhului.

Uneori, în singurătatea palatului episcopal, chinuit de insomnie, Preasfințitul „K” se îmbrăca în veșminte, își pune engolpioanele, mitra cu pietre scumpe și pășea solemn, lovind marmura coridoarelor cu toiagul său de șaptezeci și două de mii de euro.

CAPITOLUL 6

Anul 2005. Uniunea Scriitorilor din Moldova. Hristos – împăratul Slavei.

În cabinetul fotografului Uniunii Scriitorilor s-a încins o discuție despre închiderea bisericilor în vremea regimului sovietic. La discuție luau parte câțiva scriitori și jurnaliști, un ieromonah, Victor Rotaru și, desigur,

fotograful însuși.

— Măi, zise fotograful închizându-le gura celorlalți, eu știu foarte bine cine și cum închidea bisericile. Eu am fotografiat toate bisericile și toate cimitirele din țara asta. Am mii de fotografii în cutiile astea, numai că nu am timp să le dezvolt...

— Ei, bisericile cum s-au închis, așa sau și deschis. Comuniștii le-au închis, comuniștii le deschid, interveni sarcastic un jurnalist de modă veche. Eu cred în Dumnezeu, dar în biserică nu cred, adăugă el înainte de a da paharul de vin peste cap.

— Măi, tu ai fost prost de când te știu, îl luă peste picior fotograful. Tu serial articole despre Bodiu¹ și acum scrii despre Voronin.

— Nu-i adevărat!

— Hai, lasă, vrei să-ți aduc mâine o fotografie din '74, unde ești tu alături de Bodiu?

— Știi ce? Atunci așa erau timpurile. Toți am fost pe lângă Bodiu, iar acum am fi bucuroși să mai fim pe lângă cineva, dar nu mai trebuie nimănui!

Jurnalistul râse de unul singur.

— Nu comuniștii au închis bisericile, ci masonii! zise Victor Rotam trăgându-și scaunul mai aproape de masă.

— Ei, asta o știe toată lumea, îl aprobă fotograful. Toți sunt masoni!

— Ei au distrus bisericile și au ucis preoțimea catolică la Revoluția Franceză, ei au făcut secularizarea în România lui Cuza, cu tot guvernul lui plin de masoni, și tot ei au făcut Revoluția leninistă, urmată de persecutarea a milioane de creștini.

— Hi-i-i! pufni jurnalistul. Qt ai căta, peste tot sunt masonii Măi, mă-sonule, ia fugi de sub fereastră! Hi-i-i!

Jurnalistul chicotea cu poftă, dar fără să-i facă și pe ceilalți să râdă.

— Eu nu știu cu ce se ocupă masonii, interveni în vorbă ieromonahul, știu numai că sunt peste tot.

— Părinte, mă iertați ați văzut înregistrările din catedrala din Timișoara?

- Nu numai din Timișoara. Există înregistrări mai vechi din biserici, din Kiev și din Moscova.
- Până la urmă, masonii ăștia sunt credincioși sau nu? Întrebă un scriitor care se cherkhelise.
- Or fi credincioși dar nu ca noi
- În cine cred ei?
- Numai în Dumnezeu nu!
- În marele Arhitect!
- Da, care este marele drac!
- Știați că masonii din Chișinău se întâlnesc la hotelul Cedru?
- Există masoni în Chișinău?
- Măi, tu sau ești prost, sau ești mason! râse fotograful. Nu știi că Lucinsohi a deschis Loja italiană la Chișinău? Se spune că fostul primar ar fi mason.
- În zidul Kremlinului există un templu masonic. Televiziunea rusă a făcut un documentar despre masonii post-sovietici.
- Hai că devine interesant!
- Nu-i nimic interesant. Aceleași presupuneri și enigme care domnesc în jurul masoneriei de sute de ani Nimic concret. Ritualuri satanice, jertfe omenești, conspirații, bănci, drepturile omului, legi, congrese, lideri politici și religioși... Și nicio dovadă palpabilă!
- De peste o sută de ani toți patriarhii ecumenici sunt masoni!
- Pe dracu'! Cum să fie așa ceva?
- Nu o spun eu, citește dicționarul masonilor. Din douăș'patru, toți patriarhii României au fost masoni! Nu știu cum o fi fost Teoctist, că despre el masonii tac
- Crezi că asta are vreo legătură cu starea în care a ajuns Biserica astăzi?
- Păi cum? Când au început arestările în masa ale elitei preoțești? Nu vezi că în fruntea Bisericii sunt promovați numai proștii, profitorii, necredincioșii? Toate acestea sunt stricăciuni care s-au produs din interior, în timp, sub supravegherea atentă a patriarhilor mincinoși.
- Și unde-i Dumnezeu în ecuația asta?

— Nu-ți face griji, Dumnezeu nu. Se lasă niciodată batjocorit. Vine și vremea lor.

Fotograful turnă vin în pahar și-l dădu părintelui.

— Măi! zise el cu înflăcărare. Mie mi-au povestit cazuri care s-au întâmplat cu cei care au participat la închiderea bisericilor în timpul balșevicilor.

— Și eu știu...

— Și eu...

— Era în Bănești o secretară de partid, cam proastă și cam curvă, ca toate secretarele comuniste. Asta, când s-a închis biserica din sat, ca să arate cât e ea de comunistă, a intrat în Sfântul Altar, s-a suit pe Pristol și a dansat. La câteva zile i s-au luat picioarele. A paralizat!

— Eu știu un caz cu un om din Chițcani. Ăsta a agățat cu o sârmă groasă crucea de pe soborul mare de la Noul Neamț și trăgea să o doboare. Sârma s-a desprins și, izbindu-l, l-a omorât pe loc.

— Și eu am auzit de un tractorist care a damnat biserica. Nimeni din sat nu s-a învoit, numai unul, mai bețivan, s-a suit în buldozer și a îndeplinit ordinul secretarului de partid. La scurt timp după aceea, fiind beat, s-a aplecat din tractor și a fost tras sub șină. N-a rămas nimic din el!

— Cu Dumnezeu nu te pui, zise fotograful și dădu paharul peste cap. Mai devreme sau mai târziu, ți se întoarce.

Victor Rotaru, amețit de vin și dornic de vorbă, îi opri pe toți cu o mișcare vajnica a mâinii:

— Măi, eu pot să vă dovedesc la toți că masoneria stă în spatele patriarhilor și a papilor și că închiderea bisericilor și uciderea milioanelor de creștini s-au făcut de către masoni, folosindu-se de prostia ierarhiei noastre bisericesti!

— Hai, Victor, dă-i drumul, zise ironic fotograful. Zi tot ce ai pe suflet!

— Eu nu glumesc! exclamă Victor patetic. Vaticanul este împânzit de masoni! Altfel de ce au ridicat anatema de pe masonerie? A? Nu știți că evreii masoni, deghizați în

cardinali, au întrunit Conciliul D Vatican, unde practic au abrogat Evanghelia, declarând că nu evreii L-au răstignit pe Hristos? Apoi, de ce a murit brusc mitropolitul Irineu Mihăloescu, după ce a ieșit din loja masonică și a scris acea carte interzisă până azi în care deconspiră lucrarea masoneriei în Biserică? Dacă Irineu nu a fost ucis de masoni, atunci de ce a fost șters din diptihul bisericesc, încât nu este pomenit printre mi-tropolii Moldovei, ca și cum nici nu ar fi existat vreodată? Eu, fraților, pot să vă țin un curs întreg pe tema asta, pentru că sunt foarte bine documentat, încheie Victor și dădu paharul peste cap.

— Interesant ce zici. Dacă așa ceva a existat într-adevăr, mă pune pe grinduri, zise jurnalistul necredincios.

— Ce să ne ducem atât de departe, continuă Victor înflăcărat, nu știți ce s-a discutat în 2008 la Toronto? Comunitatea Mondială a Bisericilor, această organizație masonică, a convocat toată episcopimea ortodoxă și i-a pus în vedere că trebuie să-și revizuiască textele liturgice în vederea alinierii la normele europene, care sunt niște norme evreiești. Adică, mai pe românește, să cenzureze toate pasajele în care se face referire la evrei, că, vezi Doamne, cărțile de cult ale ortodocșilor sunt pline de referiri antisemite. Eu vreau să vă întreb: cum de atât Vaticanul de acum cincizeci de ani, dt și Consiliul Mondial al Bisericilor de azi, sunt obsedate de aceleași idei și principii? Credeți că aceste idei s-au născut în interiorul Bisericii? Nu, ele au fost impuse de masoni! Să-mi mai spună cineva că masonil sunt nevinovați, inocenți și filantropi!

Victor Rotaru scuipă mânios într-o parte.

— Fraților, intră în vorbă ieromonahul, numele lui Hristos a fost și rămâne incomed pentru toți cei care lucrează răul în lume. Nu vedeți dt scandal se face în jurul scoaterii icoanelor din școli, din locurile publice? Și asta în timp ce blocurile și stâlpii orașelor sunt acoperite de pancarte de zeci ție metri care reprezintă mașini, femei, țigări, parfumuri și de de vin. Încercați să afișați chipul lui Hristos pe panourile prevăzute pentru reciamă și veți

vedea că va răbufni un scandal internațional, în care veți fi acuzați de discriminare. Dar cred că nimeni nu ar reuși să afișeze chipul lui Hristos în locul panourilor pentru reclamă, chiar dacă ar plăti dublu, pentru că nu va primi aprobare de la primărie. Observați că de două mii de ani oamenii se luptă să-L șteargă pe Hristos din istorie, dar nu reușesc. În fiecare post al Crăciunului și al Pastelul, Discovery și National Geographic mai lansează câte un film deocheat împotriva lui Hristos. În fiecare an mai apare dte un film sau dte o carte de succes care atacă Dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu, Auzim același glas hulitor pe care l-au auzit și Apostolii, și creștinii primelor veacuri care erau aruncați la tigri și la lei în circurile romane. Hristos însă a ieșit întotdeauna învingători Numele Celui răstignit a ajuns să fie mândria suveranilor romani, iar crucea, acest semn dindva blestemat, a ajuns să fie simbol al biruinței, Credeți-mă, dacă împăratul Constantin nu ar fi avut o vedenie, el nu ar fi pus niciedată semnul crucii pe scuturile ostașilor săi. Este o prostie să afirmi că un tiran care domina întreaga lume ar fi putut fi convins de creștini să creadă că prin cruce, acest semn urât de toți romanii, va birui în luptă. De atunci și până acum, lupta se duce între Cruce și dușmanii ei. Sau vi se pare că societatea modernă nu mai crede în simboluri și în forțe suprafirești? Ce prostie! Atunci de ce atâta scandal în jurul semnelor și simbolurilor de tot felul, care au ajuns să fie interzise prin lege în majoritatea statelor europene? De ce unii au simțit nevoia să schimbe crucea roșie de pe mașinile de salvare cu semiluna și steaua lui David? Oamenii continuă să fie reprezentați de simboluri și semne, să se regăsească și să se identifice în ele. Cine nu are un semn care să-l reprezinte nu există. Oare de ce Israelul are pe steagul de stat steaua lui David? Și o să vă mai întreb: oare cum s-a ajuns ca majoritatea statelor din lume care sunt populate de creștini să aibă stele pe steag, în loc de cruce, sau să nu aibă nimic? Când și de ce au căzut crucile de pe steagurile marilor puteri?

Victor Rotam asculta atent orice cuvânt, închipuindu-

și cum vor arăta toate aceste dovezi în cartea sa despre conspirația masonilor împotriva Bisericii.

— Măi asta cam așa e, interveni jurnalistul. Dacă te duci în Israel, sâmbăta nu lucrează nimeni, toate magazinele sunt închise! Și nimeni nu se revoltă, nu-i dă în judecată la Strasbourg sau mai știu eu pe unde. Pe steag, cum zici, stă steaua lui David, un semn religios. Numai în România deranjează crucile și icoanele din locurile publice...

— Și știi pe cine deranjează? sări Victor Rotam. Tot pe evrei! Dacă citești rapoartele lor, afli că reclamă afișarea crucii în Parlamentul României! Al dracului popor!

— Hai măi, că sunt poporul lui Dumnezeu, glumi fotografu.

— Or fi, dar eu nu-i recunosc.

— Am citit undeva o zicală evreiască. Cică, dacă se judecă un evreu cu un creștin în țara creștină, trebuie să facă toiul pentru a câștiga procesul, iar la urmă să zică: așa zice legea ta. Iar dacă se judecă în Israel, trebuie să câștige judecata și să zică: așa zice legea noastră. Hi-hii

— Dacă nu le-ar îngădui Dumnezeu, nu ar putea face legi împotriva lui Hristos. Hristos S-a lăsat oarecând ucis de oameni, dar a treia zi a înviat. Cei care L-au răstignit, în loc să iasă învingători, au fost înfrânți. Hristos este piatra cea din capul unghiului, pe care nu au băgat-o în seamă ziditorii evrei.¹ Ironia sorții, sau puterea prorociei, face ca masonii să se numească singuri „ziditori” care încearcă să rezidească lumea negâiând piatra din capul unghiului, care este Hristos. Iudeii și-au ucis Mântuitorul, cerând ca sângele Lui să fie asupra lor și asupra copiilor lor și, iată, sunt două mii de ani de când nu-și mai află odihna, fiind urâți de toți. Templul mi Solomon a fost dărî-mat în vremea mi Vespasian, la treizeci de ani după răstignirea lui Hristos, și nici până azi nu a fost ridicat. Nu de bani duc lipsă evreii, ci de binecuvântarea lui Dumnezeu. Vremea templului și a jertfelor de animale a trecut odată cu jertfa Fiului lui Dumnezeu. De două mii de ani evreii nu-și mai îndeplinesc îndatoririle față de Legea lui Moise, din pricina

lipsei templului și a preoților care au fost uciși până la unul de romani. Ce propovăduiesc ei azi și cui? Un singur lucru, acela că Hristosul creștinilor nu este adevăratul Mesia. Hristos este piatră de poticnire pentru mulți precum a zis Apostolul Pavel, și cei care vor cădea pe ea se vor zdrobi, și de va cădea peste cineva, îi va strivi...

Afară se înnoptase. Discuția se încinse și fiecare avea ceva de spus. Cuvintele acestea, care pentru o bună parte a lumii ar fi părut obositoare și neînțelese, se așezau firesc în mințile puțin ameteite ale celor de față. Chiar dacă aveau vârste și educații diferite, chiar dacă nu prea umblau la biserică și nici nu străluceau de virtuți, toți erau creștini. Îl recunoșteau pe Hristos ca Dumnezeu al lumii ca Domn și

Mâninitor al sufletelor lor. Lucrul acesta îi făcea pe toți să vadă lumea cu alți Ochi. Întreg Occidentul politic corect le părea o mașină monstruoasă pornită să ucidă tot ce aveau ei mai sfânt. Toți erau de acord că ateismul sovietic a fost mai uman decât falsa libertate în care au intrat. Sovieticilor, care au ucis milioane de creștini, nu Le-a venit ideea să cenzureze cărțile de cult. Acum însă se urmărea distrugerea din temelii a tradiției creștine, a Evangheliei.

Viitoarea vieții însă îi întorcea pe fiecare la grijile sale. Reclamele luminoase, zgomotul mașinilor și mulțimea trecătorilor au alungat orice gând despre credință și mântuirea sufletului.

CAPITOLUL 7

Anul 260 î.Hr., Alexandria Biblia lui Ptolemeu. Războiul traducerilor.*

Domnia lui Ptolemeu al II-lea, zis și „Philadelphul”, este plasată de istorici între anii 289 și 246 înainte de Hristos. Acesta era fiul lui Ptolemeu I Soterul, care i-a urmat la tron lui Alexandru, cuceritorul Egiptului. Dacă toate aceste nume nu vă spun mare lucru, atunci faima Bibliotecii din Alexandria și a Musaionului trebuie să vă spună cu siguranță ceva. Aflați că întemeietorul vestitei Biblioteci antice și a Musaionului a fost Ptolemeu Philadelphul, de care se leagă și istorisirea noastră de mai

departe.

Philon Alexandrinul, un evreu elenizat contemporan cu Hristos, scrie despre Ptolemeu Philadelphul că ar fi fost, prin virtuțile sale, „cel mai de seamă nu numai dintre cei din vremea sa, ci chiar dintre toți cei ce-au existat vreodată în vechime”. Ptolemeu era faimos pentru dragostea sa pentru înțelepciune și artă, fiind inițiatorul multor proiecte grandioase, numite de Philon, nu fără temei, „supraomenești”. Unul din aceste proiecte a fost și traducerea Cărții Sfinte a evreilor în limba greacă, rămasă în istorie cu numele de Septiaginta, adică traducerea celor șaptezeci de înțelepți.

La vremea aceea comunitatea evreilor din Alexandria era alcătuită cam din 180.000 de oameni, dintr-un total de 300.000 de cetățeni. Adică evreii erau cei mai numeroși dintre toate neamurile care populau în acea vreme capitala Egiptului. Aceasta însă nu trebuie să ducă la gândul că evreii aveau și o influență majoră asupra celorlalte neamuri. Comunitatea evreiască devenise elenofonă, iar ebraica, limba în care a fost scrisă Tora, ajunsese o limbă moartă. Evreii de rând cunoșteau din cărțile sfinte ale poporului lor doar ceea ce li se tâlcuia la sinagogă.

Regele Ptolemeu, după cum arată sursele istorice, era înconjurat de sfetnici cărturari și preocupați de promovarea culturii. Unii dintre ei erau, cu siguranță, evrei. Așa cum Ptolemeu nu cunoștea ebraica, iar Tora nu fusese niciodată tradusă într-o altă limbă, regele savant a putut afla despre măreția și înalta filosofie cuprinsă în această carte lăsată de însuși Dumnezeu doar de la un evreu. Sau poate de la mai mulți? Cel puțin câteva nume ale celor implicați în traducerea Septuagintei au ajuns până la noi. Istoria acestei lucrări este mai mult decât captivantă și merită să fie restaurată aici în baza mărturiilor istorice.

Într-o zi, un oarecare Demetrios din Phaleron, om apropiat al regelui, probabil din pricina inteligenței și a culturii sale, dar poate și pentru calitățile sale politice, a făcut următoarea sugestie suveranului savant;

— Maiestatea Voastră, îngăduiți-mi să deschid un subiect de discuție care, sunt încredințat, vă va face plăcere.

— Urechile mele sunt pururea deschise spre vorbele înțelepte cu care m-ai obișnuit de-a lungul timpului, prietene Demetrios.

— Văzând înclinația Maiestății Voastre spre filosofia cuprinsă în cărțile oamenilor de seamă, nu doar din rândul grecilor, ci și al egiptenilor și al altor neamuri, am socotit de cuviință să vă pun înaintea una din cărțile ce se socotește a fi mai presus de orice înțelepciune omenească, deoarece se spune despre ea că ar fi scrisă de însuși Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul.

— Descoperă-mi degrabă unde se află această carte și de ce eu nu am până acum cunoștință despre ea!

— Maiestatea Voastră, cartea aceasta nu a fost vreodată tălmăcită în grecește, de aceea nici nu a fost cu putință a fi cunoscută de către greci. Deși sunt sigur că înțelepții cei mai de seamă ar fi râvnit la înălțimile spirituale ce se cuprind în ea.

— Demetrios, adu-mi această carte, iar eu voi porunci tălmăcitorilor să o expună în limba greacă, pentru a fi cunoscută de lumea întreagă!

— Această carte, precum am mai zis, pe lângă înțelepciunea cuprinsă în ea, mai este și sfântă, de aceea nu oricine e potrivit pentru a o traduce, ci doar cineva care, pe lângă cunoștința limbii, mai are și exercițiul virtuții!

— Numește-mi un astfel de tălmăcitor, și eu îl voi răsplăti!

— Cel mai cu cale mi se pare ca tălmăcirea acestei Cărți Sfinte să se facă nu de către unul, ci de către mai mulți tălmăcitori, iar aceștia, la rândul lor, să fie din neamul și din credința evreilor, căci lor le aparține această Carte neprețuită.

— Să vină aici Aristeas, căci el e evreu și poate să ne dea un sfat mai potrivit!

— Aristeas știe toate acestea mai bine ca oricine, căci

de la el am aflat și eu despre această minunată carte! Cu siguranță el are și un plan prin care tălmăcirea ei ar fi cu putință. Dar alerg să-l chem!

Peste câteva clipe, Demetrios reveni împreună cu Aristeas.

— Aristeas, îl întâmpină regele bucuros, Demetrios mi-a istorisit lucruri minunate despre o carte ce se cheamă Sfântă la evrei! Iar eu, aprinzându-mă de o curiozitate pe măsură, doresc cât mai degrabă să o am tălmăcită în grecește! Adu-mi, așadar, tălmăcitori vrednici, care să știe bine atât limba noastră, cât și limba evreilor!

— Maiestatea Voastră, răspunse Aristeas, dorința pe care o arătați este vrednică de laudă și îmi facemnită plăcere mie, ca evreu, Țin însă să vă spun că limba în care s-a scris Cartea Sfântă despre care vorbim nu este cea pe care o cunosc evreii de azi, ci limba chalde-eană, cunoscută doar de învățătorii Legii, care trăiesc pe lângă Templu.

— Să fie aduși aici acești învățători și să se pună pe treabă! Iar eu le voi răsplăti munca pe măsura demnității mele! Iată, eu îi voi scrie lui Eliazar, marele preot al evreilor, să mi-i trimită aici pe cei mai buni!

— Maiestatea Voastră, continuă Aristeas, înțelepciunea de care dați dovadă este cunoscută tuturor și nu are nevoie să fie laudată de mine. Știți, așadar, că în firea înțelepciunii este ca zborul minții să se facă în deplină li-bartate, nu strâmtorat de vreo piedică oarecare. Evreii, care sunt cei mai numeroși în Alexandria, au fost supuși robiei de către părintele Maiestății Voastre, vrednicul de pomenire Ptolemeu Soterul Așadar, dacă scrisoarea către marele preot Eliazar ar fi însoțită de vestea eliberării evreilor, s-ar împlini un lucru vrednic de faima înțelepciunii și a mărinimiei cu care este înconjurat numele Maiestății Voastre. Atunci am avea deplina încredințare că tălmăcitorii numiți de preot vor fi cei doriți, iar truda lor, făcută în semn de mulțumire, ar presupune lumina bucuriei și a libertății, fără de care nu este de conceput filosofia.

— Sfatul tău place inimii mele, Aristeas! Tocmește chiar acum scrisoarea către preotul evreilor, în care vestește-i și eliberarea poporului vostru! Sunt nerăbdător să am această carte în biblioteca mea...

Victor Rotaru își curmă aici visarea prilejuită de lectura unui studiu de istorie biblică. Formația sa de fizician îl determina să caute răspunsuri exacte acolo unde rațiunea se dovedea de multe ori neputincioasă. Venind la credință relativ târziu, după o viață zbuciumată și nu tocmai virtuoaasă, Victor înțelegea din creștinism atâta cât putea. Era fascinat mai mult de pole-micile epocale decât de latura contemplativă a creștinismului. Experiența sa politică, dar mai bine zis dezamăgirile suferite ca parlamentar, când a fost martor arător nedreptăți și lobby-uri comise împotriva propriului popor, l-au făcut să creadă din ce în ce mai mult în teoria conspirației. Cele auzite în sala de ședință a Kremlinului cu peste douăzeci de ani în urmă acum se adevereau. Închis în apartamentul său din Chișinău, Victor citea zi și noapte sursele cele mai diverse despre istoria creștinismului, despre ereziile și polemicele istorice. Episcopul Mitrofan, care nu era un om tocmai erudit dar care avea simțul firesc al lucrurilor, prețuia inteligența și înclinația spre studiu a lui Victor, așa că îl sprijinea în activitatea sa. Biserica duce lipsă de apologeți, considera părintele Mitrofan, de aceea îl vizita ori de câte ori avea timp pe încrâncenatul Rotaru, aducându-i de fiecare dată provizii alimentare și bani de cheltuială.

Din cercetările sale, Victor pricepu curând că toate polemicele purtate împotriva creștinismului, indiferent de epocă și loc aveau argumente iudaice. Căutând să afle originea acestei polemici, Victor se izbi de contradicțiile iscate de multele traduceri ale Bibliei pe care evreii și mai târziu atei le reproșau creștinilor educați în spiritul culturii și limbii grecești mai mult decât în tradiția iudaică, cea care ar fi singura autentică în legătură cu Dumnezeu. Așa a ajuns să studieze contextul istoric și cultural în care a apărut prima traducere a Bibliei

Turnându-și ceai fierbinte în ceașcă, Victor Rotaru se

întoarse iar în epoca lui Ptolemeu, lăsându-se purtat de cuvintele pline de dulceață ale evreului Aresteeas, care îi relata istoria traducerii Torei unui oarecare Philokrates, în felul următor:

După trei zile, Demetrios din Phaleron, luându-i și ducându-l pe tălmăcitori peste cete șapte stadioane de mare până la insulă, după ce ha trecut podul și au înaintat către latura cea dinspre nord, îi adună într-o locuință pregătită chiar lângă țărm (sălaș minunat și tare liniștit), îi îmbie pe acei oameni să porceadă la înfăptuirea traducerii spunându-le Se ca, dacă vor avea nevoie de ceva, să binevoiască să-i ceară. Iar aceia lucrau punând în armonie tălmăcirea prin confruntări. Și ce era pus în urma căderii lor de acord era apoi copiat de către Demetrios [...] în fiecare zi, Dorotheos te pregătea aceleași feluri de mâncare cu ale regelui căci așa primise poruncă. Tot în fiecare zi, odată cu zorii, ei se înfățișau la palat sit după ce îl salutau pe rege, erau lăsați să se întoarcă la sălașul lor [...] Se întâmplă așa încât tălmăcirea fu isprăvită în șaptezeci și două de zile, ca și cum ar fi fost stabilit dinainte (căci 72 era numărul tălmăcitorilor). La sfârșit, Demetrios, așunând toată comunitatea evreilor în locul unde se înfăptuise traducerea, o citi tuturor în prezența tălmăcitorilor, care se bucurară de o caldă primire și din partea mulțimii ca unii ce făcuseră un mare bine. La fel l-au întâmpinat și pe Demetrios, rugându-l să trimită și căpeteniilor lor o copie a întregii Legi. După ce s-au citit sururile, preoții cei bătrâni din grupul tălmăcitorilor și din partea comunității evreiești din Alexandria, conducătorii mulțimii au zis:

— Fiindcă traducerea a fost făcută în chip frumos și sfânt și cu toată luarea-aminte, e bine ca ea să rămână așa și să nu sufere nicio schimbare.

Cuvintele acestea au fost însoțite de aclamațiile tuturor. Apoi au cerut să se rostească un blestem, după obiceiul lor, împotriva oricui s-ar apuca să schimbe textul, fie lungindu-l, fie prescurtându-l. Lucru foarte bun pentru a-l păstra în veci neschimbat.

Victor luă stiloul și sublime în stilul său caracteristic pasajul care consemna blestemul împotriva celor care vor îndrăzni să schimbe textul. Această scrisoare a lui Aristeas, datând din secolul al treilea înainte de Hristos, confirma că traducerea grecească a Torei, denumită mai târziu Septiiaginta, a fost primită cu entuziasm de întreaga comunitate evreiască din Alexandria, în frunte cu marele preot Eliazar și toți

1 Textul *Scrisorii lui Aristeas către Philokrates* și alte referiri la scrieri evenimente și personalități legate de Septiiaginta sunt preluate din volumul *Septiiaginta - Geneza, Exodul, Leviticul Numerii, Deuteronomul*, Ed. Politom, 2004.

cărturarii templului iudaic. Textul a fost considerat „frumos” și „sfânt” și orice modificare a lui era văzută ca o blasfemie.

Victor Rotaru își adăugă ceai în ceașcă și continuă lectura.

Când afla de toate acestea, regele se bucură nespus. Socotea că lucrarea fusese dusă la îndeplinire cum nu se putea mai bine. I s-a citit și lui întregul text și a fost uimit de înțelepciunea Legiuitorului ha spus lui Demetrios:

— *Cum de niciun istoric ori poet nu pomenește de cartea aceasta atât de veche și desămrșită?*

Demetrios i-a răspuns:

— *Pentru ca Legea aceasta e sfântă și vine de la Dumnezeu. Unii care s-au atins de ea, au fost pedepsiți de Dumnezeu și s-au lăsat păgubași...*

Victor lăasă deoparte cartea și începu să-și noteze concluziile:

„Varianta grecească a Torei a circulat în tot Orientul, bucurându-se de buna primire a sinagogii până la începutul veacului al doilea după Hristos, când evreii au impus o nouă traducere, zisă a lui Aquila, diferită de Septua-ginta. Noua traducere nu aducea îmbunătățiri lingvistice și nici teologice, ci era o reacție împotriva creștinilor care se foloseau de Septiiaginta ca de o carte sfântă pe care își în temei au credința în Hristos. Istoria nu

consemnează nicio reacție negativă din partea sinagogii împotriva Sep tu a gin tei, anterioară scrierii cărților Noului Testament. Philon Alexandrinul, un evreu care a trăit aproximativ între anii '30 î.Hr. și 45 d. Hrv considera traducerea Torei în limba greacă în varianta lui Ptolemeu drept o împlinire a voii lui Dumnezeu în lucrarea de luminare a neamurilor. Traducerea însăși este socotită de Philon ca fiind inspirată de Duhul Sfânt. Referindu-se la cei 70 (după alții 72) de tălmăcitori, Philon scrie: «ca stăpâniți de un spirit divin, ei prind a profeți, nu fiecare cu vorbele sale, ci toți cu aceleași cuvinte și expresii, ca și cum în urechile tuturor a ar fi răsunat glasul unui sufleur nevăzut». «Pentru aceeași idee - continuă Philon - sensurile proprii ale cuvintelor grecești s-au potrivit cu sensurile proprii ale cuvintelor chaldeene, acordându-se perfect cu lucrurile exprimate.» Aceste elogii aduse traducerii grecești a Torei, devenită Vechiul Testament al creștinilor, nu vin din partea unui creștin ci de la un iudeu, care consideră traducerea Torei o lucrare prin care neamurile, «părăsindu-și obiceiurile proprii și luându-și rămas bun de la strămoși, toți se vor converti la Legea noastră [iudaică]»”.

Pe dt de adevărat era că Tora și restul cărților Vechiului Testament au fost scrise în limba ebraică și aparțineau poporului evreu, pe tot atât de adevărat era și faptul că limba ebraică era moartă de secole. Sistemul de scriere, doar prin consoane, și numeroasele transcrieri ale sulurilor de către persoane care trebuiau să presupună cuvântul pornind de la două sau câteva consoane, făceau pretențiile evreilor de a deține și transmite adevăratul sens al cuvintelor sfinte să pară tendențioase, O altă piedică în calea evreilor o constituia și uzura firească a sulurilor. Lectura devenea din ce în ce mai anevoioasă, de aceea, în diferite epoci, evreu au recurs la noi și noi metode de reprezentare grafică a sunetelor. A vorbi în această situație de o confruntare teologică între variantele ebraice (diferite și ele, din cauza transcrierilor) și varianta greacă a cărților Vechiului Testament nu este științific.

Cel mai vechi manuscris în limba ebraică datează de la 896 după Hristos. Manuscrisele de la Qumran fac dovada existenței multor variante ebraice a unor cărți vetero-testamentare. Prin urmare întreaga polemică de secole între iudei și creștini pornită de la speculații în jurul traducerilor este falsă. Creștinii au folosit un text al Vechiului Testament anterior întrupării și răstignirii lui Hristos, ceea ce trebuie să excludă orice bănuială de contrafacere a traducerii în favoarea creștinismului. Iudeii însăși au folosit textul grecesc al Torei vreme de trei secole, existând mărturii istorice venite dinspre cronicari evrei, constituite în adevărate elogi la adresa Septiagintei și nicidecum critici. Însă aceasta a durat până la apariția cărților Noului Testament, care făceau frecvente trimiteri la

Septiaginta. Apologeții creștini îl vesteau pe Hristos ca pe Cel vestit de proroci, întemeindu-și predica tot pe textul grecesc al cărților Vechiului Testament. Reacția evreilor a fost una cât se poate de șocantă: ei au început să producă noi traduceri ale cărților sfinte în care au modificat sensurile pasajelor mesianice, încălcând blestemul sinagogii rostit pe vremea lui Ptolemeu asupra celor ce vor îndrăzni să modifice traducerea Septiagintei.

De atunci și până acum, oamenii se bat pe texte, împiedicându-se în litere și uitând că Hristos rămâne același în veac, chiar dacă toate cărțile din lume ar dispărea sau ar fi modificate de către oameni.

CAPITOLUL 8

Anul 2012. România. Penitenciarul nr. 118.

În fața Penitenciarului nr. 118 din orașul N. erau amenajate camere de luat vederi, și o mulțime de jurnaliști, coborând din microbuze inscripționate PRESA, își căutau loc în așteptarea evenimentului. Din clipă în clipă maica Iustina Cruceru, celebra ucigașă în serie de la Sf» Ana, urma să fie adusă de la Tribunal pentru a fi închisă după gratii pentru douăzeci de ani. Arhiepiscopul „K”, înconjurat de câțiva consilieri și diaconi, aștepta să dea interviuri» Mânecile largi ale hainei lui arhieresci

fluturau în vânt. Palmele îi asudau pe toiagul de argint. Știa ce trebuie să spună, dar emoțiile îl copleșeau oricum.

Dubita apăru de după colț, mergând încet, pentru a da solemnitățe evenimentului. Șoferul avea ordin să aibă o intrare bună, prelungită. În fața porții de fier mașina opri. Camera-manii își croiau loc prin mulțime și o duzină de microfoane, ca niște sulițe cu burete în vârf, erau gata să-i strr vească gura maicii Iustina.

— Cum vi se pare condamnarea?

— Sunteți de acord cu condamnarea?

Au început fiecare a striga de îndată ce portiera s-a deschis și călugărița, îmbrăcată în haine negre și cu cătușe la mâini, a fost scoasa afară. Patru polițiști mascați, înarmați cu automate, o escortau, mimând pericolul care îi păștea pe toți în preajma unui infractor de talia maicii Iustina.

— Dom colonel! Dom colonel! a început să strige episcopul „K” la vederea maicii Iustina. Dom colonel! Scoateți haina monahală de pe ea! Ordonăți să-și scoată haina monahală de pe ea! Protestez! Este o simplă mi-reancă! Ordonăți să-și scoată haina monahală de pe ea! Nu voi admite ca această criminală să poarte și în închisoare haina monahală! Există o decizie a Sfântului Sinod care trebuie respectată! Dom colonel! Dom colonel!

Șeful Penitenciarului nr. 118 îl cunoștea foarte bine pe Preasfințitul „K” de când era seminarist. Drumurile lor s-au intersectat nu o dată pe cale de serviciu. Enervat de istericalele episcopului, față de care nutrea o antipatie pe care nu o ascundea, colonelul se opri în fața escortei episcopale și zise răspicat:

— Preasfințite, trebuia să-i scoți haina cât era la episcopie. Acum e în ograda mea și eu mă tem să ordon așa ceva, ca să nu mă bată Dumnezeu.

La auzul acestor cuvinte, episcopul „K” se tulbură și intra în criză:

— Și să știți că nu sunt Preasfințit, ci înalt Preasfințit! Începu el să strige în urma colonelului care se îndrepta spre poartă. Nu permit nimănui să încalce o decizie a

Sfântului Sinod! Protestez! Ați jignit un înalt Preasfințit și o să regretați! Ați jignit pe arhiereul lui Hristos!

Colonelul se întoarse brusc și scuipă în direcția Preasfințitului. Cameramanii erau ocupați cu maica Iustina și incidentul cu episcopul „K” nu a fost filmat. Însă nici declarațiile prevăzute de scenariul comisariatului european al Justiției nu au fost date. Preasfințitul intră în criză și începu să urle și să-și lovească diaconii în văzul tuturor, în cele din urmă, el a fost înșfăcat și înghesuit în mașină. Consilierul administrativ, care avea ordin să acționeze în astfel de situații, scoase o seringă și-l înțepă în picior pe episcop. Peste câteva secunde, înaltul prelat dormea bușean pe bancheta din spate a mașinii. Declarațiile atribuite episcopului „K” au apărut doar în ziarele de a doua zi. Orice filmări au devenit imposibile din cauza stăm grave care l-a ținut mai multe zile.

Maica Iustina a intrat în închisoare la patruzeci de ani. Spre seară, a fost adusă și bătrâna maică Anastasia. Aceasta nu a fost adusă în aceeași mașină cu maica Iustina deoarece strica scenariul de presă. Maica, bătrână și bolnavă, risca să provoace milă spectatorilor, în schimb Iustina, cu fața ei uscățivă și ochii negri, strălucitori, se potrivea tiparului de călugăriță crinirnală pe care îl lansa cu această presa românească.

Din prima zi, Iustina câștigă simpatia șefului penitenciarului care, știindu-le nevinovate pe călugărițe, încerca să facă totul pentru a spăla, măcar în parte, fața justiției române. Nu se putea spune despre domnul colonel că era un om fără prihană. Făcuse multe nedreptăți la viața lui ordonând sau supraveghind asasinarea mai multor deținuți incomozi în perioada comunistă. Apropiindu-se de bătrânețe, s-a transferat din proprie inițiativă la penitenciarul de femei considerând că aici va avea o viață mai liniștită. S-ar fi putut spune că domnul colonel se căia de crimele pe care le-a făcut de-a lungul multor ani, deși pocăința lui avea ceva milițienesc în ea. De câte ori colonelul făcea o favoare cuiva, lăsa impresia că de fapt îi întinde o cursă.

Campania de presă împotriva monahismului izbuti, iar soarta de mai târziu a maicii Iustina, a bătrânei maici Anastasia și a părintelui Irineu nu mai interesa pe nimeni. Masoneria, în persoana comisarului european al Justifiei, își atinse țelul, iar episcopul „K” își satisfăcu orgoliul, răzburtându-se pe bieții călugări. Ura personală a episcopului a fost motorul principal de care s-au folosit dușmanii Bisericii. Peste câteva zile, presa tăcu și oamenii discutau noi și noi subiecte prin trenuri, în parcuri și pe băncile din fața blocului. România părea în continuare o țară liberă, la fel ca restul Europei.

În condițiile în care dulăii din presă primiseră ordin să nu mai răscolească subiectul așa-numitor crime de la Sf. Ana, colonelul le putea acorda protecție călugărițelor. Folosindu-se de autoritatea sa, el le puse pe amândouă în aceeași celulă, unde se puteau ruga și puteau citi în voie. Angajaților închisorii, pentru a preveni rapoartele nedorite sau bârfele, le-a zis că lucrul acesta este necesar deoarece maica are facultatea de medicină și va oferi consultații medicale deținuților în zilele în care medicul închisorii lipsește. Toată lumea știa că medicul lipsește cam des, de aceea motivația colonelului a fost primită ca atare.

Contingentul Penitenciarului nr. 118 era foarte pestriț. Aici trăiau împreună prostituate acuzate de trafic de ființe umane, traficante de droguri, mame care și-au ucis copilul la naștere, soții și amante care și-au ucis iubiții, bătrâne care nu au achitat rata la bancă, contabile acuzate de uz de fals. În sfârșit, femei de toate vârstele, culorile și constituțiile, provenite din diferite medii, acuzate de crimă, furt, escrocherie, trafic și ce se mai găsește în codul penal, conviețuiau ca niște animale în cușcă în Penitenciarul nr. 118. Pe lângă diferitele acuzații, pe atât de diferite le erau și purtările și opiniile. Crizele de isterie și bătăile erau o priveliște obișnuită în Penitenciarul nr. 118.

După masa de dimineață, în curtea închisorii avu loc un incident. Șaman-tha, o roșcată schiloadă, acuzată pentru trafic de ființe umane, se repezi țipând la maica

Iustina:

— Fă curvol Crezi că dacă te culci cu colonelu' ești cea mai tare? Turnătoare și curvă nenorocită!

Samantha o apucă pe Iustina de piept și ar fi vrut să o lovească, dar în aceeași clipă fu apucată de păr și izbită cu putere în nas. În clipa următoare, Samantha era întinsă pe asfalt cu fața în sus, bolborosind în sânge. O namilă de om, despre care îți puteai da seamă că e femeie doar pentru că era închisă în penitenciarul de femei, o ținea în continuare pe roșcată de păr, pregătită să o lovească din nou.

— Fă târătură! De când bați tu pe cine vrei, fără să-mi spui mie? Te crezi în Italia, cu poponarii tăi? Fă, cât o să fiu eu aici un fir de păr n-o să cadă din capni călugăriței! Fă, tu ești proastă să dai în omu' lu' Dumnezeu?

— Asta toarnă, bolborosea roșcata încercând să se ridice.

— De unde-ai luat-o, fă? Maica stă ca și noi», H închisă, fă!

Apoi întorcându-se spre maica Iustina, care amuțise de spaimă, o întrebă:

— Câți ani ți-au dat, maică?

— Douăzeci răspunse Iustina, dorind să facă ceva pentru Samantha, de care i se făcuse foarte milă. Dar, vă rog frumos, lăsați-o să se ridice...

— Ha-ha! râse matahala, rididind-o pe roșcata plină de sânge de jos. Acum, pe bune, maică, dt ți-au dat?

— Douăzeci, de ce să vă mint? Matahala începu să râdă, întorcându-se spre mulțimea care făcuse roată. Toată adunarea începu să hohotească, încât și Samantha, ștergându-și gura de sânge, izbucni în râs.

— Cum douăzeci ce, l-ai omorât pe președinte? întrebă Samantha, aranjându-și părul și ștergându-și cu mâneca fața mozoilită de sânge.

Iustina râse și ea, văzând că toată lumea râde:

Maica Anastasia, care abia acum se dezmetici, se răsti din mulțime:

— Lăsați-o în pace pe maica stareță! V-a spus că are

douăzeci, înseamnă că douăzeci are. V-ați învățat toate să spuneți minciuni și credeți că și călugării spun minciuni...

— Auzi, fă, se răsti matahala la roșcată, tu câți ani ai?

— Eu, doișpe...

— Vezi fă? Cine dintre noi are douăzeci, a?

— Nu mai are nime... Vipera are șaișpe...

— Vezi, fă, ce era să faci? se răsti matahala la roșcată, prefăcându-se că vrea să o lovească iarăși, trebuie să arăți respect față de cei cu termen mai mare... Ai înțeles, fă?

— Eu de unde să știu? se scuză Samantha. Am văzut-o cu colonelu, a primit cameră aparte...

— Fă, ți-am zis eu că-i omu' lu' Dumnezeu? De asta Dumnezeu are grijă de ea, că n-o vândut ca tine curve la Italia și nu s-o legat cu poponarii ca și tine, hâi - îl dacă-l slujești tu' Dumnezeu, și Dumnezeu are grijă de tine, fă! Eu, iaca, am crucită la gât, m-m-ua! Na, fă, pupă și tu, poate o să ai noroc! Fetelor, fiți atente la mine! Tot respectu' la maica, ați înțeles? Că ea să roagă pentru noi!

Intrând în cehilă, Iustina încuie ușa, se trânti în pat și începu să plângă. Oare mai avea Dumnezeu grijă de ea, așa cum spunea matahala? Primi aceste cuvinte ca pe o prorocie, ca pe un răspuns dat suspinelor ei neauzite. Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru toate, dar îndoiala și deznădejdea o doborau de multe ori. Scrisorile ei către Patriarh și

Sfântul Sinod rămâneau fără răspuns. Se simțea singură în fața unei huni pline de ură și nepăsare. O doboră fastul slujbelor de la Radioul Patriarhiei, care, de aici, din închisoare, sunau ca un blestem. Dincolo de vocile frumoase ale diaconilor și zgomotul cristalin al cădelnițelor era muțenia odor care ar fi trebuit să o apere. O durea și muțenia stareților și a prietenilor din alte mănăstiri. Scrisorile către aceștia rămâneau și ele fără răspuns. Niciun preot nu a mai primit-o la spovedanie, de frică să nu fie aflat de ierarh. S-a văzut dintr-odată excomunicată, aruncată în afara bisericii. Nu știa dacă a adormit și vede un coșmar sau s-a trezit dintr-un vis și a nimerit în iad. Tot

sprijinul ei era acum maica Anastasia. Această țărăncă bătrână, trecută prin greutăți o întârea cu răbdarea și înțelepciunea ei lipsită de viclesug. Maica Anastasia îi era acum și prieten, Ș* mamă, și duhovnic, și patriarh.

Înțeleaptă bătrână se plimba pe afară atât dt să o lase pe Iustina să plângă. O cunoștea prea bine. Dar, chiar dacă nu ar fi cunoscut-o, era om. Cine nu ar fi prins în locul ei?

CAPITOLUL 9

Anul 2004. Chișinău. Slujbă cu președintele Izgonirea demonului mut.*

La vremea scrierii acestor rânduri, în Republica Moldova un kilogram de parizer bun costa în jur de 100 de lei moldovenești. Atunci rând, în anul 2000, reprezentanții partidului comunist, în campania lor electorală, au mers cu mașini mari sovietice și au vândut prin sate parizer cu 2, 60 lei, țara părea să se transforme într-o scenă din Bulgakov. Comuniștii făgăduiau alegătorilor că, dacă vor ajunge la putere, vor aduce iarăși prețurile din Uniunea Sovietică, echivalând leul moldovenesc cu rubla sovietică. După ce au vândut câteva mașini de pâine cu 14 bănuți bucata și câteva sute de kile de parizer cu doi lei și șaiszeci de bani, comuniștii au fost aleși la guvernare cu majoritate de voturi. Este de prisos să mai spunem că după alegeri prețurile, în loc să scadă, au crescut.

Scurgându-se cei patru ani de guvernare comunistă, s-a apropiat iar vremea alegerilor. De data aceasta comuniștii nu au mai ieșit să vândă pâine și salam la prețuri sovietice, pentru că s-au gândit să folosească pe post de momeală biserica. Președintele comunist deveni peste noapte un simbol al renașterii religioase și mare ctitor de locașuri sfinte. Mai în glumă, mai în serios, domnia sa (sau tovărășia, nici nu știm cum să-i spunem) a început să se compare cu Ștefan Cel Mare, iar un preasfințit din Albania, venind în Moldova, a declarat pentru presa locală că nu a mai văzut niciodată o conlucrare atât de rodnică între biserică și stat și că numele președintelui Moldovei va rămâne înscris în istorie

alături de numele împăraților bizantini.

Liderul comunist zbura cu mitropolitul la Ierusalim în sâmbăta Paștelui și aducea poporului focul sfânt. Nu știm cum de nu îi tremura mâna acestui Prometeu comunist și cum de nu se picura cu ceară atunci rând aprindea luminările credincioșilor. În mulțimea care își întindea mâna pentru a lua lumină din mâna comunistă erau soțiile, copiii și nepoții preoților care au fost uciși și deportați de comuniști. Regimul sovietic a ucis peste 200.000 de clerici. O batjocură mai mare a memoriei acelor preoți nici că se putea gândi. Cu toate acestea, aducerea focului haric de către comuniști în sâmbăta Paștelui devenise o tradiție.

Bineînțeles, comuniștii au câștigat din nou alegerile.

La una din slujbele electorale, s-a întâmplat să fie invitat și Preasfințitul Mitrofan. Președintele auzise de faima pe care o avea în popor acest episcop tânăr și nepătat politic. Vlădica Mitrofan nu numai că era departe de intrigile politice și urzelile afaceriste ale unor ierarhi cu care se obișnuise actualul președinte de pe rând era ministru de interne în perioada sovietică, ci era un ascet picat parcă din cer pe scaunul arhieriet, pentru a-i mostra pe ceilalți prin viața sa curată. Fără să fie un fățarnic, vlădica Mitrofan nu mânca nici măcar la ospete came. De băut bea puin, așa încât nimeni nu l-a văzut vreodată amețit sau vesel de băutură. Era o prezență plăcută, glumind cu măsură și având întotdeauna răbdare să-l asculte pe celălalt până la capăt. Acestea și alte calități, dar mai ales faptul că era un om de rugăciune, slujind frumos și cu dăruire Sfântă Liturghie, i-au atras dragostea credincioșilor și, îndeobște, a tuturor celor care ajungeau să-l cunoască.

Nu a rămas indiferent față de vlădica Mitrofan nici Președintele. Acesta chiar fusese într-o vreme bântuit de ideea de a-l face pe Mitrofan mitropolit, însă a renunțat după ce episcopul i-a sugerat la o reuniune că ar avea mai mare susținere în popor dacă ar schimba numele partidului. Așa că prezența vlădkăi Mitrofan la această slujbă era mai mult pe post de jucărie pentru pom: trebuia

să strălucească și să tacă.

Săvârșându-se Liturgia, mitropolitul a ieșit pe amvon în fața mulțimii de oameni, care nici nu încăpeau în biserică. La slujbă veniseră și mulți gu-ră-cască, dornici nu să se roage Domnului, ci să-l vadă pe președinte. Mitropolitul ținea într-o mână sfântă cruce, iar cu alta îl sprijinea pe președinte, trăgându-l aproape.

— Iubiți frați creștini! își începu mitropolitul cuvântarea. Astăzi ne-am învrednicit să ne rugăm împreună cu conducerea țării-Trebuie să fim mulțumiți că avem parte de o așa conducere, care sprijină sfânta noastră biserică. Dumneavoastră știți de acum de la televizor că domnul Președinte a renăscut Mănăstirea Căpriană, această sfântă ctitorie a Domnitorului Ștefan cel Mare și Sfânt iar acum intenționează să restaureze și Mănăstirea Curchi, și alte locașuri sfinte... Așa-i, domnu' Președinte?

— Desigur, încuviință Președintele, neștiind dacă trebuie să spună mai mult sau să tacă.

— Dacă vom avea și de acum înainte astfel de conducători, ei vor reuși să ducă la bun sfârșit truda pe care au început-o spre binele Bisericii Ortodoxe din Moldova! Eu personal îi mulțumesc domnului Președinte pentru că în fiecare an ne plătește avionul și dumnealui singur, lăsând orice treburi, zboară împreună cu noi la Ierusalim pentru a le aduce și credincioșilor din Moldova focul haric. Datorită sprijinului acordat de domnul Președinte, în fiecare an un număr însemnat de preoți din mitropolia noastră poate zbura cu avionul plătit de Președinție la Ierusalim, pentru a se închina la Locurile Sfinte și pentru a se întări în credință. Cine altcineva dintre politicieni a făcut un asemenea lucru? Răspunsul la această întrebare cred că îl știți cu toții: Nimeni! Mă refer la politicienii de la noi, din republică, pentru că se știe că președintele Rusiei, domnul Vladimir Putin, zboară și el în fiecare an împreună cu Preafericitul Patriarh pentru a aduce focul haric tuturor credincioșilor din Rusia.

Terminându-i-se cuvintele, mitropolitul s-a întors

către Președintele care se clătina ușor, ținându-și în semn de evlavie mâinile în fața pântecului.

— Domnule Președinte, vă mulțumim pentru tot ce faceți pentru binele Bisericii Ortodoxe din Moldova!

— Aceasta este o datorie a noastră față de popor, îngână Președintele. Conducerea țării trebuie să fie alături de problemele poporului. Eu am spus-o și o mai spun: problemele poporului sunt problemele noastre! Așa că noi și de acum înainte o să fim alături de popor și o să facem totul ca el să trăiască mai bine! Noi suntem pentru ridicarea nivelului de trai în republica noastră și alinierea la normele europene!

La masa întinsă în curtea bisericii cuvântările au continuat în același spirit. Au vorbit pe rând premierul, consilierii prezidențiali, alți doi episcopi, preotul paroh. Numai episcopul Mitrofan era trecut cu vederea, de parcă nici n-ar fi fost de față. Atunci când s-ar fi crezut că i-a ajuns rândul să vorbească, în celălalt capăt al mesei se ridică un consilier și începu să verse același șuvoi de cuvinte fără legătură, din care se înțelegea doar cât de bun este Președintele și cât de bine ar fi ca el să rămână președinte și după noile alegeri. Încă vorbind consilierul, episcopul Mitrofan s-a ridicat în picioare, scrutând adunarea cu privirea. Toată lumea amuți iar Președintele, care tocmai îi spunea un nou banc mitropolitului la vederea lui Mitrofan se trezi din beție.

— Îmi cer iertare că vorbesc fără să mi se ofere cuvântul, zise vlădica Mitrofan, apărându-se cuviincios către mitropolit și Președinte. Binecuvântați înalt Preasfințite, să spun și eu câteva cuvinte.

Vlădica Mitrofan își făcu semnul crucii rostind formula tradițională pe care o rostește preotul ortodox la începutul predicii pe amvon:

— În numele Tatălui și al Fiului, și al Sfântului Duh! Iubiți frați și surori! Cu părere de rău, am văzut că astăzi amvonul sfintei biserici s-a transformat în tribună politică! S-au rostit multe cuvinte frumoase, de laudă, dar nu la adresa lui Dumnezeu! S-a vorbit prea mult despre politică,

dar nu s-a zis niciun cuvânt despre Evanghelia zilei. Dați-mi voie să tâlcuiesc înțelesurile Evangheliei de azi, căci știu că cei mai mulți dintre voi ați venit astăzi pentru a vă ruga Domnului și pentru a asculta sfintele cuvinte, care sunt cuvintele vieții veșnice prin care noi toți ne umplem de nădejdea mântuirii și devenim mai buni!

Președintele și mitropolitul stăteau fără grai. Întreaga adunare îl asculta pe Mitrofan cu gurile căscate și orice încercare de a-l opri l-ar fi costat pe Președinte pierderea alegerilor. Roșu de mânie, Președintele nu-și lua ochii de la vlădica Mitrofan.

— Iubiți frați și surori! Evanghelia de astăzi ne istorisește minunea pe care Domnul și Dumnezeu nostru Iisus Hristos, în negrăita Sa iubire de oameni, a făcut-o față de tânărul stăpânit din pruncie de un demon mut. Ce lucru cumplit este să nu poți vorbi! Darul vorbirii a fost dat de Dumnezeu numai oamenilor și prin el ne deosebim de restul făpturilor. Și animalele comunică între ele, dar nu prin cuvinte. Dacă oamenii ar fi trebuit să trăiască precum animalele, nu ar fi avut nevoie de cuvinte. Nu ai nevoie de cuvinte pentru a chema pe cineva în ajutor, pentru a-ți face cunoscută foamea sau afecțiunea. Oare nu se înțeleg animalele între ele fără să aibă nevoie de cuvinte și oare nu înțelegem noi înșine ce voiesc animalele după sunetele și mișcările pe care le fac? De aceea, vă spun, iubiți frați și surori, că pentru un singur lucru i-a lăsat Dumnezeu omului graiul: pentru a vesti lauda și minunile Lui, pentru a-L slăvi pe Dumnezeu. Tânărul acela stăpânit de demon a crescut în casa tatălui său, a fost îngrijit și înconjurat cu dragoste, dar el nu-și putea mărturisi dragostea și mulțumirea pe care o purta tatălui său. Că tatăl său era iubitor, se vede din faptul că își căra fiul îndrăcit în urma Mântuitorului Hristos, pentru a-l cere ajutorul. Față de o astfel de iubire nu a putut rămâne nepăsător Hristos, care este Iubirea însăși El a poruncit cu putere dumnezeiască demonului și acela a ieșit îndată din tânăr, lăsându-l ca mort A fost ca mort deoarece a murit unei vieți supuse robiei pentru a se naște spre o viață liberă. Așadar, știind

dt de mare este darul vorbirii și la ce ne-a fost dai să nu-l folosim doar în scopurile care pot fi atinse și fără cuvinte, de animalele necuvântătoare, ci să deschidem mai des gurile noastre spre lauda lui Dumnezeu! Oricine tace atunci când trebuie să mărturisească numele lui Hristos este mai de plâns decât acest tânăr pomenit în Evanghelia de azi! Oricine se teme să mărturisească adevărul se află în robia demonului muțeniei! Să izgonim demonul muțeniei din inimile noastre! Oricine îl va mărturisi pe Fiul lui Dumnezeu înaintea oamenilor, și Fiul îl va mărturisi în ziua de apoi înaintea Tatălui și a îngerilor; dar oricine se va rușina de numele lui Hristos înaintea oamenilor, și Hristos. Se va rușina de el în ziua cea de apoi. Amin!

Preasfințitul Mitrofan se însemnă cu semnul crucii și se așează. Mulțimea răspunde într-un glas:

— Mulțumim, părinte!

S-a lăsat iarăși liniște. Toată lumea aștepta să vadă ce se va întâmpla mai departe. Președintele, vădit deranjat de predica vlădicăi Mitrofan, a încercat să o dreagă cu o glumă:

— Ei, înalt Preasfințite mitropolit, vlădica Mitrofan a fost azi ca un apostol în mijlocul nostru, al păcăto-șuor, hi-i-U

Toată suita de consilieri, mitropolitul, episcopii și premierul au râs și ei împreună cu Președintele.

— Tot îi bine când are cine te pune la punct, hâi-i! râse Președintele nervos și ridică paharul cu coniac. Să bem pentru asta!

Glumele Președintelui cădeau nepotrivit după predica episcopului Mitrofan. Toți acești oameni, care până acum păreau atât de importanți, dintr-odată au apărut în toată goliciunea lor. Erau roșii de mânie și de băutură și nu puteau răspunde altfel decât prin glume de prost gust. Tot poporul a văzut dt de măreț poate să apară un simplu arhieru, care nu era nici cel mai mare în grad, nici cel mai bătrân, atunci când vorbește în numele lui Hristos cu îndrăzneală. Cuvintele lui erau adevărate și vil, dând pe față toată deșertăciunea și neputința acestei lumi în fața

măreției lui Dumnezeu și a poruncilor Lui. Vlădica Mitrofan nu era un predicator strălucit, el urma schemele predicilor învățate la seminar, dar avea credință și această credință se transmitea ascultătorilor. Cuvintele lui simple te ungeau la suflet. Poporul zvâcnea împreună cu duhul acestui episcop, simțindu-se iubit și apărat în fața pericolelor de orice fel. Oamenii simțeau și credeau că ceea ce spune vlădica Mitrofan este adevărat și bun pentru ei. Iar lucrul acesta îi făcea să-l iubească și mai mult. Odată cu dragostea poporului însă creșteau invidia și ura împotriva credinciosului episcop Mitrofan.

Ajuns la mașină, Președintele începu să înjure și să trântască;

— Idiotul! Prostul! N-o să aibă viață în Moldova! Eu oricum o să fiu Președinte, dar el episcop n-o să mai fie!

Inocentul episcop Mitrofan, care a ținut să îndeplinească cu orice preț tipicul bisericesc care prevede fficiuirea Evangheliei zilei, l-a atins pe Președinte în orgoliul său de fost general al miliției sovietice. Această cuvântare a vlădicăi Mitrofan și rușinea pe care o simțise veneau după un recent scandal pe care îl avusese în presa moscovită. Cu câteva săptămâni înainte, Președintele comunist a avut o reuniune cu preoții mitropoliei tot în scopuri electorale. Ori că era beat, ori că era pus pe glume, dar Președintele a zis cu această ocazie că Hristos este primul comunist din istorie și de aceea creștinii trebuie să voteze partidul comunist. Și pentru că nu toți preoții sunt lipsiți de umor și aserviți politic, informația aceasta a făcut până seara înconjurul lumii. Nu numai presa de la Chișinău, dar și cea moscovită se amuza pe seama faptului că Președintele comunist le-a ținut popilor o predică în care le-a deconspirat temeiurile comuniste ale creștinismului.

Coroborate, întâmplarea care a pricinuit scandalul în presă și cea de azi îl făceau pe Președinte să turbeze de mânie. „Cine m-a pus să mă leg cu popii, să stau la masă cu toți idioții? gândea în sinea sa. Eu mă cobor la ei, le arăt cinste, iar ei mă fac de răs în fața oamenilor! Să treacă

alegerile și mai vorbim noi!”

Președintele era acum convins că numai Mitrofan l-a dat în presa moscovită. I se părea că Mitrofan îl urăște și că îi face rău numai ca să se dea erou în fața poporului. „Ce bine că nu l-am făcut mitropolit! gândea nervos. Cine l-a făcut pe ăsta episcop? O să scriu la Moscova! N-o să las lucrurile așa! încă nu s-a văzut ca un general, un președinte, să fie făcut de rușine de un popă!”

Președintele izbi cu pumnul în banchetă și strigă la sofer să mine mai repede. Peste câteva minute, cu girofarurile pornite, escorta prezidențială zbura cu o sută optzeci de kilometri la oră prin satele prăpădite ale Moldovei.

CAPITOLUL 10

Anul 70 d.Hr. Ierusalim.

Martiriul Sfântului Ștefan. Dânmarea templului – blestemele se împlinesc.

Comunitatea creștină din Ierusalim a fost cea dintâi și cea mai influentă comunitate creștină în lumea prebizantină. Primii creștini au fost evrei. Apartenența etnică era considerată ca fiind primordială de către mniți din cei care au crezut în Hristos la început. Desigur, această concepție era o reminiscență a iudaismului și contravenea principiilor Evangheliei.

Polemica se ducea nu doar între sinagogă și creștini, ci și în interiorul noii Biserici. Cărțile apostolilor, dar și alte documente ale vremii au păstrat mărturiile polemicii din interiorul comunității creștine de la Ierusalim. O parte însemnată a evreilor creștinați era nemulțumită că apostolii îi primeau în Biserică pe pagini. Evreii considerau că Mesia a fost trimis neamului lui Israel și că, pentru a te face părtaș al împărăției Lui, era nevoie să fii evreu. Părerea multora era că paginii convertiți la creștinism ar trebui mai întâi să se taie împrejur și să creadă în Legea inimoise.

Împotriva acestui fapt s-a ridicat Apostolul Pavel, care a discutat în detalii, în epistolele sale, chestiunea apartenenței etnice în creștinism, spunând că, odată cu

venirea lui Hristos, nu mai există elin, nici scit, nici iudeu și nici măcar femeie sau bărbat ci toți sunt egali prin Hristos. Poate și pentru asta Apostolul Pavel a rămas în istorie ca cel mai înverșunat dușman al evreilor (deși el însuși era evreu din grupul fariseilor). Însă părerea aceasta nu este doar a Apostolului „neamurilor”, ci ea a fost exprimată de toți apostolii (prin care nu se înțeleg doar cei doisprezece), la primul Sined al Bisericii Creștine care s-a ținut în anul 50 la Ierusalim.

Credința creștină, prin care elementul național a fost considerat neînsemnat, lăsând prioritate calității de om, a fost întemeiată pe mărturiile milenare ale prorocilor proveniți din rândul poporului lui Israel. Sensul prorociilor a fost descoperit de nimeni alții decât de Hristos însuși, Care este plinirea Legii și a prorocilor. Desigur, sinagoga nu a recunoscut niciodată acest adevăr, ordonând uciderea lui Hristos și a tuturor celor care vor răspândi învățătura Lui. Chiar viitorul Apostol Pavel, pe care evreu îl urăsc atât de mult până azi, consacrandu-i filme negative la Discovery și National Geographic, a fost unul dintre evreii care, „având hârtie de la arhierei”, urmărea creștinii pentru a-i ucide, nu doar în Ierusalim, ci și în părțile Siriei...

Trezit din visare de glasul puternic al diaconului, Victor Rotaru își făcu semnul crucii. Slujba era un chin pentru el, deoarece aștepta să ajungă mai repede acasă pentru a-și continua scrierea despre conspirația evreilor împotriva creștinilor. Acum era obosit. Adormise abia spre dimineață. În plus, nu își băuse cafeaua, deoarece vlădica Mitrofan, care îi era duhovnic, nu-i îngăduia să baa sau să mănânce până la sfârșitul Liturghiei. Acum îl irita felul în care se citea „Apostolul”. Un seminarist fudul râdea ca un vițel, dorind parcă să-i sperie pe credincioși, nu să le binevestească. Răvășit de minte și de propriile gânduri, Victor reuși, spre încheierea citirii, să-și dea seama că „Apostolul” zilei a fost despre martiriul Sfântului Ștefan. îi păru rău că nu a fost mai atent, deoarece îl interesa în mod direct. Victor știa slab Scriptura, de aceea, la stirșitul

slujbei, apropiindu-se de părinte să sărute crucea, l-a întrebat din ce carte s-a citit azi.

— Din Faptele Apostolilor, răspunse părintele, mirat că mai sunt și unii care ascultă ce se citește la slujbă.

— Mulțumesc, răspunse Victor bucuros că și-a mai găsit un subiect de studiu.

Ajuns acasă. Victor își scoase din frigider o bucată de salam, pe care începu să o molfăie din picioare. Turnă apă în ceainic și-l puse pe aragaz.

Acest obicei studentesc făcea parte din viața lui. Uniunea Sovietică și-a învățat cetățenii să baa ceai la fiecare masă, mai bine zis, i-a învățat că ceaiul, atunci când nu este altceva de mâncare, poate ține de foame. Având încă mâncare în gură, Victor se repezi la raftul cu cărți și scoase Biblia. Căută din picioare cartea Faptele Apostolilor, apoi se duse la masa de lucru și începu să citească:

În zilele acelea, înmulțindu-se ucenicii, eteniștii (iudei) murmurau împotriva evreilor, pentru că văduvele tor erau trecute cu vederea la slujirea cea de fiecare zi. șt, chemând cei doisprezece mulțimea ucenicilor, au zis:

— Nw este drept ca noi, lăsând deoparte cuvântul lui Dumnezeu, să slujim la mese. Drept aceea, fraților, căutați șapte bărbați dintre voi, cu nume bun, plini de Duh Sfânt și de înțelepciune, pe care noi să-i rânduiim la această slujba. Iar noi vom stărui în rugăciune și în slujirea cuvântului

Și a plăcut cuvântul înaintea întregii mulțimi, și au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duh Sfânt, și pe FUIp, și pe Prohor, și pe Nicanor, și pe Timon, și pe Parmena, și pe Nicolae, prozelit din Aniiokm, pe care i-au pus înaintea apostolilor, și ei, rugându-se și-au pus mâinile peste ei și-au hirotonit]. Și cuvântul lui Dumnezeu creșteat și se înmulțea foarte numărul ucenicilor în Ierusalim, încă și mulțime de preoți se supuneau credinței.

Iar Ștefan, plin de har și de putere, făcea minuni și semne mari în popor. Și s-au ridicat unii din sinagoga ce se zicea a libertinilor și a cirenenilor și a alexandrinilor și a

celor din Cilicia și din Asia, sfădindu-se cu Ștefan* Și nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și a Duhului cu care el vorbea* Și au întărâtat poporul și pe bătrâni și pe cărturari și, năvălind asupra-l, l-au răpit și l-au dus în sinedrâu. Și au pus martori mincinoși, care ziceau: Acest om nu încetează a vorbi cuvinte de hulă împotriva acestui loc sfânt și a Legii. Că l-au auzit zicând că Acest Hsus Naza-rineanul va strica locul acesta și va schimba datinile pe care ni le-a lăsat nouă Moise. Și ațintindu-și ochii asupra tui, toți cei ce ședeau în sinedriu au văzut fața lui ca o față de înger.

Ceainicul fluieră și Victor sări de la masă, fugind în bucătărie. Își turnă o cană mare de ceai, în care puse trei lingurițe de zahăr, și se întoarce la Scriptură. Continuă lectura:

Și a zis arhiereul:

— *Adevărate sunt acestea? Iar el a zis;*

— *Bărbați frați și părinți, ascultați! Dumnezeuul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, mai înainte de a locui în Haran, și a zis către el: Ieși din pământul tău și din rudenia ta și vino în pământul pe care ți-l voi arăta* Atunci, ieșind din pământul caldeilor, a locuit în Haran. Iar de acolo, după moartea tatălui său, l-a strămutat în această țară, în care locuiți voi acum, și nu i-a dat moștenire în ea nicio palmă de pământ, ci i-a făgăduit că i-o va da lui spre stăpânire și urmașilor lui după el, neaoand el copil și Dumnezeu a vorbit astfel: „Urmașii lui vor fi străini în pământ străin, și acolo îi vor robi și-i vor asupri patru sute de ani și pe poporul la care vor fi robi, Eu îl voi judeca - a zis Dumnezeu - iar după acestea vor ieși și-Mi vor sluji Mie în locul acesta”. Și i-a dat legământul tăierii împrejur, și așa a născut pe Isaac și l-a tăiat împrejur a opta zi; și Isaac a născut pe Iacov și Iacov pe cei doisprezece patriarhi și patriarhii, pizmuind pe Iosif, l-au vândut în Egipt; dar Dumnezeu era cu el și l-a scos din toate necazurile lui și i-a dat har și înțelepciune înaintea lui Faraon, regele Egiptului, iar acesta l-a pus mai mare peste Egipt și peste toată cosa lui. Și a venit foamete*

peste tot Egiptul și peste Canaan, și strâmtorare mare, și părinții noștri nu mai găseau hrană, și Iacov, auzind că este griu în Egipt, a trimis pe părinții noștri întâia oară* lor a doua oară Iosif s-a făcut cunoscut fraților săi și Faraon a aflat neamul lui Iosifi și Iosif, trimițând, a chemat pe Iacov, tatăl său, și toată rudenia sa, cu șaptezeci și cinci de suflete. Și Iacov s-a coborât în Egipt; și a murit și el și părinții noștri; și au fost strămutați la Sichem și au fost puși în mormântul pe care Avraam l-a cumpărat cu preț de argint, de la fiii lui Emor, în Sichem. Dar cum se apropia vremea făgăduință pentru care S-a jurat Dumnezeu lui Avraam, a crescut poporul și s-a înmulțit în Egipt, până când s-a ridicat peste Egipt alt reger care nu știa de Iosif. Acesta **r** purtându-se ca un viclean cu neamul nostru, a asuprit pe părinții noștri să-și lepede pruncii lor, ca să nu mai trăiască, în vremea aceea s-a născut Moise și era plăcut lui Dumnezeu. Și trei luni a fost hrănit în casa tatălui său. Și fiind lepădat, l-a luat fiica lui Faraon și l-a crescut ca pe un fiu al ei și a fost învățat Moise în toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvintele și în faptele lui. Iar când a împlinit patruzeci de ani, și-a pus în gând să cerceteze pe frații săi, fiii lui Israel. Și el credea că frații săi vor pricepe că Dumnezeu, prin mâna lui, le dăruiește izbăvire, dar ei n-au înțeles. Și a doua zi s-a arătat unora care se băteau și i-a îndemnat la pace, zidind: Bărbaților, sunteți frați. De ce vă faceți rău unul altuia? Dar cel ce asuprea pe aproapele l-a îmbrâncit, zicând: Cine te-a pus pe tine domn și judecător peste noi? Nu cumva vrei să mă omori, cum ai omorât ieri pe egiptean? La acest cuvânt, Moise a fugit și a trăit ca străin în țara Madian, unde a născut doi fii și după ce s-au împlinit patruzeci de ani, Îngerul Domnului i s-a arătat în pustiul Muntelui Sinai, în flacăra focului unui rug. Iar Moise, văzând, s-a minunat de vedenie, dar când s-a apropiat ca să ia seama mai bine, a fost glasul Domnului către el: „Eu sunt Dumnezeuul părinților tăi, Dumnezeuul lui Avraam și Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov”. Și Moise, tremurând, nu îndrăznea să privească; iar Domnul i-a zis: „Dezleagă

încălțăminteă picioarelor tale, căci locul pe care stai este pământ sfânt. Privind, am văzut asuprirea poporului Meu în Egipt și suspinul lor l-am auzit și M-am pogorât ca să-i scot. Și acum vino, să te trimit în Egipt". Pe Moise acesta de care s-au lepădat, zicând: Cine te-a pus pe tine domn și judecător? pe acesta l-a trimis Dumnezeu domn și răscumpărător, prin mâna îngerului care i se arătase lui în rug. Acesta i-a scos afară, filând minuni și semne în țara Egiptului și în Marea Roșie și în pustie, timp de patruzeci de ani. Acesta este Moise, cel ce a zis fiilor lui Israel: „Proroc ca mine vă va ridica Dumnezeu din frații voștri; pe EL și-L ascultați". Acesta este cel ce a fost la adunarea în pustie, cu îngerul care i-a vorbit pe Muntele Sinai și cu părinții noștri, primind cuvinte de viață ca să ni le dea nouă. De acesta n-au voit să asculte părinții noștri, ci l-au lepădat și inimile lor s-au întors către Egipt, zicând lui Aaron: „Fă-ne dumnezei care să meargă înaintea noastră; coci acestui Moise, care ne-a scos din țara Egiptului nu știm ce i s-a întâmplat". Și au făcut, în zilele acelea, un vițel și au adus idolului jertfi și se veseleau de lucrurile mâinilor lor. Și S-a întors Dumnezeu Șt i-a dat pe ei să slujească oștirii cerului, precum este scris în cartea prorocilor: „Adus-ați voi Mie, casă a lui Israel, timp de patruzeci de ani, în pustie, junghieri și jertfe? Și ați purtat cortul lui Moloh și steaua dumnezeului vostru Remfan, idolii pe care i-ați făcut, ca să vă închinați la ei! De aceea vă voi strămuta dincolo de Babilon Părinții noștri aveau în pustie cortul mărturie, precum orânduise Cel ce a vorbit cu Moise, ca să-l facă după chipul pe care îl văzuse; și pe acesta primindu-l, părinții noștri l-au adus cu Iosua în țara stăpânită de neamuri, pe care Dumnezeu le-a izgonit din fața părinților noștri, până în zilele lui David, care a aflat har înaintea lui Dumnezeu și a cerut să găsească un locaș pentru Dumnezeul lui Iacov. Iar Solomon l-a zidit Lui casă, dar Cel Prea-înalt nu locuiește în temple făcute de mâini, precum zice prorocul: Nu mâna Mea a făcut toate acestea? Voi cei tari în cerbice și netăiați împrejur la inimă și la urechi voi pururea stați împotriva Duhului Sfânt, precum

și părinții voștri, așa și voi! Pe care dintre proroci nu l-au prigonit părinții voștri? Și au ucis pe cei ce au vestit mai dinainte sosirea Celui Drept, ai Cărui vânzători și ucigași v-ați făcut voi acum, voi care ați primit Legea într-un rânduieli de îngeri și n-ați păzit-o

Iar ei, auzind acestea, fremătau de furie în inimile lor și scrâșneau din dinți împotriva lui iar Ștefan, fiind plin de Duh Sfânt și privind la cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Hșus stând de-a dreapta lui Dumnezeu. Și a zis:

— Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu!

Iar ei, strigând cu glas mare, și-au astupat urechile și au năvălit asupra lui și scopindu-i afară din cetate, îl băteau cu pietre. Iar martorii și-au pus hainele la picioarele unui tânăr, numit Saul. Și îl băteau cu pietre pe Ștefan, care se ruga și zicea:

— Doamne Iisus, primește duhul meu! Și, îngenunchind, a strigat cu glas mare:

— Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!

Și zicându-le acestea, a murit

Victor căzu pe gânduri preț de răte-va minute, apoi își revăzu sublinierile. Care era vina lui Ștefan pentru care a fost ucis? Prima, că ar fi vorbit împotriva Legii lui Moise. Dar ce a vorbit? Din cuvântarea sa înaintea sinedriului reies doar afirmații consemnate în Scriptură, nimic schimbat sau interpretat. Oare sinagoga s-a întors împotriva lui Moise și a prorocilor?

O altă acuzație a fost aceea că Ștefan ar fi zis că Iisus a anunțat dărâma-rea Templului. Hristos însuși a fost acuzat de acest lucru. La vremea uciderii Sfântului Ștefan, Templul încă mai era mândria evreilor și una dintre cele mai mărețe construcții din istoria omenirii. El avea să cadă după douăzeci de ani în timpul asaltului Ierusalimului de către romani. Soldații lui Vespasian aveau să distrugă Tempinii din temelii tredând prin sabie toți preoții iudeilor. Disparația Templului și a preoției a făcut imposibilă împlinirea legii inimoise. Jertfele și alte îndatoriri prescrise în Vechiul Testament nu puteau fi îndeplinite decât la

templu.

Prorocia căderii Templului, care trezea atâta ură în iudei, însemna, de fapt, anunțarea unei ere noi, marcate de jertfa mântuitoare a Fiului lui Dumnezeu. Dispariția Templului și a preoției iudaice, care a fost înlocuită de rabinat, a rămas anul dintre argumentele centrale în polemica iudeo-creștină.

Sunt două mii de ani de rând evreii iudei nu-și pot îndeplini îndatoririle prescrise de lege, refuzând totodată să recunoască adevărul Evangheliei. Pentru a-și mal asrâmpăra muștrările cugetului, au făurit Talmudul care nu face decât să certifice îndepărtarea evreilor de Moise și de proroci, ca să nu spunem de Dumnezeu. Această barcadare în spatele cărților străine de calea mântuirii pare să fie o urmare a blestemului rostit de sinagoga alexandrină în vremea lui Ptolemeu. Schimbarea înțelesurilor Scripturii a devenit un blestem pentru iudei, așa încât aceștia cinstesc astăzi mai mult propriile interpretări cuprinse în Talmud decât Tora însăși. Dar oare legea este cea care merită cinste, sau Cel care a dat-o? În numele Legii, iudeii L-au ucis pe Legiutor. Nu în zadar prorocii și apostolii au vorbit despre „blestemul legii”, deoarece a rămâne tributar legii înseamnă un blestem. Poporul evreu a avut de îndurat în decursul istoriei urmarea blestemelor cu care singur s-a legat demnite ori. Nimic din cele zise de Hristos, de proroci și de sinagogă nu a rămas neîmplinit

Așa cum binecuvântările i-au însoțit pe fiii lui Israel de fiecare dată când aceștia au urmat căile Domnului, tot așa și blestemele i-au împresurat de fiecare dată când s-au îndepărtat de EL. După uciderea Fiului lui Dumnezeu, evreii au fost luați iarăși în robie, ajungând pibegi și străini pentru următorii două mii de ani. fete cumplit chiar să te și gândești la suferințele îndurate de poporul care a fost chemat de Dumnezeu să se bucure doar de binecuvântări și prosperitate.

Victor dădu paginile Bibliei, căutând concordanțele pe care i le oferea ediția sinodală sub fiecare pagină. Găsi

ceea ce căuta. Erau cuvintele lui Hristos înainte de patima Sa, relatate de Evanghelistul Matei în singura

Evanghelie scrisă în aramaacă. Sorbi din ceai și citi:

Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnicii că zidiți mormintele prorocilor și împodobiți pe ale dreptilor, și ziceți: De am fi fost noi în zilele părinților noștri, n-am fi fost părtași cu ei la vărsarea sângelui prorocilor. Astfel, dar, mărturisiți voi înșivă că sunteți fii ai celor ce au ucis pe proroci. Dar voi întreceți măsura părinților voștri! Șerpi, pui de vipere, cum veți scăpa de osânda gheenei? De aceea, iată, Eu trimit la voi proroci și înțelepți și cărturari; dintre ei veți ucide și veți răstigni; dintre ei veți biciui în sinagogi și-i veți urmări din cetate în cetate, ca să cadă asupra voastră tot sângele dreptilor răspândit pe pământ, de la sângele dreptului Abel, până la sângele lui Zaharia, fiul lui Vara-hia, pe care l-ați ucis între templu și altar. Adevărat grăiesc vouă, vor veni acestea toate asupra acestui neam. Ierusalime, le-rusalime, care omori pe proroci și cu pietre ucizi pe cei trimiși la tine; de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar nu ați voi. Iată, casa voastră vi se lasă pustie, căci vă zic vouă: De acum nu Mă veți mai vedea, până când nu veți zicei Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!

Terrninând de citit, Victor își făcu semnni crucii și sărută Biblia. Simțea cum ura față de evrei care îl încerca în ultima vreme, se topi la adierea dragostei lui Hristos. Cu rătă durere se despărțea Hristos de cei care aveau să-L dea la moarte peste puține zile! Victor își aminti chipul soției sale recăsătorite în Italia și pe cei doi copii pe care nu-i mai văzuse demult. Duse ca* na cu ceai la gură, dar nu putu să baa. Își încleștă dințul și începu să plângă. Hristos era acolo.

CAPITOLUL 11

Anul 2008. Toronto. Întrunirea Consiliului Mondial al Bisericii. „Schimbați Evanghelia și distrugeți slujbele Bisericii!”

Comisarul european al Justiției tocmai își încheie

turneul prin statele europene pe care le considera importante strategic. Scopul acestei călătorii era impunerea la nivel european a pedepsei cu închisoarea pentru negarea publică a Holocaustului. Noua lege urma să pedepsească până și ironia la adresa evreilor. Din declarațiile Comisarului european al Justiției străbătea o oarecare grabă. Posturile de televiziune din România au transmis știrea oarecum voalat, înlocuind formula „negarea holocaustului” prin „negarea genocidului”, fără a mai spune despre ce fel de genocid era vorba. Singurul genocid recunoscut prin lege este holocaustul.

Tema era sensibilă în România, stat care fusese recent învinuit de crime împotriva evreilor și amendat cu douăzeci de miliarde de euro, care urmau să fie plătiți stantini Israel. Spania tocmai abrogase legea holocaustului, Umitând pedeapsa pentru antisemitism la amendă. Cu o lună mai devreme președintele României fusese acuzat de antisemitism, iar România a fost numită „țară în care antisemitismul o duce bine” într-un cotidian din Tel Aviv. Declarația Comisarului european al Justiției pe care aveau să o preia toate agențiile de presă, a fost: „Susțin întreducerea sancțiunilor severe!” Numai că reintroducerea sancțiunilor severe pentru opinie nu era o noutate pentru România. Vreme de jumătate de secol, aici sute de mii de oameni au fost arestați, maltratați și uciși din cauză că au îndrăznit să gândească altfel decât o cerea sistemul...

— Exemplul spaniolilor nu trebuie să creeze un precedent pentru alte state! izbucni comisarul. Orice urmă de antisemitism trebuie să dispară de pe fața pământului! Trebuie să acționăm rădicați pentru a preveni situațiile de tipul celei din Smia!

— Excelența Voastră, în România situația este sub control...

— Nu vorbesc de România, mă gândesc la Italia, Austria și la tâmpiții de greci! Problema antisemitismului nu trebuie să redevină subiect de polemică. Am investit prea mult în victoria noastră! Chestiunea evreiască este

închisă! Despre evrei vorbesc numai evreii! Toți ceilalți trebuie să tacă! Sau să plătească pentru îndrăzneala lor!

Comisarul își turnă apă în paharul de cristal. Noaptea cădea peste palatul de la Cotroceni, Cei câțiva politicieni, episcopul „K” și un consilier patriarhal, care fuseseră chemați la această întrunire neoficială, tăceau și ascultau. Fiecare încerca să ghicească motivul vizitei înaltului demnitar european.

— Dar să lăsăm politica! Nu-i așa, părinte consilier? ironiza comisarul. Vreau să știu cum stăm la capitolul cărți de cult.

— Excelența Voastră, încep consilierul patriarhal, general activ al Securității. La capitolul cărți de cult Biserica Română e cu un pas înaintea tuturor bisericilor ortodoxe din lume.

— Ce înseamnă „cu un pas înainte”, generale? Pe când un Conciliu II Vatican al ortodocșilor? replică entuziasmat comisarul și se ridică în picioare.

— Slujba Patimilor din Vinerea Mare a fost cenzurată substanțial...

— Ce înseamnă substanțial?! urlă comisarul. Slujba aceasta trebuie să dispară cu totul!

— De acord, Excelența Voastră... îngână consilierul patriarhal, derutat de reacția comisarului, dar e o chestiune de timp...

— Timpni costă bani, generale!

— Dar, Excelența Voastră... Vă pot spune că această slujba se citește o singură dată pe an... în catedralele din orașele mari ea e scurtată sau nici nu se cântă... în orice caz, Sfântul Sinod a tipărit o variantă din care au fost scoase treisprezece strofe, cele mai dure...

— Ajunge! Sunteți toți niște proști și niște neisprăviți! Ce alte cărți mai au ortodocșii? M-ați tâmpit cu cărțile voastre de cult! Mă simt în Evul Mediu! Oare este posibil ca la început de mileniu trei oameni să se mai roage după cărți? O! România - țara popilor și a proștilor care se închină unui mort! Preasfințite, n-ai nimic de spus?

Preasfințitul „K” se schimbă la față. Nu știa ce vrea

să audă comisarul.

— Despre ce să zic, Excelența Voastră? întrebă Preasfințitul făstâcit.

— Despre cărțile de cult Preasfințite, și despre pronunțatul lor caracter antisemit! Câte cărți de cult aveți?

— Excelența Voastră, eu nu am mai citit de mult la strană, mă tem că aş - putea să greşesc... Să spună părintele consilier... el stă mai mult pe la Patriarhie, are legături cu Institutul Biblic...

— Ha-ha! râse comisarul nervos. Zi, părinte consilier, ce cărți de cult aveți?

— Păi, ce să spun... Excelența Voastră... Avem mai multe... Evanghelia, Li-turghierul. și mai sunt, mai sunt multe...

— Bă! Vreau să-mi spui numărul exact și cum se cheamă! Eu nu mă încred în consilierii mei europeni, polițiști tâmp îți ca și tine! Vreau să fiu informat despre tot ce ține de cultul ortodox! Și vreau această informație de la români, că voi sunteți țară de popi și de profesori de religie! Știi că aceste cărți urmează să fie dezbătute luna viitoare la Toronto, la întrunirea Consiliului Mondial al Bisericilor?

— Da... Excelența Voastră cunoașteți mai bine situația...

— Așadar vreau să fiu sigur că la Toronto se vor lua decizii cu privire la fiecare dintre cărțile de cult ale ortodocșilor. Eu nu am timp să pierd cu prostii din astea, generale. Te rog să mi le înșirui aici pe toate...

— Vă rog să mă iertați, Excelența Voastră... Nu vreau să greșesc, misiunea mea este alta decât aceea de a studia cărțile de cult... Dați-mi voie să-l sun pe Preasfințitul Vitalie, el e cu slujbele, cu din astea...

— Sună-l chiar acum! Consilierul patriarhal îl sună pe Preasfințitul Vitalie.

— Alo, Preasfințite! Am nevoie de informații despre cărțile de cult...

— Care dintre ele, părinte consilier?

— Toate!
— În ce sens? Ce anume vă interesează?
— Cam câte sunt? Numărul lor...
— Și dt de groase! șopti comisarul, atent la discuție.
— Păi, Ltturghierul, cu cele șapte laude... Octoilul, Mineele pe cele douăsprezece luni... Triodul, Penticostarul...

— Cât de groase sunt? întrebă comisarul, descurajat de numărul mare al cărților.

— Cât de groase sunt, Preasfinția Voastră?

— Cum dt de groase? Sunt groase, părinte! Opt sute de pagini, șase sute, patru sute, depinde...

— Ajunge! zise enervat comisarul și-i făcu semn să închidă. Acum înțeleg de ce se lungește atât de mult povestea asta cu ortodocșii! Vaticanul a fost floare la ureche pe lângă turma asta întunecată! O, Evul Mediu! Când o să terminăm cu voi?!

Apoi, întorcându-se către politicieni continuă:

— Luna vâltoare avem o întrunire importantă la Toronto, în care se va discuta problema antisemitismului la nivel de biserici. E știut că ortodocșii stau cel mai prost la acest capitol. Frații noștri din Consiliul Mondial al Bisericilor vor face torni pentru a impune un proiect de cenzurare a cărților de cult ortodoxe. Obiectivul final al acestor acțiuni, care continuă linia convențiilor de la Conciliul II Vatican, este acela de a declara Evanghelia carte instigatoare la ură și de a o scoate în afara legii. Misiunea voastră este de a pune capăt atacurilor din presă la adresa Rusiei. Consilierii noștri au ajuns la concluzia că masele de credincioși din România sunt mai mult înclinate spre fundamentalismul de tip rusesc decât spre ecumenism. Am reușit să ajungem la un consens cu reprezentanții Patriarhiei Moscovei și credem că la Toronto se vor lua hotărârile de care avem nevoie. Dacă ortodocșii privesc spre Rusia, Rusia va deveni a noastră!

La Toronto s-au reunit reprezentanții tuturor bisericilor, cu excepția celor care au ieșit demonstrativ din Consiliul Mondial al Bisericilor, printre care Patriarhia

Ierusalimului, Patriarhia Georgiei și Patriarhia Serbiei. Patriarhia Rusiei, în pofida repetatelor proteste ale credincioșilor, a continuat să facă parte din Consiliul Mondial al

Bisericii, a cărei membră a devenit în 1960, pe vremea președinției lui Hrușciiov, omul care a promis că îl va arăta la televizor pe ultimul preot din URSS. Consiliul Mondial al Bisericii este o organizație care nu reprezintă interesele nici unei biserici scopul său fiind acela de a dezbină din interior toate structurile ecleziale, în special pe cele tradiționale, pentru a pregăti societatea ateistă pe care au visat-o masonii din spatele Revoluției Franceze și a Revoluției Comuniste din Rusia.

Cei mai importanți membri ai CMB sunt și membri ai diverselor loji masonice. Dar numai cei din Grupul Bilderberg au primit cu o zi înainte de adunare următorul mesaj: „Schimbați Evanghelia! Distrugeți slujbele Bisericii! Am zis!”

Conferința de la Toronto a discutat în special problema holocaustului. Concluzia care se impunea în urma luărilor de cuvânt era aceea că holocaustul este rezultatul firesc al polemicii iudeo-creștine de veacuri. Un oarecare pastor adventist din Venezuela, pe nume Arthur Rosenstein, a rostit o alocuțiune intitulată: „Cruciadele, preludiul holocaustului”. Cu voce treimi-rândă de emoții Arthur Rosenstein își rostea discursul din tribuna umbrită de un steag masonic

— Onorată asistență! în această perioadă dominată de atacurile teroriste care au loc pretutindeni în lume, bisericile sunt chemate să lucreze la instaurarea păcii în lume. Orice amprentă a totalitarismului religios, imprimată de conviețuirea bisericii creștine cu tiranii bizantini dar și europeni din Evul Mediu, trebuie ștearsă ca o pată rușinoasă de pe fața Evangheliei lui Hristos. Pentru nimeni nu mai este un secret că marșurile cruciaților, aceste trupe SS ale Vaticanului au fost îndreptate întu de toate împotriva evreilor din Ierusalim, inchișițiile din Spania și Italia au persecutat sute de mii de evrei. Astăzi putem

afirma cu certitudine că ura împotriva evreilor, antisemitismul, a fost alimentat de-a lungul secolelor de oamenii Bisericii Creștine, atât în Orient, cât și în Apus. La o cercetare superficială a slujbelor creștine, descoperim că ele mustesc de expresii antisemite, prin care poporul evreu este învinuit de uciderea lui Hristos. Biserica Catolică și-a asumat vina pentru uciderea evreilor și a recurs, în 1965, la Conciliul II Vatican, la cenzurarea cărților sale de expresiile antisemite. Credem că exemplul Vaticanului va fi urmat și de alte biserici, în special de bisericile creștine orientale, care păstrează până azi texte alcătuite în perioada bizantină, un imperiu prin excelență antisemit. Credem că va veni o vreme când Evanghelia se va îmbrăca într-o nouă haină, curățată de ciulinii urii împotriva poporului evreu. Memoria celor șase milioane de evrei exterminați în holocaust ar fi cinstită astfel într-un mod adecvat. Noua ordine mondială pe care o făurim nu va cunoaște un alt holocaust! Vă mulțumesc și așa să ne ajute Dumnezeu!

Au urmat și alte cuvântări despre alinierea Bisericii la normele corecte politiq, expuse în termeni politici și juridici, care dovedeau o totală necunoaștere a istoriei și a temeiurilor creștinismului.

Înainte ca Arthur Rosenstein să-și încheie cuvântarea, reprezentantul Bisericii Ruse s-a ridicat și a ieșit din sală. El s-a simțit lezat în intimitatea sa religioasă. Era creștin și era rus. Nimeni din cei din sală nu a pomenit nimic despre cele șaptezeci de milioane de ruși uciși în timpul celor două războaie mondiale. Nimeni nu a pomenit de genocidul anticreștin inițiat de Lenin și de consilierii săi evrei. Nimeni nu s-a gândit să cinstească exterminarea creștinilor în circurile romane. Cine stă în spatele „corectării istoriei”? Cine va răspunde pentru episcopii, preoții și călugării catolici ghilotinați în piețe după Revoluția Franceză? Cine va cere socoteală miniștrilor și călăilor evrei care au exterminat zeci de mii de creștini în închisorile din România? O, blestemată ținere de minte a răniui! O, diavolească sete de răzbunare! O, minciună, care

cobori de la părintele minciunii, diavolul cel ucigaș de oameni!

Vlădica Harion, episcop de Viena din partea Bisericii Ortodoxe Ruse, a șocat întreaga adunare și toată opinia publică europeană prin gestul său. El avea să facă niște declarații categorice în presă, amendând intenția de a alinia slujbele ortodoxe la normele impuse de politica masonică occidentală.

— Este inadmisibilă, din punctul meu de vedere, corectarea textelor liturgice pentru alinierea lor la normele contemporane, a declarat vlădica Harion pentru Mediafax. Relativ recent, Biserica Romano-catolică a decis să înlăture așa-numitele „texte antisemite” din slujba din Marea și Sfânta Vineri. Qțiva membri ai Bisericii Ortodoxe au început să propage ideea unei revizuiri a slujbelor ortodoxe, pentru a le aduce mai aproape de standardele contemporane ale politicii corecte. De exemplu, părintele Serghie Hackel din Anglia, un participant activ la dialogul creștin-iudaiev a propus înlăturarea textelor din slujba săptămânii Mari, care vorbesc de vina iudeilor în moartea lui Hristos. El afirmă, de asemenea, că numai o lectură „superficială și selectivă” a Noului Testament îl poate duce pe cititor la concluzia că iudeu L-au răstignit pe Hristos. În realitate, argumentează el, au fost vinovați Pontiu Pilat și administrația romană, care erau responsabili din punct de vedere juridic pentru condamnare și răstignire.

Apoi episcopul Vienei a adăugat:

— Nu este numai o problemă a revizuirii tradiției liturgice, ci și una a reexaminării istoriei și doctrinei creștine. Tema centrală a tuturor celor patru Evanghelii este conflictul dintre Hristos și iudei care în final au cerut condamnarea la moarte a lui Iisus. Nu a fost niciun conflict între Hristos și administrația romană, implicată târziu numai pentru că evreii nu aveau dreptul să condamne la moarte. Toate acestea sunt atât de evidente, înrât nu au nevoie de nicio explicație. Exact așa a înțeles Biserica veche istoria Evangheliilor și aceasta este înțelegerea reflectată în textele liturgice. Totuși regulile contemporane

ale „politicii corecte” cer o altă interpretare, pentru a alinia nu numai slujbale Bisericii dar și credința creștină însăși la tendințele modernității”, întrunirea de la Toronto a fost un eșec. Protestul episcopului Darion, care reprezenta Biserica cea mai bine ancorată în tradiția liturgică a creștinismului răsăritean, a zădărnicit eforturile celor ce lucrează din umbră împotriva lui Hristos. Lupta a fost câștigată, dar războiul a continuat...

CAPITOLUL 12

Evreii ja (a în față cu Hristos: acuzații și dezvinovățiri. Scrisoarea unui preot ortodox român către un tânăr evreu din Canada.

Declarațiile dure ale comisarului european al Justiției, precum și ecourile întrunirii de la Toronte au reaprins polemicile în jurul chestiunii evreiești. internetul românesc s-a umplut de articole pro și contra evreilor. Un tânăr evreu din Canada a pus la îndoială Importanța teologică a slujbelor Bisericii. „Nu are nicio importanță, până la urmă, cine L-a omorât pe Hristos. Important este să crezi în Hristos-Iar, dacă învinuirea evreilor de moartea lui Hristos răscolește o temă atât de delicată precum holocaustul poate ar fi mai bine ca Biserica să renunțe la această acuzație”.

Un preot ortodox i-a adresat o scrisoare, în care a oferit argumente istorice, teologice și culturale în sprijinul păstrării tradiției liturgice a Bisericii, dovedind că polemica Bisericii împotriva iudaismului a avut întotdeauna un caracter pur intelectual și niciodată nu a promovat manifestări agresive la adresa evreilor.

Iată textul scrisorii:

Dragă Joseph.

O problemă mai mult decât gravă pe care o ridică tendința de „corectare” a istoriei este citirea trecutului prin experiența crimelor comise de regimurile totalitare din secolul al XX-lea. De la condamnarea criminalilor de război implicați în campaniile de exterminare a evreilor până la urmărirea penală pentru antisemitism, atunci când acest termen începe să acopere o arie din ce în ce mai

mare de înțelesuri și subînțelesuri, este un drum întortocheat și alunecos, care sfârșește într-o mlaștină a ignoranței și a urii.

Poporul evreu este unul dintre cele mai puternice și mai influente popoare din istoria omenirii, dacă este să o fac pe imparțialul, iar dacă este să-mi exprim convingerea personală, izvo-râtă din credința mea creștină, atunci poporul evreu este poporul ales al lui Dumnezeu, așa cum mărturisește Biblia.

Din păcate, simplul fapt că eu, în calitate de creștin, invoc Biblia, este pentru o parte a evreilor o blasfemie. Această afirmație nu constituie o înțepătură venită din spirit de concurență confesională, ci o realitate confirmată de două mii de ani. Polemica dintre creștini și evrei este, fără îndoială, cea mai lungă și cea mai susținută din istorie.

Nicio altă confruntare religioasă nu a dat naștere atâtor texte polemic-filo-sofice, poetice, imnografice, exegetice. Această extraordinară tradiție a polemicii iudeo-creștine se cuvine a fi cercetată, valorificată și apreciată la justa ei valoare. Cenzurarea acestui uriaș fond cultural, îndrăznesc să spun cel mai mare din istoria omenirii, atât prin cantitatea, cât și prin varietatea genurilor literar-artistice pe care le presupune, este un act de vandalism fără precedent. Faptul că aceste monumente ale literaturii universale nu sunt studiate în facultățile de filosofie și literatură și, îndeobște, nicăieri în arogantul învățământ „laic” este dovada cea mai grăitoare că cenzura aplicată polemicii iudeo-creștine nu este o necesitate posthitleristă, ci are o vechime mult mai mare.

Însă cenzurarea la nivelul cultural, în spațiile academice, a înaintat treptat până la înaltele foruri ecleziale și statale, în 1965, Vaticanului i s-a impus să-și definească poziția față de poporul evreu, în sensul de a contrazice acuzația de „deicid” (uciderea lui Dumnezeu), care se cuprinde în Evangheliile și în imnografia creștină. Așa a apărut documentul „Nostra Actate”, care își propune să restaureze pacea între creștini și iudei prin renunțarea

la realitățile consemnate în Evanghелиi, legate de complotul împotriva lui Hristos, trădarea, condamnarea și răstignirea Lui.

Unul dintre argumentele invocate de „Nostra Aerate* este și acela că nu toți evreii au complotat împotriva lui Iisus și de aceea orice generalizare este răuvoitoare. Rătxtine să demonstrăm dacă individualismul tipic modern se verifică și în societatea imperiului roman de acum două mii de ani, și în tradiția iudaică în special.

Desigur, această declarație oficială a Bisericii Catolice s-a făcut pe fondul crimelor săvârșite împotriva evreilor de regimul inimussolini și Hitler. Este oare potrivită folosirea unei fobii cauzate de un regim totalitar recent pentru a recurge la cenzurarea unei religii cu o vechime de două mii de ani? Este oare sinceră această pretenție pacifistă a evreilor, sau ea nu este decât o prelungire a unei confruntări neîntrerupte vreedată dintre cele două religii: iudaismul și creștinismul?

Strecurarea prejudecății cum că orice polemică, fie politică sau religioasă purtată cu evreu se constituie într-o încurajare a fascismului și jignește victimele holocaustului este, fără îndoială, o exagerare.

Conciliul O Vatican a dat naștere unei adevărate vânători de expresii antisemite în cărțile Noului Testament și în imnografia creștină, în special cea răsăriteană, ortodoxă. Așa se face că textul Slujbei Prohodului, care se cântă în Vinerea Mare în amintirea patimilor Mâninitorului, a fost cenzurat tacit în varianta nouă a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române (BOR), aruncându-se afară treisprezece strofe. De asemenea au fost cenzurate unele tropare din slujbele învierii (de duminică), precum și unele referiri la evrei din varianta liturgică a Evanghелиei, așa încât expresii precum „zis-a Domnul evreilor care veniseră la Dânsni” au devenit „zis-a Domnul celor ce veniseră la Dânsul și altele de acest tel.

Toate aceste modificări întreprinse de BOR s-au făcut fără vreo motivare scrisă și fără a fi declarate. Ele urmează întocmai prescripțiile Conciliului II Vatican, deși s-ar părea

că Biserica Ortodoxă Română nu are nimic cu Roma și anticipează cu mult „intrarea” în Europa a României, care abia în 2002 va fi declarată vinovată de crime împotriva evreilor prin controversata Ordonanță 31/2002.

Întrebarea legitimă pe care trebuie să ne-o punem este aceea dacă un monument literar cu o vechime de peste douăsprezece secole, cum este Prohodul Domnului, are vreo legătură cu holocaustul. O altă întrebare este în ce măsură parabolele innografile ordo-doxe presupun evreii din zilele noastre și dacă există măcar un singur loc în care, prin invocarea evenimentelor răstignirii lui Hristos, se sugerează nevoia de răzbunare a creștinilor.

Dacă în toate cărțile Noului Testament, precum și în întreaga innogra-fie ortodoxă nu va fi găsită nici cea mai mică aluzie la răzbunare împotriva evreilor, ci, dimpotrivă, vor fi găsite numeroase referiri prin care creștinii se identifică cu poporul evreu în abaterile sale, atunci cenzura impusă de Conciliul II Vatican este un fapt nedrept, care, ca orice nedreptate, nu poate să aducă decât revoltă și nemulțumire, în acest sens, Canonul Mare (de pocăință) al Sfântului Andrei Criteanu, citit și el în perioada Postului Mare, este ilustrarea cea mai grăitoare a faptului că ortodocșii, condamnând faptele rele comise de evrei ca popor, sau ca individualități, și le asumă ca pe ale lor, identtfdindu-se cu poporul lui Dumnezeu în bine și în rău.

Așadar pe ce se bazau innografii creștini atunci când au alcătuit Canonul Prohedului, lansând acuzații de genul:

Îngâmfat Israil, Ucigașe popor!

Pentru ce pe Varava, pătimaș, slobozi. Iar pe Domnul pentru ce îl răstignești?"

Sau:

O, neam evreiesc! îndărătnic, ce-ai primit arvuna! Cunoscute-ai ridicarea Bisericii; Pentru ce dar pe Hristos L-ai osândit??

Aceste afirmații ale creștinilor erau oare îndreptățite de tradiția și prescripțiile iudaice, sau erau redni unei fobii colective cultivate pe himere și superstiții?

În continuare vom încerca să vedem poporul evreu nu prin prisma holocaustului, ci prin prisma cărților

1 Din strofele cenzurate de Sinodul BOR.

Vechiniui Testament, așa cum apar ele în ediția Sinodală a BOR, fără ca cineva să se fi gândit vreodată să propună cenzurarea lor pe motiv de instigare la ură religioasă și națională.

Astfel, în Cartea a Cinoea a lui Moise (parte a Torei) stă scris:

De vei auzi de vreuna din cetățile tale pe care Domnul Dumnezeuul tău ți le dă ca să locuiești, că s-au ivit în ea oameni necredincioși dintre ai tăi și au smintit pe locuitorii cetății lor, zicând: Haidem să slujim altor dumnezei, pe care voi nu i-ați știut, caută, cercetează și întreabă bine, și de va fi adevărat că s-a întâmplat urâciunea aceasta în mijlocul tău, să lovești pe locuitorii acelei cetăți cu ascuțișul sabiei, \$-O dai blestemului pe ea și tot ce este în ea și dobitoacele ei să te treci prin ascuțișul sabiei (Xmr 12/16).

Să-i ucizi cu pietre până la moarte, că au încercat să te abată de la Domnul Dumnezeuul tău. Care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei (XIII, 10).

Când te vei apropia de cetate ca s-o cuprinzi, fâl-i îndemna de pace. De se va învoi să primească pacea cu tine și-ți va deschide porțile, atunci tot poporul ce se va găsi în ea îți va plăti bir și-ți va sluji iar de nu se va învoi cu tine la pace și va duce război cu tine, atunci s-o înconjură. Și când Domnul Dumnezeuul tău o va da în mâinile tale, să lovești cu ascuțișul sabiei pe toți cei de parte bărbătească din ea (XX, 10 - 13).

Aceleași prescripții și în cărțile Cronicilor:

Curând sirienii au fugit de israeliți, iar David a nimicit sirienilor șapte mii de care și patruzeci de mii de pedestrași, și pe Șofac, comandantul oștirii, l-a ucis (Cartea întâia a Cronicilor XIX, 18), însă pe copiii lor nu i-a ucis, fiindcă a făcut după cum este scris în lege, în cartea lui Moise, unde a poruncit Domnul, zicând: „Părinții nu trebuie să fie uciși pentru feciori, nici feciorii nu trebuie să

fie uciși pentru părinți, ci fiecare să fie ucis pentru păcatul lui (Cartea a Doua a Cronicilor XXV, 4).

Și pomenirea doar unuia dintre genocidurile săvârșite de poporul evreu, în Cartea Esterei:

Au făcut deci sfiit în luna întâi, adică în luna Nisan, în anul al doisprezecelea al domniei lui Artaxerxe, și au aruncat Pur, adică sorți, de față cu Aman, ca să vadă în ce lună și în ce zi să fie ucis dintr-odată poporul lui Mardoheu, și a căzut sorțul pe luna a douăsprezecea, adică pe luna lui Adar (în 7).

Întordindu-ne la creștinism, trebuie să spunem că acuzațiile aduse lui Hristos se bazează doar pe prescripții vechi-testamentare și de aceea El a putut fi condamnat doar de evrei, nicidecum de romani, care L-au declarat nevinovat. Vina de moarte a lui Hristos a fost aceea că S-a deciarat pe Sine fiu al lui Dumnezeu, pe care mai marii sinagogil au calificat-o drept hulă, iar pentru hulă Legea prescrie moartea:

Deci pentru aceasta căutau mai mult iudeii să-L omoare, nu numai pentru că dezlega sâmbăta, ci și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu (Evanghelia după Ioan 5, ÎS).

*Deci a ieșit Iisus afară, purtând cununa de spini și mantia purpurie. Și le-a zis Pilat: Iată Omul Când L-au văzut deci arhiereii și slujitorii, au strigat, zicând: Răstignește-L! Răstignește-L! Zis-a lor Pilat: Luați-L voi și răstigniți-L, căci eu nu-l găsesc nicio vină** Iudeii i-au răspuns: Noi avem lege și după legea noastră El trebuie să moară, că S-a făcut pe Sine Fiu altui Dumnezeu (Evanghelia după Ioan 19, 5 - 7).

Atunci arhiereul și-a sfâșiat hainele, zicând: A hulit! Ce ne mai trebuie martori? Iată, acum ați auzit hula Lui. Ce vi se pare? Iar ei, răspunzând, au zis: Este vinovat de moarte (Evanghelia după Matei 26, 65 - 66).

Pilat le-a zis: Dar ce voi face cu Iisus, ce se cheamă Hristos? Toți au răspuns: Să fie răstignit! A zis iarăși Pilat: Dar ce rău a făcut? Ei însă mai tare strigau și ziceau: Să fie răstignit! Și văzând Pilat că nimic nu folosește, ci mai

mare tulburare se face, luând apă și-a spălat mâinile înaintea mulțimii, zicând: Nevinovat sunt de sângele Dreptului acestuia. Voi veți vedea. Iar tot poporul a răspuns și a zis: Sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri! (Evanghelia după Matei 27, 22 - 25).

Prin urmare răstignirea lui Hristos a fost cerută nu de un grup de evrei rebeli, ci de sinagogă, în conformitate cu prescripțiile de mii de ani ale credinței iudaice. Evreu nu au renunțat niciodată la aceste prescripții, ele conținându-se în însăși esența credinței iudaice, care consideră vinovat de moarte pe oricine se închină altui Dumnezeu decât cel al iudeilor, individualismul, din prisma căruia se încearcă disculparea poporului evreu în „Nostra Actate”, era de neconceput în cadru] comunității. iudaice de acum două mii de ani. Niciun evreu nu putea avea altă părere decât Sinagoga și să rămână în același timp evreu, deoarece era exclus din Sinagogă, dacă nu chiar ucis, cum este cazul Aposto-Iniui Ștefan, care a crezut în Hristos.

În principiu, uciderea lui Hristos este conformă Legii iudaice, ea nefăcând decât să se alinieze unui șir întreg de ucideri la ordinul Sinagogii, printre care și cazurile unor proroci. Însă dacă Hristos nu este un proroc mincinos, ci este adevăratul Fiu al lui Dumnezeu, Cel vestit de profeții, atunci Legea trebuie să cadă pentru a da loc unui nou legământ, pe care partea cea mai mare a evreilor îl mai așteaptă încă.

Dacă Hristosul mărturisit de creștini este izbăvirea făgăduită iudeilor? Oare creștinii au dreptul, în condițiile democrației de astăzi, să aibă această credință? Sau trebuie, potrivit prescripțiilor iudaice, să fie persecutați, să li se interzică dreptul la cinstirea memoriei colective a Bisericii lor și, ceea ce este și mai grav, să fie obligați prin lege să renunțe la convingerea că Iisus Hristos a fost o persoană istorică concretă, Care S-a născut, a propovăduit și a fost răstignit în sânul poporului evreu? Și toate acestea să fie făcute sub masca binevoitoare a luptei contra rasismului și fascismului...

Jertfa lui Hristos a fost prevestită cu mii de ani mai

devreme, în detalii care, dacă nu ar fi cuprinse în cărțile Vechiului Testament, ar fi putut fi declarate invenții fabricate de creștini. Nu doar moartea lui Hristos a fost profețită, ci și trădarea, cu tot cu încercarea de a măslui adevărul jertfei Fiului lui Dumnezeu. Vom lăsa la o parte multe profeții referitoare la nașterea lui Hristos din spița lui David, în Bethleem, și ne vom limita doar la cele legate de trădarea, patima și mistificare adevărului despre Hristos, Fini lui Dumnezeu cel răstignit.

Așadar, iată cei treizeci de arginți pomeniți în Evanghelii, primiți de Iuda și reîntorși Sinagogil cu mărturisirea: „Am vândut sânge nevinovat!”, regăsiți într-un text al Vechiului Testament

Afund a grăit Domnul către Mine: „Aruncă-i olarului prețul acela scump cu care Eu am fost prețuit de ei”. Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în vistieria templului Domnului, pentru olar (Prorocul Zaharia 11, 13).

Să recitim textul Nonini Testament, având de acum cunoștința profeției:

Atunci Iuda, cel ce L-a vândut văzând că a fost osândit, s-a căit și a adus înapoi arhiereilor și bătrânilor cei treizeci de arginți, zkând: Am greșit vânzând sânge nevinovat! Ei i-au zis: Ce ne privește pe noi? Tu vei vedea. Și el, arunând argintii în templu, a plecat și, ducându-se, s-a spânzurat. Iar arhiereii, luând banii au zis: Nu se cuvine să-i punem în vistieria templului, deoarece sunt preț de sânge. Și ținând ei sfat, au cumpărat cu ei Țarina Olarului, pentru îngroparea străinilor. Pentru aceea s-a numit țarina aceea Țarina Sângelui, până în ziua de astăzi. Atunci s-a împlinit cuvântul spus de Zaharia prorocul, care zice: „Șt au luat cei treizeci de arginți, prețul celui prețuit, pe care l-au prețuit fiii lui Israel, și i-au dat pe Țarina Olarului după cum mi-a spus mie Domnul” (Evanghelia după Matei 27, 7 - 10).

Potrivit profețiilor, Hristos trebuia să fie vândut de unul dintre oamenii apropiați și să fie predat la moarte de cei de aceeași credință și de același neam:

Chiar omul cu care eram în paeet în care am

nădăjduit, care a mâncat pâinea mea, a ridicat împotriva mea călcâiul (Psalmul 40, 9).

Sau:

Că de m-ar fi ocărit vrăjmașul, aş fi răbdat şi dacă cel ce mă urăşte s-ar fi fălit împotriva mea, m-aş fi ascuns de el. Iar tu, omule, asemenea mie, căpetenia mea şi cunoscutul meu, care împreună cu mine te-ai îndulcit de mâncări, în casa lui Dumnezeu am umblat în acelaşi gând (Psalmul 54, 12 - 15).

Hristos este nevinovat şi a fost omorât pentru a plini rânduiala lui Dumnezeu:

Nu se afla în el fărădelege şi în gura lui nu se găseşte minciună; dar Domnul a vrut să-i zdrobească şi să a facă să sufere (Prorocul Isaia 53, 9 - 10).

Răstignirea a fost prevăzută cu mai bine de o mie de ani înainte, în detalii uimitoare, de prorocul David, care descrie scena împărţuâi de către ostaşii romani a hainelor lui Hristos cel răstignit:

Împărţit-au hainele mele totuşi şi pentru cămaşa mea au aruncat sorţi (Psalmul 21, 20).

Dar învierea lui Hristos, adică Dumnezeirea Lui, avea să fie tăgăduită chiar de martorii oculari:

Pus-au împotriva mea rele în toc de bune şi ură în tocul iubirii mele (Psalmul 108, 4).

Nu mă da pe mine pe mina celor ce mă necăjesc, că s-au ridicat împotriva mea martori nedrepti şi nedreptatea a minţit sieşi (Psalmul 26, 18).

Aici trebuie să amintim şi despre banii plătiţi soldaţilor de către mai marii Sinagogii pentru a ascunde adevărul învierii, aşa cum este consemnat în Evanghelii.

Sunt oare toate acestea, dar şi alte numeroase referiri din Vechiul Testament la Hristosul creştinilor, simple coincidenţe? Este oare tendinţa de cenzurare a adevărului istoric, în care un loc aparte îl ocupă obsesia interzicerii prin lege a cultului „persoanelor vinovate de infracţiuni contra păcii şi omenirii”, o necesitate impusă de grozăvia holocaustului? Sau „ştergerea numelui” are o vechime mult mai mare, intenţindu-se pe prescripţiile

milenare ale iudaismului?

În continuare dau doar câteva pasaje din Vechiul Testament, care demonstrează că „cenzurarea memoriei” are un sens adânc și cu o foarte îndelungată tradiție la poporul evreu:

Șterși să fie din cartea celor vii și cu cei dreapți să nu se scrie (Psalmul 68, 32);

Să piară copiii tui și într-un neam să se stingă numele tui (Psalmul 108, 12);

Eu însă, ca un miel blând, dus la junghiere, nici nu știam că ei urzesc gânduri rele împotriva mea când ziceau: să-i punem lemn otrăvit în mâncarea lui și să-l smulgem de pe pământul celor vii, pentru că nici numele să nu i se mai pomenească (Ieremia XI, 19).

Adurând toate aceste dovezi biblice milenare prin care trebuie privită moartea lui Hristos, nu am nicidecum intenția de a învinovăți poporul evreu de uciderea propriului Mântuitor, ci doar să semnalizez gravitatea cenzurii aplicate unor întregi culturi și religii, pornind de la prejudecățile aduse de ideologiile totalitare moderne. A-L scoate pe Hristos din cadrul poporului evreu, din care S-a născut, în sânii căruia a propovăduit, a fost trădat și răstignit, înseamnă a nega realitatea Lui istorică și faptul că El este Mesia cel prezis de proroci. A spune că Hristos a fost răstignit de altcineva decât de evrei înseamnă a recunoaște că Hristos nu a existat că este doar un personaj al mitologiei creștine și nimic mai mult. Acest lucru trebuie să-l poată explica mai marii Bisericii tuturor celor care încearcă să dea aspect politic unei probleme strict spirituale, religioase. A amenda Evanghelia în termenii în care au fost amendate regimurile fasciste este inadmisibil și se constituie într-o defăimare adusă întregii comunități creștine de oriunde și de oricând. Oare poporul evreu, apărându-și memoria cea atât de dureroasă, dorește să lovească fără cruțare și fără discernământ în ceea ce au mai sfânt creștinii? Vreau să cred că nu.

Să lăsăm cărțile sfinte și iconografia tuturor religiilor neatinse de orgoliile politice. Fiind creștin, am credința

mea și felni meu de a înțelege sfînțenia. Ca om sensibil la tot ce e frumos, știu să prețuiesc valorile altor culturi și religii fără a mă abate de la credința mea. Această înțelegere, întemeiată pe dragostea și toleranța propovăduite de Hristos, mă fac să privesc cu detașare monumentele literaturii talmudice, precum și pe cele ale Greciei, Indiei, Chinei antice sau ale Arabiei mahomedane.⁴ Să lăsăm loc polemicii civilizate între culturi și religii, singura cale umană de cunoaștere și comunicare, ca cei mai buni și cei mai dreapți să învingă prin cuvânt, nu prin sabie.

Cred că epoca în care am pășit, după experiența persecuțiilor asupra evreilor de către regimurile fasciste, dar și cele asupra creștinilor de către regimurile comuniste, ar trebui să ne aducă o mult mai mare înțelepciune și să ne facă să gîndim mai mult atunci când rostim o acuzație la adresa unei religii sau culturi, cu atît mai mult cînd această acuzație se face cu titlu de Lege.

Vreau să trăiesc cu speranța că nu am pășit în era demolării a tot și a toate în numele toleranței.

Această scrisoare, fiind făcută publică, s-a bucurat de reacțiile favorabile ale unor internaui filosemiți.

CAPITOLUL 13

Anul 1922. Smolnti. Scrisoarea secretă a lui Lemn către Molotov. Uciderea celor 8100 de preoți din orașelul Șuya și împrejurimi. Cine se află în spatele persecuțiilor împotriva creștinilor?

Epoca modernă a fost marcată de cele mai cumplite crime împotriva umanității pe care le-a cunoscut istoria. Numai jertfele celor două războaie mondiale depășesc cifra de două sute de milioane. Pe teritoriul Rusiei și al fostei URSS au fost ucise circa 70 de milioane de oameni. Aici trebuie să numărăm soldații căzuți pe câmpurile de luptă, orașenii uciși în timpul răscoalelor, țărani înstăriți deportați cetățeni civili uciși în timpul bombardamentelor și al atacurilor armate, victimele foametei și ale frigului, intelectualitatea și studențimea reacționară. Un loc aparte îl constituie creștinii persecutați pentru credința lor. Atât

Revoluția Franceză, dt și Revoluția Comunistă din Rusia au declarat război pe față Bisericii, ucigând și deportând milioane de creștini pentru motivul că erau creștini într-o scrisoare din decembrie 1913, adresată inimaxim Gorki, Lenin scria: „Orice idee despre doamne-doamne, orice cochetărie cu doamne-doamne este o urâciune... Orice apărare sau îndreptățire a ideii de dumnezeu, chiar și cea mai subtilă și bine intenționată, este o îndreptățire a reacțiunii”.

Prin urmare creștinii trebuiau lichidați.

Victor Rotaru tocmai coborâse din microbuzul nr. 8 și traversa Bulevar-dni Ștefan cel Mare prin fața Primăriei Chișinăutul Pășea grăbit, minat de gândurile care-i aprindeau mintea. Pe umăr ducea o geantă plină cu hârtii și reviste sovietice. Avea o întâlnire la Casa Presei cu un fost student, care scria acum la o gazetă. Acesta îl convinge că oceanul de informații care îl interesează sunt mai ușor de găsit pe internet, prin motoarele de căutare, decât cercetând arhivele devastate ale Bibliotecii Naționale. Oricum, avea să meargă și ia bibliotecă. Știa exact ce caută și mai știa că doar acolo poate găsi ce-l interesează.

— Salut, *își făcu* Victor intrarea întinzând mâna.

— Salut-salut! îi răspunse fostul student strângându-i mâna.

— Ai internet?

— Este. Dar merge cam prost... Te interesează ceva anume?

— Știi că pe mine întotdeauna m-a interesat ceva anume, glumi Victor. Vreau documente despre persecuția creștinilor în perioada comunistă.

— Păi... știi ceva anume? Vreun titlu, nume», ca să știu ce caut.

— Există o scrisoare a lui Lenin către Molotov. Am auzit de ea prin '90, arunci, cu Frontu'. A apărut într-o revistă sovietică, dar nu mai știu detalii.

— Stai să văd... Deci Lenin, Molotov, scrisoare... Așa-a-a, zise printre dinți fostul student, urmărind adresele

deschise pe ecranul computerului. Ia să vedem... „IIHCbMo 6.M. AeHw.ua 06 nvhwmn qep KOBHUX uerniocreH”, 1 Măi, ia vezi dacă nu-i asta!

Victor se aplecă entuziasmat peste umărul fostului student, citind în grabă documentul deschis.

— Asta-i, bre! Măi, minune și cu internetu' ăsta! Asta-i! Poți să mi-o scoți ta imprimantă?

— Nicio problemă! Dar pe urmă mă lași puțin, că am ceva de făcut pentru șefu'.

— Dă-mi scrisoarea și promit că nu te mai deranjez... până mâine! râse Victor mulțumit și își lovi fostul student peste umăr. Îți mulțumesc fratele meu! Nici nu știi ce ajutor mi-ai dat! Când o să iasă cartea, ai primul exemplari Hai, te-am lăsat! Spor la treabă!

Victor își luă hârtiile și coborî în grabă scările de la Casa Presei. Peste câteva minute își sorbea cafeaua într-un bar ieftin, afundat în hârtiile pe care le înșirase pe toată masa. Își scoase o foaie și începu să traducă:

SCRISOAREA LUI V. ILENIN DESPRE
CONFISCAREA OBIECTELOR BISERICEȘTI

Tovarășului Molotov pentru membrii Biroului Politic, Strict Secret. Rugăminte să nu se facă în niciun caz copii, ci fiecare membru al Biroului Politic (inclusiv tov. Kalinin) să-și facă propriile notițe pe documentul însuși. Lemn

Victor sorbi din cafea și își continuă traducerea.

În legătură cu cele petrecute în șuua, 1 care au fost de acum puse în discuție h Birotd Politic, mi se pare necesar să luăm chiar acum o hotărâre fermă în legătură cu tonul general al luptei în această direcție. Deoarece mă îndoiesc că voi putea participa personal la ședința Biroului Politic din 20 martie, îmi voi exprima sugestiile în scris.

Victor citi mai departe, fără să traducă. Scrisoarea era destul de lungă, iar el era interesat de lucrurile esențiale și reprezentative pentru politica anticreștină a bolșevicilor. În continuare, Lenin făcea referire la o răscoală care a avut loc în orașelul Șuya ca reacție la acțiunile de confiscare a obiectelor de cult inițiate de VŢIK (Comitetul Executiv Central al Rusiei). Motivul oficial al

confiscării obiectelor de cult a fost acela de combatere a foametei care s-a abătut asupra Rusiei, în realitate, foametea a fost provocată de bolșevici prin reținerea recoltei de pâine. Lenin știa că în țară există resurse suficiente de pâine și chiar s-a păstrat scrisoarea lui în care mărturisește aceasta: „Nu departe de Moscova, în gubarniile vecine: Kursk, Orlov, Tambov, după calculele unor specialiști atenți, noi deținem, la momentul de față, peste 10 milioane de puduri1 surplus de pâine”. Rațiunile lui Lenin nu erau unele comerciale, ci strict politice: „Noi trebuie nu doar să surpăm orice împotrivire, ci să-i obligăm să muncească în noile cadre sociale. Și avem mijloace pentru aceasta... Acest mijloc este monopolul asupra pâinii, cartela de pâine, totala subordonare a forței de muncă”.1

1 Un pud este egal cu 16 kg.

Biserica Rusă a susținut campania de colectare a aurului și argintului din biserici pentru combaterea foametei, însă nici Patriarhul Tihon, nici alți episcopi nu au fost de acord ca la topitorie să meargă și sfintele vase folosite pentru slujirea Eubaristiei. Se pare că în acest scop a existat un ordin al patriarhuhii, motiv pentru care Lenin îl considera pe Preafericitul Tihon, canonizat ulterior de Biserica Rusă, drept cap al rebeliunii din Șuya.

Lenin scria:

Eu cred că aici dușmanul nostru face o greșală uriașă, încercând să ne atragă într-o luptă hotărâtoare, într-un moment când aceasta este extrem de disperată și extrem de neconvenabilă pentru ei Dimpotrivă, pentru noi acest moment reprezintă prin sine nu doar unul în exclusivitate prielnic, ci îndeobște singurul moment când putem, cu un procent de 99 din 100, să-l zdrobim pe dușman cu desăvârșire, asigurându-ne pozițiile de care avem nevoie pentru multe decenii înainte. Tocmai acum și doar acum, când în locurile foametei sunt mâncați oameni, iar pe drumuri zac sute, dacă nu chiar mii de cadavre, noi putem (și de aceea trebuie) să efectuăm confiscarea bunurilor bisericesti cu cea mai turbata și mai

necruțătoare energie, neoptându-ne în fața nici unei presiuni din partea celor ce se împotrivesc. Exact acum și doar acum masele țărănești vor fi pentru noi saut cel puțin, nu vor putea susține acea mână de clerici și parte a burgheziei reacționare care pot și vor să aplice politica de împotrivire decretului sovietic».

Victor sorbi ultima gură de cafea și comandă un ceai neagră fără zahăr. Îi era și foame, dar nu prea avea bani. Va mânca acasă, mai avea o bucată de salam și un sac de cartofi, pe care i l-a adus vlădica Mitrofan. Era nervos pe Lenin și pe cei din jurul lui. Câtă minciună și câtă ură! Oare pentru hrana poporului avea nevoie Lenin de aurul bisericilor? Dacă ar fi fost așa, nu ar fi înfometat cu bună știință Rusia...

Continuă traducerea:

Chiar și în ruptul capului trebuie să efectuăm confiscarea bunurilor bisericesti în cel mai hotărât și mai rapid mod, prin care putem să ne asigurăm un fond de câteva sute de milioane de ruble în aur (trebuie să ne amintim bogățiile gigantice ale unor mănăstiri și lavre). Fără asta, nicio activitate de stat și, în genere, nicio construcție gospodărească în parte și nici lupta pentru poziția noastră la Genova nu sunt de înimăgmat A lua în mâinile noastre acest fond în valoare de câteva sute de milioane de ruble în aur (dar poate chiar câteva miliarde) este un obiectiv care trebuie atins cu orice preț. Iar acest lucru poate fi făcut doar acum! Toate calculele ne arată că mai târziu aceasta nu ne va reuși, deoarece niciun alt prilej decât foametea disperată nu ne va oferi o astfel de dispoziție a maselor largi a țărănimii, căci ea [foametea] ne va garanta simpatia acestor mase sau ne va asigura neutralitatea lor, astfel ca victoria în lupta pentru confiscarea bunurilor să fie negreșit și pe deplin a noastră.

Victor își primi ceaiul și mulțumi. Următorul pasaj îl sublinie mai întâi pe textul original, apoi îl traduse:

Un scriitor înțelept în chestiuni de stat - își continua Lenin scrisoarea - a zis, pe bună dreptate, că, dacă, pentru atingerea unui scop politic, este nevoie de a recurge la un

șir de atrocități, ele trebuie făcute în modul cel mai energetic și într-un timp dt mai scurt, deoarece masele populare nu vor suporta o perioadă prea lungă de atrocități.

Atrocitățile nu au întârziat să urmeze. Numai în anul acela, 1922, în Șuya și în împrejurimi au fost executați 8100 de clerici, dacă este să amintim doar cifrele dovedite documentar. Lenin a ordonat ca răfuiala cu ciera să fie dură și rapidă:

...Biroul Politic va da o directivă detaliată instanțelor judecătorești, verbală, ca procesul împotriva rebelilor din Șuya să aibă loc cu repeziciune maximă și să sfârșească nu altfel decât prin împușcarea unui număr foarte mare a celor mai influente persoane din clerul orașului Șuya, iar, după posibilitate, și din Moscova și din alte câteva centre duhovnicești.

Pe Patriarhul Tihon eu consider de cuviință să nu-l atingem, cu toate că el se afla fură nicio îndoială în fruntea acestei rebeliuni a patronilor de sclavi. În privința lui trebuie să emitem o directivă secretă către „Gespolitrup” 1, ca toate relațiile acestui activist să fie cât mai exact și mai amănunțit supravegheate și descoperite, în special în momentul de față, Să fie împuterniciți Dzerjinski și Unșlint să facă săptămânal raport despre aceasta către Biroul Politic.

„La întrunirea Partidului să se ia o decizie secretă precum că sustragerea bunurilor, în special din lavrele bogate, mănăstiri și biserici, trebuie să aibă loc cu o necruțătoare hotărâre, să nu se oprească, indiferent ce ar fi, iar totul să se petreacă în cel mai scurt termen cu putință. Cu cât va fi mai mare numărul reprezentanților burgheziei și al clerului reacționar pe care îi vom împușca cu această ocazie, cu atât mai bine.

Încrâncenarea lui Lenin împotriva creștinilor avea să devină linia de aur a partidului comunist. Nu se știe numărul exact al creștinilor exterminați, dar marea majoritate din zecile de milioane de victime ale comunismului erau creștini. Numai dintre clerici au fost

executați peste 200.000. A crede în Dumnezeu, a-L mărturisi pe Hristos, devenise o infracțiune care se pedepsea cu ani grei de exil, dar cel mai des cu moartea. Persecutarea preoților și a episcopilor nu avea nicio legătură cu dorința de îmbogățire a bolșevicilor. Preoții au continuat să fie persecutați chiar și după ce bisericile au fost pustiite și demolate. Lupta aceasta era deasupra unor simple interese politice. Era o luptă duhovnicească.

Istoria confirmă că atât Lenin, cât și Stalin și cei din anturajul lor au trăit la limita sărăciei. Averile imense ale Bisericii nu au fost răpite pentru a fi folosite de oamenii partidului, dar nici pentru a fi redade poporului, așa cum se afirma în mod oficial. Unde pleca aurul din Rusia în timp ce populația murea de foame? Se poate oare crede în Teoria Conspirației, care susține că, dincolo de teatrul politic, există un Guvern Mondial ocult, lucrând la făurirea unei „noi ordini mondiale”, condusă de cei aleși și că toate bogățiile din lume se scurg încetul cu încetul în fondurile acestui grup de inițiați? Dar cine sunt „aleșii”? Din cele aflate până acum, cei aleși nu pot să fie în niciun caz creștini...

Victor își plăti cafeaua și ceaiul și plecă abătut spre casă. Era trecut de ora mesei. Se înghesui în microbuz, sprijininându-se de oameni necunoscuți și antipatici în difuzor răsună *Russkoe Rădic*, pe care Victor îl ura. Acasă își curăță niște cartofi și-i prăji, apoi îi măncă. Ieși la balcon și stătu abătut câteva minute. Era mulțumit de rezultatele cercetărilor sale. Se duse la masa de lucru și-și făcu următoarele notițe din memorie:

„Componenta Biroului Politic. 1917 - 7 membri, dintre care 4 evrei firești, Kamenev, Zinovâev, Sokolnikov). A ținut trei zile. Reînființat ca organ conducător al Partidului (practic al țării!) în martie 1919. Din organul întărit oficial în perioada 1921 - 1922 făceau parte 5 persoane, dintre care 3 evrei - ceilalți doi erau Lenin și Stalin (dintre care primul era evreu, iar al doilea căsătorit cu o evreică). Evreii au ocupat funcții importante în conducerea URSS până în anul 1957. De atunci evreii nu

au mai fost admiși în posturile de conducere”.

Victor căzu pe gânduri. El încerca să înțeleagă ce s-a petrecut în 1957. Să se fi retras evreii din funcțiile de conducere doar pentru a lucra din umbră? Cum se face că mai toți oligarhii post-sovietici sunt evrei? Victor își notă această întrebare, hotărând să o dezlege prin cercetarea arhivelor de stat. Avea acolo o relație și era sigur că i se va oferi accesul la dosare.

În mintea lui Victor încolți o idee grozavă. Brusc, el se întrebă dacă nu cumva a fost posibil ca, așa cum în spatele persecuțiilor anticreștine purtate de comuniști au stat evreii, și persecuțiile din Imperiul Roman să fi fost orchestrate de evrei.

Acest gând nu era cu totul absurd. Imperiul Roman era un imperiu al toleranței religioase. Aici a fost ridicat Pantheonul, templul tuturor zeilor, deci și al tuturor religiilor. Singura religie persecutată de romani era creștinismul. Motivul era acela că cinstesc alt împărat decât Cezarul. Ați mai auzit undeva această acuzație? Sigur, ea l-a fost adusă lui Hristos atunci când Pilat a replicat că nu-l găsește vinovat de nimic și că, dacă a greșit ceva împotriva legii iudaice, să-l ia și să-l judece după legile lor. Atunci evreii au găsit scăparea, zicând: „Acesta s-a făcut pe Sine împărat, iar noi nu recunoaștem ca împărat al nostru decât pe Cezarul!”

A te numi pe tine împărat, precum și a glumi pe seama demnității împăratului, în Imperiul Roman era considerat lezmajestate și se pedepsea cu moartea. Dacă evreii au avut atâta influență, înrit au putut impune lui PUat să ordone o execuție pe care el nu a dorit-o, găsindu-i pe loc și acuzația potrivit dreptului roman, ce ne poate face să credem că în spatele persecuțiilor împotriva creștinilor, care se făceau doar sub acuzația de lezare a demnității cezarului, prin cinstirea lui Hristos ca împărat, nu erau tot șoptitorii evrei? Oare Hristos era numit de creștini doar împărat? Nu le era mai simplu să-l numească Dumnezeu sau Fiul lui Dumnezeu și să scape de prigoană? Este clar că în cazul persecuțiilor romane împotriva

creștinilor a fost vorba de o manipulare care nu urmărea și nu reprezenta politica, de altfel foarte tolerantă, în ce privește mărturisirea credințelor de orice fel, a

Imperiului Roman. De atunci și până acum, creștinii au fost întotdeauna persecutați sub acuzația că nu recunosc autoritatea dominației statului.

Nebunia este că în diferite epoci creștinii au fost acuzați de lucruri total contradictorii: ba că dețin monopolul asupra învățământului, ba că sunt împotriva iluminării prin știință; ba că propagă pasivitatea și lașitatea prin lauda sărăciei, ba că au măcelărit lumea prin războaie duse cu scopul de a se îmbogăți. Într-un cuvânt, cele mai năstrușnice învinuiri au fost aduse creștinilor doar pentru a-i ciocni cu orânduirea dominantă, cu scopul de a-i distruge cu armele statului.

Poate cineva să susțină că există în lume astfel de guverne și astfel de oameni politici care să fie atât de preocupați de chestiunile religiei și în special de cea creștină, încât să-și facă din lupta împotriva creștinismului o politică de stat, așa cum s-a întâmplat în cazul Franței și al Rusiei? Ați văzut vreodată vreun politician care să exceleze în cunoașterea istoriei religiilor sau măcar a religiei pe care zice că o mărturisește? Veți spune că nu este asta treaba politicienilor? Ba este, atâta timp cât sondajele arată că majoritatea oamenilor sunt religioși. Dar oare mai există politicieni care să creadă cu adevărat în Dumnezeu? Poate că da, dar cu siguranță pot fi numărați. Atunci cine sunt consilierii din umbră care, ca și în cazul revoluțiilor din Franța și Rusia, orchestrează la nesfârșit campaniile de suprimare a creștinilor?

La această întrebare urma să caute răspunsul Victor Rotaru. Pentru el orice ipoteză era valoroasă doar din momentul în care putea fi demonstrată prin fapte concrete. Altfel, ea rămânea o simplă înflăcărare a minții. Se ridică de la masă și merse în bucătărie. Își puse ceainicul. Afară se auzea zgomotul mașinilor și lumea își continua mersul său, cumva inconstient, prin istorie.

Anul 2006. De la Chișinău la Viena. Moartea Preasfințitului Mitrofan, Taina arhivelor.

Pe aeroportul din Chișinău ateriza avionul care a adus trupul neînsuflețit al Preasfințitului Mitrofan. Sicriul era frumos, de episcop. Erau primele zile ale lunii ianuarie. Era frig. Aeroportul era plin de preoți, călugări și credincioși care veniseră să întîm-pine sicriul vlădiciei Mitrofan. Erau și episcop! Zăngănitul cădelnițelor și vocile diaconilor umpleau aerul rece și luminările se stingeau din cauza vântului. Lumea plângea și dăta „Sfinte Dumnezeule”. Era o zi plină de tristețe pentru toată țara. „L-au omorât”, ziceau unii. „A murit ca un mucenic”, ziceau alții. „Moldova are acum un rugător în cer”. „N-am fost vrednici de el, de asta l-a luat Dumnezeu”. Astfel de cuvinte pot fi auzite și acum când se aduce vorba de vrednicul episcop.

Moartea vlădicăi Mitrofan a șocat pe toată lumea, deși era așteptată. Republica Moldova este un sat mare, de aceea zvonurile circulă aici cu o repeziciune uimitoare, în ultima vreme tot mai des se vorbea că vlădica Mitrofan nu o va duce mult. Ce trebuia să se înțeleagă prin aceasta? Poate o strămutare într-o eparhie îndepărtată din Siberia, poate...

S-a adevărit varianta cea mai tragică. Vlădica a murit în accident. Ce s-a întîmplat atunci, nimeni nu poate spune cu certitudine.

— Aveți bănuiala că ar fi vorba de un asasinat? întrebă profesorul Iorgulescu sorbind din cafea.

— Știți cum e, zise Victor abătut, chestiunea asta s-a discutat în presa de la Chișinău, dar nimeni nu a precizat exact cauza morții.

— În orice caz, există o versiune „oficială” a decesului.

— Tocmai aici e buba, versiunea oficială nu este cunoscută.

— Este imposibil!

— Fișa medicală de la Viena a fost confiscată în aeroport. Toate demersurile de a obține o copie nu au dus

la nimic.

— Mașina era în ordine?

— Dumnezeu știe. Era o mașină nouă, împrumutată. Mașina Preasfin-țitului era în service și cineva s-a oferit să i-o împrumute pe a sa pentru o vreme. Era o mașină nouă, produsă în același an.

— Nebunie curată... Și șoferul?

— Șofer era un diacon, a minat mașina episcopului mai bine de zece ani. Avea experiență și este un om care nu poate fi bănuț de nimic. Oricum, accidentul nu a fost mortal. Vlădica a mai trăit o lună după aceea. Medicii vienezi au garantat că șansele de supraviețuire erau maxime...

— Atunci ce s-a întâmplat?

— A fost transportat la Viena prea târziu. La Chișinău a fost infectat în spital cu un virus produs în laborator.

A murit din cauza infecției, nu a accidentului.

Profesorul Iorgulescu se ridică de la masă și deschise fereastră.

— Îmi dai voie... nu pot fără țigară.

— Da, sigur, dom' profesor. Și eu am fumat multă vreme. Vă înțeleg perfect.

— Ce să ne mai mirăm, dom Victor? Caz tipic. Nu e nici primul și nici ultimul. Câți am petrecut eu așa pe vremea lui Ceașcă... Și tu, ai grijă de tine.

Victor se simți stânjenit. Trecuseră trei ani de la moartea Preasfințitului Mitrofan și viața lui devenise o continuă alunecare. Era sărac și singur. Avusese o încercare de a se reîmpăca cu fosta soție, dar totul durase doar o săptămână.

S-au revăzut la nunta ficei. Fata a ținut cu orice preț ca la nuntă să fie și tata. În sat nu se știa că soția lui Victor se recăsătorise în Italia. Lumea nu vedea bine recăsătoririle moldovencelor cu străinii. Au jucat la nuntă împreună, ca doi părinți fericiți care-și mărită fica. Victor a fost îmbrăcat într-un costum italianesc luat la mâna a doua.

Dar era bun. Nu mai purtase un astfel de costum de

pe rînd era parlamentar.

Au rămas în sat o săptămână și au dormit în același pat. Părea că totul va reveni la normal. Dar într-o dimineață Victor s-a trezit singur. Pe masă avea un bilet. Sigur, trebuia să nu spună nimic nimănui. Totul era bine.

Și Victor s-a întors la Chișinău. Avea mult de lucru, desigur. Lucra la o firmă importantă. Firește, mințea. Îi era rușine să spună că este șomer, că trăiește în mizerie și că merge în fiecare duminică la catedrală și aprinde luminări...

Acum era îmbrăcat în același costum italianesc, proaspăt bărbierit. Își obținuse viza pentru România cu mare greutate, împrumutând bani de la un părinte cunoscut care îl aprecia pentru trecutul său. Venise în România cu mari speranțe. De aceea, îndemnul profesorului Iorgulescu de a avea grijă de sine îl descumpăni. Nu știa dacă mai are rost să-i spună adevăratul scop al vizitei sale.

Profesorul Iorgulescu locuia într-o vilă din Iași, pe Copou. Toată viața fusese cercetător, publicând și câteva cărți despre istoria recentă a României. Era trecut de șaptezeci de ani și trăia singur. Avea un singur fiu, în Canada. Dar nu țineau legătura. Piui profesorului Iorgulescu, Mihai, era fizician și făcuse aspirantura la Moscova. Se specializase în fizică nucleară și acum lucra în cadrul unui institut secret. Nici măcar nu se știa pentru cine lucrează. La Moscova, Mihai îl cunoscuse pe Victor Rotam, îi făcuse și o invitație în România, pe vremea lui Cea-ușescu, dar vizita nu a fost aprobată. S-au întâlnit după '90, la Chișinău, când împreună cu Mihai a venit și Iorgulescu bătrânul. Victor era parlamentar și le-a organizat o vacanță prin beciurile de la Cricova. Au rămas în relații destul de bune, până la plecarea în Canada. Acum erau doisprezece ani de când nu se mai văzuse cu profesorul Iorgulescu. Totuși primirea a fost caldă. Amândoi erau oameni de modă veche și cinsteau relațiile pur umane. Ca orice moldovean, Victor veni cu o damigeana de vin de casă, pe care o ceruse de la un preot

cunoscut.

— Să bem pentru întâlnire! zise Victor într-un mod cu totul rusesc.

— Să bem, Victore! răspunse profesorul amuzat. Îmi aduc aminte de beciurile din Cricova, Ce beție am mai tras atunci!

— Da, erau alte vremuri...

— Chiar îmi era dor de un pahar de vin bun. Moldovenii fac cel mai bun vin. Îmi amintește de tata...

— Dom' profesor, dacă veni vorba de amintiri... încerc să dau de niște materiale și nu reușesc...

— Ce fel de materiale?

— Mă interesează documente despre arestările preoților în timpul comunismului. Am o idee tâmpită care nu mă lasă în pace... Persecuțiile asupra creștinilor par să fie prea bine organizate...

— Sigur că erau organizate, zâmbi profesorul trăgând din țigară, că doar erau politică de stat.

— Nu mă refer la asta. E ceva care depășește limitele statalătății. Campaniile de scoatere a icoanelor din școli de la începutul anului 2006 în România, rât și toate aceste întâmplări cu preoți și călugări prea mult mediatizate, îmi dau impresia unui proiect uriaș de lichidare a creștinismului ca atare. Revoluția Franceză, Rusia Sovietică și Uniunea Europeană au același fond ideologic. Credeți că e vorba de ateism?

— Prostii Nu este niciun ateism. Ateismul e un mit, numai proștii sunt ateii Auzi, Victore, ți-aș mai spune ceva: una e să fii ateu și alta e să dorești moartea creștinilor, moartea tuturor! Nici eu nu sunt un mare credincios. Și totuși nu simt nevoia să mă răzbun pe credincioși, cu atât mai mult să-i omor, să-i omor cu atâta cruzime cu câtă i-au omorât ideologii masoni ai revoluțiilor așa-zis moderne.

— Este întemeiată bănuiala mea că la mijloc este vorba de o altă religie care caută să-și distrugă în acest fel oponentul principal?

— Sigur! Există toate motivele și dovezile istorice să afirmăm asta.

— E vorba de evrei?

Profesorul Iorgulescu își turnă vin în pahar și îi propune și lui Victor.

— Măi Victore, evreii sunt singurul popor care au în genetica lor dorința de a stăpâni pământul. Așa scrie în cărțile lor de and e lumea și aceste cărți nu au fost schimbate de rumeni decât de Hristos, motiv pentru care îl și urăsc atât de mult!

* înseamnă că substratul rămâne unul religios. O religie care afirmă superioritatea unui popor și dreptul lui de a stăpâni întreaga lume?

— Sigur. Eu m-am ciocnit de chestiunea asta and am încercat să răcoleșc dosarele Securității cu privire la relațiile dintre activiștii comuniști din România și cei din Rusia. Pot spune doar că acest comunism a fost comunism doar pe dinafară. În realitate, rădăcinile trebuie căutate în structurile oculte mondiale. Conducătorii văzuți ai comunismului erau niște simpli pioni. Mulți dintre ei au fost executați fără milă chiar de comuniștii înșiși. Nu este niciun secret pentru nimeni că cei mai importanți oameni din anturajul lui Lenin și Stalin au fost fie evrei, fie căsătoriți cu evreice. Lenin a fost evreu după mamă, provenit dintr-o familie de târgoveți evrei. Stalin provenea și el din evrei georgieni.

Marx a fost evreu. În orice caz, toată simbolistica lor, de la steaguri până la medalii și bancnote este plină de substraturi cabalistice. Sloganul Revoluției Franceze: „Libertate, egalitate, fraternitate” stă până azi înscris pe frontispiciul Marii Loji a României. În ce legătură sunt evreii cu masonii este o altă întrebare. Un singur lucru este limpede: revoluțiile masonice au adus întotdeauna privilegii evreilor. Revoluția Franceză le-a dat cetățenie, precum și cea din Rusia, iar structurile masonice contemporane, exprimate prin tot felul de alianțe și tribunale internaționale, au ajuns să pedepsească pe oricine îndrăznește să discute în contradictoriu cu evreii. Ce să spun, eu am fost deja etichetat drept „antisemit” deoarece m-am interesat de dosarul lui Teohari Georgescu

(pe numele său adevărat Baruh Tescovici), fost ministru de interne pe vremea lui Dej și a Anei Pauker, evreii care au orchestrat arestările zecilor de mii de preoți și intelectuali în România începând cu anul 1946.

— Am cerut la Arhivele din Cnișinău materiale despre viața evreilor începând cu anul 1905. Mi-au zis că au fost ridicate de Comunitatea Evreiască și că le pot cere de acolo.

— Prostii! Nu există o istorie a evreilor probată documentar. În România situația e similară. Deși legea prevede liberul acces la informații, nu am reușit să intru, ca istoric, în arhivele evreilor. Este un tabu! Datele pe care le oferă enciclopediile evreiești și unii istorici de-ai lor te fac să te iei cu mâinile de cap.

— Așa este.

— N-ai auzit de scandalul relativ recent al istoricului Ariel Toaff, fostul șef al catedrei de istorie a poporului evreu de la Universitatea Bar Han din Israel, care a făcut publice niște documente medievale care adevereau că evreii au practicat uciderea rituală a creștinilor? Oho! Ce scandal! A fost îndată declarat „negaționist” și expulzat din Israel. Mă mir că nu s-au hotărât să-l aresteze! Acest istoric, pe care am avut fericirea să-l cunosc; este un evreu de toată isprava. Ironia sorții face ca el să fie și fiul unui cunoscut rabin din Italia. Așa că, oricine încearcă să cerceteze istoria adevărată a evreilor, care, ca orice popor, au făcut și rele, și bune, se lovește de o cenzură cumplită, care îl scoate îndată antisemit, negaționist și îl defăimează, așa încât după aceea nu mai are nicio credibilitate.

— Până unde poate merge această cenzură? Chiar nu se poate dovedi adevărul?

— Cenzura a mers foarte departe, într-o lucrare interzisă, scrisă la 1910, pe când evreii încă nu aveau în stăpânire toată lumea, profesorul Nicolae Paulescu, descoperitorul de fapt al insulinei, un geniu cenzurat de istoria politic corectă a masonilor, aducea documente din arhivele pariziene și din alte state francofone despre faptul că evreii recurgeau la cumpărarea și distrugerea

documentelor care îi incriminau. Exista pe atunci un guvern mondial al evreilor, numit Cahal, un fel de Club Bilderberg de azi, care controla tot comerțul și toate acțiunile evreilor de oriunde. Partea cea mai însemnată din banii care se vărsau în fondurile Cahalului era folosită la mituirea demnitarilor publici, a poliției și a politicienilor din țările pe care evreii le populau. De regulă, evreii migrau în țările aflate în prag de criză. Numărul mare al evreilor migratori, de ordinul sutelor de mii în decursul câtorva ani, susține ipoteza că aceste emigrări erau bine organizate de o structură ocultă. La începutul secolului al XX-lea Iașul era un oraș evreiesc cu un procent de 90% evrei. Chișinău! avea 70% evrei. Cu ce se ocupau evreii în aceste ținuturi și de ce au trezit atâta ură în rândul locuitorilor ar trebui și aflăm din arhive. Arhive care sunt închise. Pentru că sunt distruse. Așa că, ori de câte ori cineva descoperă documente care contrazic imaginea de victimă a poporului ales, îndată acele documente dispar.

— Înțeleg. Toată căutarea mea n-are rost. Au fost alții până la mine.

— Căutarea are rost tot timpul. Adevărul, mai devreme sau mai târziu, iese la iveală.

— Mă doare că lumea pare să fi înnebunit. Oare nu văd că lozincile politicii europene sunt același ca și ale sovieticilor?

— Oamenii uită repede. Mă uit la noi, care l-am omorât pe Ceaușescu pentru că ne dădea, salam cu soia. Acum proștii mănâncă soia și spun că e mai bună decât carnea. Greșeala lui Ceaușescu a fost aceea că nu știa să facă reclamă la soia! râse profesorul și își mai turnă un pahar.

— Gluma-i glumă, dar ne-au distrus poporul... Genocid curat!

— Sigur. Se luptă cu suprapopularea globală.

Victor tăcu, închină paharul și-l dădu peste cap, ca rușii, Vinul îl încălzi și se simțea liber. Nu mai stătuse de multă vreme de vorba cu un om atât de plăcut și erudit ca profesorul Iorgulescu. Așa că îndrăzni să discute de toate.

— Dom' profesor... o întrebare mai incomodă... Ce pensie aveți?

— E, de simplu profesor. Ți-am zis că am fost învinuit de antisemitism și scos cu scandal din Academie.

— Și... cum vă descurcați? întrebă Victor, sperând să afle vreo cale de câștig.

— E, de descurcat mă descurc! Nu mă plâng. Scriu doctorate pentru proști!

râse profesorul și sorbi din pahar. Bun vin!

Victor pufni în râs.

— Adică cum?

— Păi nu vezi că acum e moda doctoratelor? Se bagă prin partide, câștigă burse pe-afară, dar minte nu le-a dat mama când i-a făcut. Și vin la mine, iar eu le scriu și le iau bani. Am o adevărată mafie de scris doctorate, râse profesorul, înveselindu-l și pe Victor.

— Și sunt atâția specializați în istorie?

— Ei, scriu de toate. Că pentru proști, mergei

— Dom' profesor, dar nu aveți niciun doctorand în plus, ceva cu fizica, matematica? Știi și puțină sociologie...

— Sigur că da, Victore! Abia mai scap de ei! N-ai grijă, mai stai o săptămână, două la mine, iar dacă vrei, te muți cu totul și îți găsesc clienți. Când o să ieși pe Copou, o să-ți spună lumea săru' mina!

Cei doi prieteni au băut jumătate de damigeana și s-au îmbătat. Discuțiile erau din ce în ce mai aprinse. Și-au vărsat sufletul unul altuia. Profesorul i-a povestit despre Minai, cum s-a vândut „jidaniilor” și nu mai dă pe acasă, iar Victor s-a jeluț de nevastă-sa, că s-a dus cu un italian, probabil și el „jidan”. După ce au mâncat ce au găsit în frigider, au mers fiecare la culcare.

CAPITOLUL 15

Anul 2021. România. Minuni la Penitenciarul nr. 118. Sfârșitul Preasfințatului „K”.

Colaborarea Preasfințatului „K” cu noile structuri europene s-a dovedit a fi inefficientă. Obişnuit cu practicile comuniste, când putea să bage la pușcărie pe oricine i se împotriva, Preasfințitul a făcut prea multe gafe, lovind și

înjurând oameni în public. Provoocat de unii jurnaliști în talk-show-uri de scandal, pe care nu le-a coordonat cu superiorii săi pe linie de securitate, episcopul a făcut declarații deocheate, a mințit în direct, ca după aceea să-și retragă cuvintele în aceeași emisiune, a intrat în criza de furie, discreditând ierarhia mai mult decât orice campanie ateistă. La mus - trârile primite de sus, Preasfințitul răspunsse printr-o replică în presă, prin care se declara victimă a unei conspirații. Greșeala lui a fost că a dat numele câtorva demnitari politici care, chipurile, căutau să se răzbune pe el și chiar să-l omoare, din cauză că le știa trecutul securist. Insinuările Preasfințitului nu aveau nicio logică decât dacă el însuși fusese securist. Pentru câteva săptămâni, episcopul a devenit subiectul pamfletelor televizate și al unor caricaturi din Academia Cațavencu.

Printr-o ședință urgentă a Sfântului Sined, Preasfințitul „K” a fost deciarat colaborator al Securității comuniste, vinovat de trimiterea în închisoare a unor importante personalități din mediile teologice. A fost depus din arhierie, refuzându-i-se pensia pentru funcția pe care a îndeplinit-o în BOR în decursul arător ani. În schimb, i-a fost păstrată pensia de fost general al Securității, lucru ținut în taină.

Demiterea Preasfințitului „K” s-a făcut cu mult tam-tam și a fost prezentată în presă ca un nou pas în calea spre democratizare a Bisericii. Cercurile mai fundamenta liste ale ortodocșilor au întâmpinat caterisirea fostului securist ca pe un triumf al Ortodoxiei și o revenire la sfintele canoane. În realitate însă adevărul era tocmai pe dos. Preasfințitul „K” ajunsese ca un câine bătrân și nefolositor. În locul lui veniseră alții mai tineri, mai energici și mai prefăcuți. Vremea episcopilor care inspirau frică a trecut. Acum noii agenți trebuiau să aibă căutături angelice, să știe să vorbească despre isi-hasm, să viziteze măcar o dată pe an Sfântul Munte, să meargă la privegheri și să nu mănânce carne. Pentru bătrânul „K” toate acestea erau străine cu desăvârșire și totul devenise parcă prea târziu. El a ajuns țap ispășitor pentru mulți. Zvonuri din

interior vesteau că pentru această sacrificare episcopul-agent „K” a primit o sumă mare de bani. Oricum, nu mai avea ce face cu ei. Poate doar să-i folosească pentru a se răzbuna pe cei pe care îi considera dușmani de moarte. De banii aceștia bătrânul „K” ar fi putut să plătească mai multe campanii de denigrare prin presă a celor care s-au bucurat de înmăngerea lui.

Bătrânul „K” a fost abandonat de toți cei pe care i-a ținut în jurul său. Niciunul dintre consilieri sau diaconi nu a fost alături de el după hotărârea Sinodului. Lucrurile lui personale i-au fost trimise cu o mașină la apartamentul în care s-a mutat. Toiagul de argint și mitra au fost înșușite de noul episcop. Judecata a hotărât că Dacian Iordăchescu, din momentul depunerii sale din treapta de episcop canonic al BOR, nu mai poate deține bunuri din proprietatea episcopiei pe care a condus-o. În urma acestei hotărâri, bătrânul „K” a făcut un atac de cord și era cât pe ce să moară. Multă vreme după aceea a fost chinuit de gândul să fure toiagul de argint sau să-l înlocuiască cu unul contrafăcut, dar vârsta și starea sănătății l-au împiedicat să-și ducă planul la bun sfârșit.

Viața bătrânului „K” devenise de nesuportat. Era bogat și singur. Nu a știut niciodată să se bucure de viață, iar acum era prea târziu. Nu a avut niciodată și nici nu a recunoscut o altă plăcere decât aceea de a umili oameni. Senzația puterii pe care o simțea în cabinetul său de episcop i-a înlocuit toate plăcerile pe care le caută muritorii. Acum era singur și neputincios. Televizorul îl plictisea, iar de citit nu mai citise din adolescență. Începu să-și scrie memoriile, dar se lăsă. Era mult mai greu decât i-a părut la început. Cuvintele nu reușeau să transmită adevărul, și viața lui atât de plină de istorie, odată scrisă pe hârtie, semăna cu un scenariu polițist de prost gust. Își petrecea serile rememorând oameni și întâmplări.

Într-una din zile își aminti de călugărițele și de părintele de la Crucea Scrisă. Trecuseră nouă ani de la arestarea lor. Ce-or fi făcând acum? Gândul că ar fi putut fi eliberați printr-un decret prezidențial sau prin te miri ce

intervenție îl neliniști pe fostul preasfinții El hotărî să se intereseze de soarta celor două călugărițe și a părintelui Irineu. Așa a aflat că cei pe care el i-a băgat cândva la pușcărie, la ordinul comisarului european, ca pe niște criminali, au ajuns să aibă în oraș faimă de sfinți. Oamenii bolnavi și cu necazuri trimiteau pomelnice în închisoare, știind că prin rugăciunile maicilor și ale părintelui s-au făcut multe minuni. Se spunea că în închisoarea de femei a fost deschis un paraclis, că maica Iustina a tuns în taină pe câteva deținute în monahism și că acum acolo e mai mult har decât într-o mănăstire. Bătrânul „K” se tulbură la auzul acestor vești și hotărî să meargă la închisoare și să pună capăt acestei fărădelegi.

Se bărbieri, își puse costumul, își lustrui bastonul și chemă taxiul.

— Unde mergem, moșule? întrebă sec taximetristul.

— La Penitenciarul numărul 1X8, răspunse deranjat bătrânul „K”. Apoi adăugă: Toți angajații firmei voastre sunt atât de mitocani?

— Adică cum? se revoltă taximetristul.

— Apasă pedala, dom șofer! Eu toată viața am avut șofer la scară, iar pe dinăștia ca tine îi țineam să aștepte la ușă, băiete. Nu trebuie să mă faci pe mine moș. Niciodată nu poți să știi cineemoșu’!

— Vă rog să mă scuzați, zise taximetristul, vrând să abandoneze discuția care promitea să fie enervantă. Deci la penitenciar?

— Da. Și cât mai repede. Și pe drumul cel mai scurt.

— Am înțeles.

La penitenciar se prezintă ca *dom generat hrdâchescu*, zicând că are fixată o întâlnire cu șeful închisorii.

— Să trăiți, dom general! răspunse ironic un tânăr sergent. Acuși sun la domnul colonel și, dacă spuneți că aveți o întâlnire, vă va primi negreșit.

— Zi-i că a venit Iordâchescu și că nu are mult timp la dispoziție.

Colonelul l-a primit în cabinetul său și a ordonat să

fie pregătite două cafele. Era cu doar doi ani mai tânăr decât „K”, dar arăta mult mai bine. Văzându-l pe fostul episcop în costum, bărbierit și fercchezuit, colonelul nu se putu abține de la ironii:

— Arătați bine, dom general! Fără barbă și fără mitră pe cap, păreți un om de treabă!

— Tot timpul ai fost ironic, colonele. Regret că nu am profitat de poziția mea când s-a putut pentru a te înfunda. Acum e prea târziu. Oricum, țin să-ți spun că nu ești cu nimic mai bun decât mine. Ești o lichea și lichea o să mori.

— Poate că sunt o lichea, *preasfințite*, dar mă căiesc înaintea lui Dumnezeu și poate-poate mă va ierta. Cel puțin, eu nu mi-am bănit joc de Biserică și nu am trimis preoți la moarte.

— Ticăloșiile! slobozi printre dinți bătrânul „K”. Pot să iau loc, că am traversat tot orașul pentru această întâintre?

— Desigur, *preasfințite*!

— Nu mă mai numi preasfinții! Mă enervezi!

— Bine, bine, dom general! Văd că nu prea ții la glumă... Zi de ce-ai venit?

— Știi foarte bine de ce-am venit!

— Chiar nu știu...

— N-o face pe prostu'! Ce fel de paradis aveți aici? Și de ce criminalele de la Crucea Scrisă primesc pomelnice și tund în monahism? Nu știi că Sfântul Sinod le-a excomunicat? Numai tu ești vinovat! Fără știrea ta nimeni nu poate introduce pomelnicele în închisoare! Tu ești omul de legătură între criminale și credincioși!

— Ce tot îndrugi, generale? Tot nu te-ai liniștit? Ai ajuns un câine lepădat și tot mai latri! Du-te și pregătește-te de moarte, gândește-te la răul pe care l-ai făcut în viață!

— Nu mă voi lăsa până nu voi pune capăt acestei fărădelegi! Tu conlucrezi cu deținuții și susții întărirea diversiunii în rândurile credincioșilor! Tu duci o luptă împotriva Sfântului Sinod și împotriva statului! Vei fi dat afară cu scandal țiți promit!

— Generale, veacul tău a trecut, răspunse calm

colonelul. Bea cafeaua și întoarce-te acasă. Treaba ta este să joci table în parc; nu să-mi spui mie cum trebuie să conduc o închisoare. Ești un cadavru.

— Să fii sigur că nu voi lăsa lucrurile așa! Iordăchescu îți va arăta cine este! Voi pleca, dar nu înainte de a vedea paraclisul și pe criminale... Vreau să mă conving că ceea ce se vorbește în oraș este adevărat.

— O să-ți fac plăcerea asta. Bătrânul „K” se ridică din fotoliu, sorbindu-și ultima gură de cafea în picioare. Apoi spuse:

— Acum, când atâtea mănăstiri au fost închise, iar altele transformate în centre turistice și de agrement, tu te-ai apucat să faci mănăstire în pușcărie?

— Ha-ha. Să nu exagerăm, Iordăchescule! E un simplu paraclis, aprobat în baza legii care garantează dreptul la mărturisirea credinței și a asistenței religioase în locurile de detenție, Liniștește-te. O să te asiguri că totul este perfect legal. Hai să mergem.

Paraclisul nu era altceva decât un birou amenajat cu icoane și un sfeșnic pentru luminări. Nu avea iconostas, într-un colț era strana cu Ceaslovul deschis pe ea. Mirosea a tămâie și era curat și liniște.

— Iată toată „mănăstirea”, *preasfinți-tel* zise într-un târziu colonelul.

Sprijinindu-se în baston, bătrânul „K” inspecta cu privirea fiecare obiect din încăpere. După o scurtă pauză, întrebă descumpănit:

— Asta-i tot?

— Te așteptai la altceva? Probabil îți închipuiai că am ridicat o catedrală în mijlocul închisorii și că în fiecare dimineață batem clopotele comandate la Viena? Ha-ha! Ai îmbătrânit, *preasfințiței* Lucrurile durabile sunt cele care nu se văd!

Bătrânul „K” izbi cu bastonul în podea, schimbându-se la față de furie:

— Ți-am zis să nu-mi mai spui „preasfințite”! Mă enervezi! Vrei să fac o criză? Vrei să ajung la spital? Vrei să mă omori? Știu că vrei să mă omori, dar n-ai să reușești!

Sunt mai tare decât credeți voi! Iordăchescu o să vă arate cine este!

Bătrânul „K” izbi încă odată cu bastonul în podea și se așază pe unul din scaunele dispuse de-a lungul peretelui din spate. Mâinile au început să-i tremure atât de tare, încât bastonul pe care îl ținea lovea podeaua ca o ciocănitore. Privindu-l, colonelului i s-a făcut milă.

— Să mergem, generale?

— Mai ia să mă puțin. O să-mi revin, răspuse bătrânul „K” cu vocea unui om bolnav.

În paraclis era liniște și mirosea a tămâie. Mâinile bătrânului „K” tremurau, dar bastonul nu mai lovea podeaua. Colonelul îl privea din ușă, așteptând să se ridice. Își aminti vremea când bătrânul „K” era episcop. Îl vedea din mulțime, înveșmântat în haine aurite, cu mitra pe cap, ridicându-și amân4 quă mâinile și cântând: „Pace tuturor! * O, de și-ar fi dorit măcar o singură dată acea pace propriului suflet! De ar fi crezut măcar o clipă în pacea pe care o făgăduia în numele lui Hristos!

Bătrânul „K” se ridică și se îndreptă spre ușă, fără a mai privi icoanele și fără a-și face cruce. Era abătut, și bastonul încă-i mai tremura în mână. Colonelul încuie ușa paraclisului și-l conduse până la poartă. Nu l-a mai invitat în birou.

— La revedere, generale! îi spuse la plecare.

— La revedere... răspuse bătrânul „K” având gândurile în altă parte.

Seara a chemat salvarea și a fost dus la spital. I s-a administrat un calmant și a fost lăsat să doarmă. A murit în somn. Nimeni nu a plâns la moartea lui. Noul episcop s-a judecat cu primăria pentru apartamentul bătrânului „K”. Deoarece nu a fost revendicat de rude, apartamentul a trecut în proprietatea primăriei. Așa că episcopul a pierdut procesul. Mulți ani după aceea, consilierii și diaconii episcopali, când vertea vorba de fostul episcop „K”, nu-i puteau ierta faptul că nu a lăsat prin testament apartamentul episcopiei. Fiecare simțea că acel apartament! s-ar fi cuvenit.

Singurul loc unde a fost pomenit preasfințitul „K” în toate cele patruzeci de zile de la moartea sa a fost paradisul din Penitenciarul nr. 118. Maica Iustina a rânduit pe fiecare din deținutele care veneau la paradis să citească Psaltirea pentru odihna sufletului adormitului arhiepiscop „K”. Atunci când maica Anastasia îi reproșa că bătrânul „K” nu mai poate fi pomenit ca episcop, de vreme ce a fost caterisit de Sinod, maica Iustina i-a zis să lase asta în grija lui Dumnezeu. Colonelul a venit și el mai des la paraclis în această perioadă. Într-o zi a dus fiori la mormântul răposatului.

O dată pe lună, în paraclisul din Penitendarul nr. 118 se slujea Liturghia. Colonelul nu a vrut să angajeze un preot în acest scop, deoarece nu avea încredere în nimeni din cei pe care îi recomanda ministerul, A preferat să aducă de fiecare dată pe altcineva, sub diverse pretexte. De regulă, Liturghia se slujea într-o zi de rând, pentru că duminica preoții erau prinși la bisericile lor. Din banii srrâhși pe pomelnice, maicile îi plăteau bine pe preoți, așa încât unii se ofereau să vină și altă dată. O dată pe lună, toată obștea din penitenciar se spovedea și se împărtășea cu Trupul și Sângele lui Hristos, transformând închisoarea dintr-un loc al pedepsei în lăcaș al mântuirii.

În decursul anilor, măicuțele și părintele închiși pe nedrept s-au consolată și închisoarea a început, pur și simplu, să facă parte din viața lor. De fapt, ceea ce i-a speriat la început nu a fost atât gândul detenției, cât felul în care au fost tratați de oficialii bisericii. Zbuciumul lor a durat atât cât mai sperau să primească un răspuns la numeroasele scrisori adresate Sfântului Sinod. Atunci rând au înțeles că răspunsul nu va veni niciedată, s-au liniștit. Gândurile și inima lor s-au întors la Dumnezeu, tar această întoarcere este întotdeauna însoțită de pace. S-a întâmplat să fie vizitați de unii preoți și chiar de episcopi. Toți îi consolau. Episcopii îi asiguratt că/ după eliberare, îi vor primi la ei în eparhie. „Cine știe dacă vom mai trăi până atunci?”, glumea maica Anastasia, care se apropia de nouăzeci de ani. Într-adevăr, maica Anastasia a murit

înainte de eliberare.

Colonelul a obținut permisiunea ca maica Iustina și părintele Irineu să ia parte la înmormântare. Mitropolitul Moldovei a dat binecuvântare ca bat rina să fie înmormântată după rânduiala înmormântării călugărilor, știind că excluderea din monahism aplicată de Sfântul Sinod a fost anticanonică. Apoi Iustina și Irineu s-au întors în celulele lor. Fiecare dintre ei, în anii detenției, s-a înconjurat de deținuți care se întorceau la Dumnezeu. În scrisorile pe care și le scriau și pe care colonelul le transmitea din mină în mână, cei doi monahi se refereau mereu la dulceața și pacea care le umplea inimile, mulțumind lui Dumnezeu pentru acești ani de închisoare ca pentru o binecuvântare. Acești oameni smeriți nici nu știau atunci că în ei se sădea sămânța viitoarelor generații ale Bisericii.

CAPITOLUL 16

Anul 2022. Chișinău. Slugile întunericului. Puterea dragostei.

Mina care scria s-a oprit. La masa din apartamentul din Chișinău, povestea începută cu mulți ani în urmă continua. Totul era la fel, cu o singură schimbare...

Erau trei ani de rând Victor își recăpătase fiul, printr-o împrejurare care nu reprezintă cel mai important aspect în toată întâmplarea. Important era că cei doi s-au regăsit și că această regăsire s-a făcut prin Hristos. Ștefan se apropia acum de patruzeci de ani. Avea și el un fiu, în Italia. Divorțase în urmă cu cinci ani, după ce nevasta lui îl anunțase că se căsătorește cu patronul la care era angajată. Propria suferință îl făcuse să înțeleagă mai bine suferințele altora. Așa și-a amintit de tatăl său, pe care nu-l mai văzuse de paisprezece ani.

Serile lungi petrecute împreună l-au apropiat pe Ștefan de Hristos. Cercetările făcute de tatăl său vreme de atâția ani l-au impresionat atât de mult, încât hotărî să se alăture și el acestei lupte donquijotiene. De fapt, nici nu se putea altfel: oricine crede în Hristos ajunge să lupte pentru credința sa. Au fondat împreună o organizație

nonguvernamentală cu scopul de a apăra și a promova valorile Ortodoxiei, Pe lângă preocupările care li s-au intersectat, Ștefan semăna și fizic cu Victor, așa încât, în apartamentul din Chișinău, de câte ori Ștefan își turna ceai în ceașcă, părea că istoria joacă feste.

De câțiva ani, Victor se afla în proces cu o organizație a homosexualilor. Era acuzat de homofobie, de calomnie prin presă și atac la persoană. În cartea sa *Slugile întinericului*, apărută la o editură particulară din Grecia, Victor avea un capitol consacrat metodelor de distrugere a familiei, în care vorbea despre instituirea familiilor homosexuale ca despre o provocare făcută Bisericii și firii. El susținea interzicerea prin lege a familiilor homosexuale ca a unor grupări antisociale și antiumane. Se arăta indignat de dorința homosexualilor de a înfia copii. Copiii sunt rezultatul relației dintre un bărbat și o femeie, de aceea homosexualii nu pot avea ceea ce nu pot naște. Tocmai lipsa continuității, a urmașilor, dovedește că familiile homosexuale sunt anormale. Tot ce există pe lume se perpetuează după legile lăsate de Dumnezeu. Homosexualitatea se întoarce împotriva naturii și de aceea homosexualii se autodistrug. A le încredința copii acestor oameni întorși împotriva vieții este o crimă.

Pentru aceste afirmații și altele de acest fel, făcute în presă sau în adunări, Victor a fost amendat de mai multe ori, iar canalele media aservite dușmanilor vieții au făcut din Victor un simbol al xenofobiei și fascismului. Cu toate acestea el își continua lupta. Adunările și conferințele organizate de Victor umpleau cele mai încăpătoare săli ale orașului. Conferințele lui erau traduse în limbile europene și preluate de organizații cu scopuri similare din Occident.

În ultima conferință, intitulată „Religia răului”, Victor a vorbit despre demonismul lumii în care trăim, arătând că persecuțiile și torturarea creștinilor nu au încetat, ci doar au căpătat o altă formă, mult mai perfidă. Așezat la o masă împresurată cu hârtii Victor își potrivi microfonul cu gestul unui om pentru care discursurile publice deveniseră obișnuință:

— Toate regimurile care și-au propus exterminarea creștinilor, începând de la Imperiul Roman și terminând cu Imperiul Comunist, au constatat un paradox care s-a verificat de fiecare dată: cu cât sunt uciși mai mulți creștini, cu atât mai mulți apar în loc. Tertullâan numea sângele mucenicilor „sămânța creștinilor”, care, cu cât se varsă mai mult, cu atât aduce mai multe roade. Torționarii din închisorile comuniste din România îi chinuiau pe creștini în decursul a zeci de ani, dorind să-i aducă la disperare, și le spuneau de multe ori: „Știm că vă doriți să vă omorâm, ca să ajungeți mucenici! Dar noi n-o să vă omorâm înainte de a vă face să vă lepădați de Hristos, ca să vă duceți în iad”, Aceste mărturii, lăsate de cei care au supraviețuit temnițelor comuniste din România, ne arată că torționarii nu erau ateï, ci credeau în Dumnezeu și în răsplata viitoare. De aceea, ura lor împotriva lui Hristos și a creștinilor nu era o ură omenească, ci una demonică.

Cineva din sală se folosi de pauza scurtă pe care a făcut-o oratorul pentru a-și umezi gâtul:

— În conferințele dumneavoastră tot timpul încercați să personificați răul. Oare chiar credeți că demonii există?

Victor răspundea de fiecare dată cuprinzător, cu experiența omului care a fost pus în situația să dea socoteală în fața instanțelor pentru unele afirmații care i-au fost greșit interpretate.

— Noua ordine mondială este încununarea aspirațiilor tiranilor dintotdeauna, ajungând să domine nu doar trupurile oamenilor, pe care le exploatează prin muncă și prin siluire spre împlinirea poftelor de tot felul, ci și sufletele lor. Stă în firea lucrurilor ca tiranii din toate timpurile, care sunt slugi ale diavolului, să-L urască pe Hristos. Lupta nu se duce între oameni și oameni, ci între diavol și Hristos. Fiecare dintre noi se situează prin propria alegere de o parte sau de alta. Numai Hristos, prin dumnezeiască Sa chemare la libertate, a sfârâmat de-a lungul vremii lanțurile minciunii și ale morții cu care satana îi încătușa pe oameni. Glasul lui Hristos, care cheamă: Cunoașteți adevărul și adevărul vă va face liberi,

a ridicat de fiecare dată noi și noi luptători împotriva tiraniei și a minciunii. Nicio altă religie din lume nu a afirmat că între stăpân și sclav nu este diferență și că toți oamenii pot crește până la slava lui Dumnezeu, prin jertfa Fiului. De aceea creștinismul este atât de urât de către toți cei care urmăresc să-și supună totuși omenirea. Da, cred că satana există și că răul care guvernează astăzi relațiile dintre oameni este opera lui!

— Cum vedeți lupta împotriva acestui rău? Aveți un program elaborat?

Căci ați afirmat că slujitorii răului duc o luptă sistematică și bine gândită împotriva credinței și a oamenilor lui Hristos. Vă referiți la persecuțiile istorice împotriva creștinilor, credeți că ele nu au fost niște evenimente spontane?

— Persecuțiile istorice, pline de sânge și groază, au fost înlocuite cu persecuțiile la nivelul minții. Dușmanii creștinismului au înțeles că lupta cu slujitorii lui Hristos are alte legi decât legile acestei lumi stăpânite de frică și minciună. Așa cum Hristos S-a arătat mai slăvit după moarte, înviind, tot așa și slujitorii Lui, fiind persecutați și uciși, se arătau mai strălucitori, atrăgând mii, zeci de mii, iar alteori popoare întregi în armata lui Hristos. Acest lucru l-au înțeles slugile întunericului, renunțând la persecuțiile pe față ale creștinilor. Ei și-au infiltrat vreme de secole oamenii lor în Biserică, încercând să o surpe din interior. Obiceiurile străine Evangheliei cum sunt slugărnicia, luxul, goana după slavă deșartă și onoruri trecătoare, dorința de stăpânire, lașitatea, împietrirea față de durerea aproapelui, au transformat pe mulți ierarhi și preoți în oameni urâți de toată lumea. Acesta este sfârșitul.

— Anunțați sfârșitul Bisericii?

— Biserica va dăinui atâta timp cât vor mai fi ierarhi iubiți de popor. Nu este dușman mai mare pentru stăpânitorii acestei lumi decât ierarhii iubiți de credincioși. Pentru că nu este un dușman mai mare al răutății decât dragostea. Sfântul Siluan Athonitul, dorind să-l descrie în câteva cuvinte pe Sfântul Ioan de la Kronstadt, a zis doar

atât: „L-am văzut o singură dată pe părintele Ioan și am cunoscut că era un om al lui Dumnezeu. Își iubea turma, iar credincioșii îl iubaau pe el. Atunci când îl vedeau, oamenii fugeau spre el ca la incendiu”.

— Credeți că mai există astăzi astfel de ierarhi și preoți?

— Noii conducători ai lumii au ajuns să dețină controlul asupra sinoadelor tuturor bisericilor, dar și în aceste condiții le scapă episcopi credincioși care ajung în fruntea poporului. Deprinși cu ascultarea și cu respectul față de cei mai mari, mulți oameni ai lui Dumnezeu ajung să fie hirotoniți, nedetecțați de antenele oarba ale întinericului, care nu pot face deosebire între smerenia adevărată și supunerea din interes, între ascultarea harică și slugărnicie. De aceea, atunci când ne așteptăm mai puțin, unii episcopi sparg carapacea tăcerii și se întorc împotriva sistemului, în toate timpurile au fost sinoade întregi aservite minciunii și de fiecare dată unul sau câțiva episcopi le-au stat împotrivă și le-au învins. Eu cred în biruința Bisericii, pentru că Biserica este Hristos.

— Prin ce credeți că se manifestă în primul rând această lucrare a răului în lume?

— Timpul în care am pășit este o sistematică și neîncetată luptă împotriva dragostei, deci împotriva lui Hristos. Legile urii încep să împânzească lumea, constituindu-se într-o religie a răului. Oamenii au ajuns să-și proslăvească patronii ca pe niște zei și să facă orice, dar absolut orice, pentru bani. Banul a devenit zeitatea în numele căreia sunt iertate cele mai odioase crime împotriva omenirii. Oamenii mor răpuși de droguri și de boii fabricate artificial. Mii de tineri și tinere se lasă tăiați de doctori psihopați care le schimbă sexul sau înfățișarea. În spatele reclamelor luminoase, în marile metropole ale lumii, zeci de mii de copii sunt violați în localuri special amenajate și nimeni nu este pedepsit pentru asta. Sunt convins că este aproape timpul când vom vedea tineri și bătrâni sinucigându-se în *reality-show-uri* doar ca să apară câteva zile la televizor. Moartea și boala au devenit

principalele surse de făcut bani. Demoni cu chip de om fabrică boli, iar mai apoi vând medicamente la prețuri inimaginabile. Zilnic în lume mor mai mulți oameni decât în timpul războaielor armate de odinioară. Omenirea a ajuns un lagăr de sclavi, care sunt legați de locurile de muncă, de rețelele de comunicare, de cârdurile de tot felul de magazine, de curentul electric de apă, de mijloacele de transport, într-un cuvânt, de tot. Oamenii marilor orașe sunt amenințați cu oprirea apei și a gazului, cu întreruperea curentului electric. Oricare ar fi prețul cerut în schimbul acestor servicii ei sunt gata să-l plătească. Pentru că nu au de ales. Cine s-ar fi gândit, pe timpul când li se făgăduia libertatea, că vor ajunge să muncească din zori și până-n seară doar pentru mâncare și îmbrăcăminte? Orice relație interumană va ajunge în curând imposibilă, în aceste condiții, mersul la teatru, la muzeu sau la biserică va fi un lux. Când cineva are o zi liberă, preferă să o petreacă în familie, deși familia ca atare va dispărea în viitorul apropiat. Copiii vor fi crescuți și educați în cazarmă, ca niște batalioane, iar cei care vor arăta semne de boală vor fi uciși la naștere sau în primii ani de viață. Nu vor mai exista invalizi și bătrâni incapabili de muncă. Viața va avea un termen limită, după care „mașinăria umană”, cum o numea autorul acestui proiect demonic publicat cu mulți ani în urmă în *Times*, va fi oprită. Moartea asistată va fi la fel de răspândită ca avortul.

În sală domnea o liniște mormântală. Toată adunarea înțelegea că prognozele lui Victor sunt posibile și că, în parte, se adevereau chiar atunci. Camerele de luat vederi, telefoanele mobile, hainele frumoase, luminile orașelor, mașinile luxoase, erau doar o cortină după care se petrecea înjunghierea omenirii. O spaimă indecisă domina întreaga adunare. „Ce este de făcut? Mai este vreo scăpare?”, părea să întrebe mulțimea de ochi ațintiți asupra lui Victor, intuind neliniștea lor, Victor continuă:

— La vremea venirii lui Hristos, lumea zăcea în aceeași stare. Pe arunci jertfirea pruncilor ca ofrandă demonilor și orgiile erau considerate normale. Oamenii

trăiau într-o disperare atât de mare, încât bărbații preferau să se lupte pe viață și pe moarte în arenă, doar pentru a avea pâine și vin pe săturate, iar femeile considerau de mare cinste să ajungă obiecte sexuale în palatele stăpânitorilor. Dar a venit Hristos și lumea a căpătat o altă față. Cine a propovăduit Evanghelia? Cine a mers împotriva tiranilor, a cruzimii și a desfrâului care cuprinseseră întreg pământul? Doisprezece pescari care, în loc de care de luptă, aveau niște simple sandale, iar în loc de arme, blândețea și nădejdea în Hristos. Unde este teroarea comunismului? Cine ar fi crezut atunci că Biserica va renaște? Iată, eu sunt unul dintre cei născuți și educați în comunism. Am fost ateu și am luptat împotriva Bisericii. Dar până într-o zi când Hristos a hotărât să mă cheme. Acestei chemări nu-i poate sta nimeni împotrivă. Dacă în toată lumea nu ar mai rămâne niciun om credincios care să vestească adevărul și toate cărțile sfinte ale creștinismului ar fi distruse, Hristos, dacă ar vrea să reîntemeieze Biserica, ar trimite îngeri din cer sau S-ar arăta singur, așa cum S-a arătat lui Saul, și întreaga omenire ar putea purcede spre un nou urcuș, așa cum s-a întâmplat de câteva ori de la venirea lui Hristos în lume. De aceea a și zis că nimeni nu poate face nimic împotriva Lui, dacă nu i-ar fi îngăduit de Tatăl. Însă a mai zis și că oricine se va rușina să-L mărturisească în această lume plină de minciună, și Hristos. Se va lepăda de el înaintea Tatălui ceresc. Nu putem spune; să se plinească voia Domnului, ci să arătăm că și voia noastră este bună și în armonie cu voia lui Dumnezeu. Cele trei ispitiri pe care le-a pus diavolul înaintea lui Hristos în pustie sunt puse și înaintea noastră, a fiecăruia, în diferite momente ale vieții. Acestea sunt foamea, dorința de stăpânire și nesocotirea lui Dumnezeu. Marea majoritate a oamenilor nu trec de prima ispitire și acceptă să fie robi doar pentru a avea pâine în fiecare zi. Alții, după ce ajung bogați, sunt robiți de propriile năzuințe de a pune stăpânire peste oameni și lucruri. Iar cei din urmă, fiind bogați și având și o părelnică putere politică sau economică, ajung să creadă

că, dacă se vor arunca de pe streășină templului. Dumnezeu. Se va grăbi să-i salveze. Să nu spunem niciodată: mă arunc în viitoarea vieții, iar Dumnezeu va face voia Sa cu mine și cu lumea, ci să facem ceea ce știm că este drept. Iar drept este ceea ce ne-a poruncit Hristos. Amin!

După conferință, sute de oameni au venit să ceară autografe pe cartea *Slugile întunericului*, care apăruse în râte-va ediții. Victor era obosit, dar radia de bucurie. Simțea că toți acești oameni cred în Hristos și în biruința Lui. Iar altceva nici nu mai conta.

În noaptea aceea a stat până târziu și a discutat cu Ștefan despre conferință, despre planurile organizației lor, despre traducerea unor materiale în limbile de circulație și despre unele reacții venite de la colaboratorii lor din Occident. Spre miezul nopții au aprins luminări și s-au rugat, citind psalmi. Dincolo de geam, se auzea din când în când trecând câte o mașină. Pacea cuprinsese întreaga lume...

CAPITOLUL 17

Anul 2028. Bruxelles. Audiența la un demon mut.

Și în acest an comisarul european pentru Culte a adresat tuturor creștinilor cuvântul său de felicitare cu ocazia nașterii lui Iisus. Bule tinile de știri au renunțat să mai transmită adresările publice ale papei și ale patriarhilor ortodocși, pe motiv că aceste adresări, din moment ce sunt mediatizate prin presă, se constituie în acte subtile de prozelitism, riscând să pună într-o postură de discriminare mulțimea cultelor și confesiunilor creștine. Erau considerate incorecte politic și filmările din cadrul ceremoniilor religioase, indiferent de cult. Cuvântul comisarului european pentru Culte era întotdeauna citit de altcineva, moment în care pe ecranul televizorului se derulau scene cu creștini care ciocnesc pahare, fac cumpărături și își oferă unul altuia cadouri. Crăciunul devenise mai mult o sărbătoare a marilor și micilor comercianți decât o cinstire a nașterii Fiului lui Dumnezeu.

Victor observase că în toate adresările comisarului

european pentru Culte nu se pomenea niciodată numele Hristos, care înseamnă Mesia-Mântuitorul, ci doar Iisus, numele pământesc al Finiui lui Dumnezeu, Nașterea lui Hristos din Fecioară, spre mântuirea neamului omenesc, a devenit un eveniment la fel ca nașterea lui Mozart sau a lui Dante. Orice fior de sfințenie a dispărut din partea oficială a sărbătorii Crăciunului, totul transformându-se într-o mare de lumini, mirosuri și zgomote, care însoțesc de regulă toate sărbătorile pe care oamenii și le-au inventat pe acest pa mint trecător.

Acest Crăciun era și mai apăsător pentru Victor din cauză că și Patriarhia Moscovei, din care făcea parte, trecuse la calendarul nou, aliniindu-se directivelor europene. Comisia Europeană devenise măsura tuturor lucrurilor, indicând ce este bine să se vândă și să se cumpere, ce este bine să se vorbească sau să nu se vorbească și chiar cum trebuie și cum nu trebuie să decurgă ceremoniile și întrunirile religioase. Nu doar agenții economici și justiția tuturor țărilor erau subordonate comisarilor europeni, ci și sinoadele bisericilor. Bisericele autocefale nu mai puteau comunica între ele decât prin hârtii aprobate la cancelariile europene. Această stare de lucruri devenise la fel de normală ca și impozitele plătite la stat. Nici măcar la nivelul ierarhiei nu au existat proteste împotriva birocratizării și subordonării bisericii unor indivizi străini care nici măcar nu erau obligați să-și declare apartenența religioasă.

În aeroportul din Chișinău, Victor simțea aceeași stare de incertitudine pe care o trăise cu patruzeci de ani în urmă, când trebuise să plece la reuniunea de la Kremlin, Pentru el și alții ca el, Bmxelles-ul, spre care urma să zboare, era acum un nou Kremlin, din care lipsea doar cadavrul lui Lenin, expus spre vizionare turiștilor curioși.

— Nu te simți prea bine? îl întrebă Ștefan, care îl conduse la aeroport.

— Nu am nicio încredere în această întâlnire. Sunt sigur, totul este dinainte aranjat...

— Știu... Adică așa cred... Dar această întâlnire este importantă pentru Ortodoxie.

— Știi la ce m-am gândit? Important nu este ce vor spune ei, important este ca eu să spun ceea ce trebuie spus.

— Adevărul trebuie mărturisit chiar și atunci când este respins de toți, sau mai ales atunci.

Ștefan, care făcuse patruzeci și cinci de ani cu câteva zile în urmă, se simțea copil alături de tatăl său. Îl admira pentru hotărârea sa tinerească și pentru că reușea să convingă atâta lume de dreptatea cauzei sale. De fapt, a cauzei lui Hristos.

— De când ai primit înștiințarea, mă gândesc tot timpul la vlădica Mitrofan. Mi se pare că ești minat de același duh al mărturisirii adevărului cu orice preț. L-am cunoscut doar din povestirile tale, dar mi se pare că ai ajuns să semănați.

— Până la urmă, toți cei care credem în adevăr și-l mărturisim, ajungem să ne asemănăm. Hristos este același în fiecare. Aș vrea să am și eu măcar o fă rimă din tăria vlădicăi Mătrofan...

Victor căzu pe gânduri, apoi adăugă:

— Știi, l-am visat ieri-noapte. Mi-am făcut pravila pentru împărtășanie și m-am culcat. De fiecare dată când îmi fac pravila, mi-l amintesc pe vlădica. Știi că am cartea de rugăciuni pe care mi-a dat-o la botez. Îl pomenesc de fiecare dată, îl simt aproape. Dar nu l-am mai visat niciodată până acum. Era tânăr, așa cum l-am cunoscut... Mai rinăr decât mine, pentru că noi, cei din viața aceasta trecătoare, îmbătrânim, spre deosebire de cei care au trecut în împărăția cea fără de moarte a lui Hristos. Parcă a intrat la noi în apartament și mi-a adus pâine și cartofi. Eu i-am zis: binecuvântați, vlădică! Iar el, zâmbind, m-a însemnat cu semnul crucii și a zis: „Domnul să te binecuvânteze, frate Victor!” Apoi, tot zâmbind, a ieșit și s-a dus. Parcă și acum mi se umple sufletul de bucurie de la binecuvântarea aceea.

— Cred că e un vis adevărat. Te-a bi-necuvântat

pentru această întâlnire. Înseamnă că o să fie bine.

— Domnul știe...

O voce metalică a anunțat îmbarcarea pasagerilor pentru Bruxelles. Victor și-a luat rămas bun de la fini său. Bătrânul tată avea ochii umezi. Se mândrea și el cu fini său.

Cu două săptămâni în urmă Victor primise o invitație de la secretariatul comisarului european pentru Culte prin care i se aducea la cunoștință că audiența pe care o cerea comisarului a fost acceptată și că ziua stabilită pentru audiență este 29 decembrie, ora 18. Scrisoarea, în stilul propriu oricărei scrisori oficiale, menționa că cheltuielile pentru drum și cazare vor fi suportate de Excelența Sa comisarul. Acest amănunt îi trezi suspiciuni lui Victor, deși el era în acord cu politica de democratizare de fațadă dusă de Uniunea Europeană.

În ultimii ani Victor a făcut numeroase demersuri prin care protesta împotriva cenzurii îmnografiei și, îndeobște, a moștenirii literare a Ortodoxiei, care a fost declarată purtătoare de mesaje antisemite și scoasă în afara legii. Edițiile oficiale ale unor sfinți precum Ioan Gură de Aur, Vasile cel Mare sau Efrem Sirul erau corectate politic. Specialiștii în greacă veche, limba în care au fost scrise cărțile creștinismului timpuriu și bizantin, au ajuns să fie din ce în ce mai puțini, fiind în evidența autorităților alături de persoanele care dețineau secrete de stat. Practic, devenise imposibil să demonstrezi autenticitatea unei traduceri, deoarece pentru aceasta existau experți numiți, în afara cărora nimeni nu se putea exprima pe această temă.

Mai mulți preoți și credincioși, în diferite locuri, au fost trimiși în judecată sub acuzația de antisemitism, deoarece au refuzat edițiile noi ale cărților de cult, continuând să slujească după cele vechi. Oficial, Biserica s-a consolat cu cenzura cultului existând chiar numeroase glasuri din rândul ierarhiei superioare care salutau reforma Bisericii, declarând că Biserica s-a adaptat întotdeauna cadrului sociocultural din care făcea parte.

Totuși o parte mare de credincioși reprezentată în special de mireni, lansa proteste periodice împotriva cenzurii, susținând că întreaga tradiție lituT-gică și apologetică a creștinismului răsăritean trebuie privită și ca o importantă operă literară și filosofică și de aceea, scoasă de sub incidența acuzațiilor de antisemitism și xenofobie, care nu se răsfrâng asupra operelor cu caracter artistic, științific sau educațional. Creștinii ortodocși din lumea întreagă s-au constituit într-un forum internațional care număra peste două milioane de membri înregistrați având, cu siguranță, un număr mult mai mare de simpatizanți, care însă se temeau să-și dea pe față convingerile.

Victor Rotaru era unul din liderii de opinie ai forumului, adresând numeroase scrisori către guvernele și președinții celor mai influente state ale lumii. Scrisoarea către comisarul european pentru Culte a fost ultima din șirul de scrisori. În ea, Victor cerea o audiență în numele forumului ortodox internațional, pentru a susține în termeni juridici dreptul la liberă circulație a monumentelor literare ale creștinismului timpuriu, fiind gata să dovedească, printr-un demers exhaustiv, caracterul pur intelectual al polemicii iudeo-creștine de-a lungul secolelor.

În aeroportul din Bruxelles Victor a fost întâmpinat de un tânăr bărbat în costum, care l-a salutat în rusește:

— Domnul Rotaru? Bună ziua!

— Bună ziua, răspunse Victor derutat.

— Sunt șoferul care trebuie să vă ducă la audiență. Vă rog, zise bărbatul, luându-i valiza din mină.

Mașina opri lângă clădirea parlamentului, situat la capătul celebrului parc al Bruxelles-ului, a cărui schemă arhitecturală reprezintă un compas perfect, unul dintre simbolurile masonice clasice. Bărbatul îl conduse pe Victor până la intrare, de unde fu preluat de un gardian în uniformă, înalt și cărunt. La acea oră, clădirea parlamentului era pustie. Gardianul îl conduse pe noul venit pe coridoarele aflate în semiîntuneric. O răceală apăsătoare domnea în tot palatul. Călăuza lui Victor bătu

la ușă, iar din interior se auzi un bătrân cu voce de bas, care zise:

— Intrați!

— Vă rog, îi făcu gradianul semn lui Victor să intre. Permiteți-mi să mă retrag.

În semiîntuneric. Victor abia deslușea chipni bărbatniui din spatele birou-mi. Își potrivi ochelarii și pași înăuntru.

— *Kakaia vstrecia, moi daragoi drugP* îl întâmpină cu familiaritate bărbatul din spatele bironiui.

Victor simți un fior care îl străfni-gera prin tot trupul. În întâmpinarea lui se ridică un bărbat înalt, cu vârsta în jur de șaptezeci de ani, ca și el, cu capul alb și ochi albaștri, reci. Măinile Inimari erau îmbrăcate în mănuși albe, de mătase.

— Valdis... murmură Victor, necrezându-și ochilor.

— Ce întâlnire neașteptată, nu-i așa, moldovene? răspunse Valdis, întinzându-i mâna înmănușată.

— Nu se poate... șopti Victor fără a răspunde salutului. Și tu ești unul dintre ei...

1 Ce întâlnire, scumpul meu prieten!

— Fiecare alege ce vrea să fie în viață, răspunse Valdis continuând să țină mâna întinsă.

Văzând că oaspetele îl ignoră, lăsă mina în jos zâmbind sarcastic.

— Păcat!

Apoi, întorcându-se la birou, continuă:

— Te urmăresc de mult... Și am hotărât să-ți întind o mână de ajutor. Toate scrisorile tale, și cele adresate președinților, și guvernelor, ajung la mine. Așa e viața... Te pricepi la scris. Dar oare nu scrii cam mult?

Valdis lovi cu degetele lui lungi în biroul de stejar și rânji victorios:

— Glumeam, moldovene! apoi adăugă:

— M-am gândit că ți-ar sta mai bine să ții locul unui ministru... De pildă, al Cultelor, a? Că tot te pricepi la religie...

Văzând că Victor nu schițează niciun gest, adăugă:

— Sau mitropolit! Dacă vrei, te putem face mitropolit! Numai că, înțelegi, desigur... va trebui să renunți la toată această luptă cu morile de vânt... Sper că îți dai seama și singur că nu ai nicio șansă, nu vei ajunge nicăieri... Așadar, înalt Preasfinția Voastră, nu vi se pare că ați putea face mai multe ca mitropolit?

— Să mă ferească Dumnezeu de mi-tropoliții făcuți de voi! răspunse Victor sec. Nu înțeleg, la ce să devii mitropolit, dacă nu poți mărturisi adevărul?

— Ha-ha! O, moldovene, tot cu adevărul în cap ai rămas! Of, adevărul ăsta! Ce este adevărul, Victore?

— Nu „ce”, dar „Cine”! Tu știi rășă

punsul meu. Îmi pare rău că adevărul tău e altul.

— Fiecare alege de partea cui luptă. Păcat. Mi-am pus multe speranțe în tine...

— Sper că ai spus tot ce ai avut de spus. Acum du-mă la comisar.

— Desigur. Tomi pentru vechiul meu prieten.

Apoi, ridicându-se de la birou, rosti:

— Să mergem! Comisarul ne așteaptă!

Victor fu introdus într-o sală lungă, aidoma unei uriașe table de șah, traversată de un covor roșu. Din celălalt capăt, alunecând încet de-a lungul covorului, venea, împins într-un jilț cu rotile, comisarul. Un bărbat cărunț, îmbrăcat în uniformă, împingea jilțul, ținându-l cu mâinile sale îmbrăcate în mănuși albe de mătase. Comisarul era un bătrân în jur de nouăzeci de ani, cu capul și fața rasă, privind în gol, în timp ce tremura ușor. Era și el îmbrăcat în uniformă, iar pe genunchi îi atârna un șorț albastru cu zulufi aurii. Pe degetele în mănușa te avea inele care trebuie să fi avut fiecare o poveste a sa. Jilțul cu rotile se opri în mijlocul încăperii Bărbatul cu mănuși care îl împingea, căzu într-un genunchi sărută inelele comisarului și se retrase, Valdis se apropie și el, căzu în fața comisarului și sărută inelele. Apoi, ridicându-se, îi făcu semn lui Victor să se apropie.

— Îndrăznește. Comisarul a venit aici pentru tine.

— Dați-mi voie să nu îndeplinesc procedura de salut

pe care o obișnuieți, zise Victor, dezorientat de felul în care decurgea audiența.

— Nici nu e nevoie! zâmbi Valdis. Comisarul își întoarse capul semiparalizat și îl privi pe Valdis, în așteptarea unei explicații. Bătrânul își ridică mâinile tremurânde și schiță niște semne incerte prin aer. Apoi își puse mâinile pe șorțul de pe genunchi și își lăsă capul neputincios pe spate.

Victor își dădu seama că are în față un bătrân paralizat și mut, care semăna mai mult a demon decât a om. Pentru o clipă fu lovit de gândul că, dacă și-ar face semnul crucii, comisarul ar dispărea. Valdis, văzându-i dezamăgirea, izbucni în râs:

— Timpul dumneavoastră a expirat! zise el, apucând Jilțul cu roțile și întorcându-l spre apus. Adio! Mi-a părut bine să te revăd! strigă Valdis printre hohote, în timp ce împingea jilțul în direcția din care a fost adus.

Victor rămase singur în mijlocul sălii, care încă mai păstra rânjetul rece al lui Valdis. Undeva, pe unul din coridoare, se auzi zgomotul unei uși. Apoi s-au auzit pași care se apropiau. Victor și-a făcut cruce și a rămas în picioare. Ar fi vrut să îngenuncheze, dar nu voia să fie găsit așa. L-ar fi înțeles greșit. Și nu trebuia. În fața lor el a rămas drept până la urmă.

De sus, de peste tot, a început să se audă un cor nepământesc. Victor recunoscuse slujba Prohodului:

În mormânt, Viața.

Fus ai fost, Hristoase.

Și s-au spăl năun tat oștirile îngerești.

Plecăciunea Ta cea mare proslăvind.

Dar cum mori. Viață.

și cum ȣezi în mormânt?

Și împărăția morții o zdrobești.

Și pe morții cei din iad 11 înviezi?

Cel ce-ai pus pământul

Cu măsuri, Hristoase.

Astăzi ȣezi în mic mormânt, Ziditorule.

Și din gropi pe cei ce au murit îi înviezi.

Iisuse al meu, împărat a toate.

De ce vii la cei din iad o, Hristoase-al meu? Vrei să dezrobești neamul omenesc?

Dulcea mea lumina și mântuitoare.

Cum în groapă-ntunecoasă Tu Te-ai ascuns? O, răbdare de nespus și negrăit!

La aceste cuvinte totul s-a umplut de lumină și lumina nu a mai dispărut niciodată.

EPILOG

Oficial, Victor Rotaru a murit două zile mai târziu, în secția de cardiologie a Spitalului Republican din Chișinău. Cauza morții: insuficiență cardiacă, pe fondul oboselii cauzate de o călătorie care l-a solicitat prea mult pentru vârsta și starea precară a sănătății pe care o avea.